

Cartea a II-a

Păsărea profet

Din iulie până în octombrie 1984

Cât se poate de concret Literatura și pofta de mâncare

Kumiko nu a venit acasă în ziua în care l-am condus la autobuz pe locotenentul în rezervă Mamiya. Am așteptat-o până spre miezul nopții, citind, ascultând muzică, dar până la urmă am renunțat și pe la ora douăsprezece m-am băgat în pat. Am adormit cu lumina aprinsă. Când m-am trezit era șase dimineața și afară se luminase de tot. Se auzeau păsărelele ciripind dincolo de perdeaua subțire. Soția mea nu era în pat, lângă mine, iar perna ei albă era frumos aranjată, așa cum o lăsasem în seara precedentă. Prin urmare, nu se atinsese de ea. Pijamaua ei proaspăt spălată și împăturită cu grijă zăcea pe noptieră. Eu o spălaseram și o împăturisem. Am stins lumina de lângă pat și am respirat adânc, de parcă voiam să reglez curgerea timpului.

Am făcut un tur prin casă, în pijama. M-am dus mai întâi la bucătărie, am aruncat un ochi în camera de zi și m-am uitat în camera ei. Am verificat baia, dulapurile din perete, dar nici urmă de Kumiko. Casa părea cufundată într-o tăcere mai adâncă decât de obicei și simțeam că sunt singurul care perturbă armonia locului, fără nici un rost.

Nu știam ce să fac. M-am dus în bucătărie, am umplut ibricul și am aprins aragazul. Când a fiert apa, am făcut cafea și m-am așezat la masa din bucătărie să o beau. Apoi mi-am Prăjit pâine și am mâncat niște salată de cartofi din frigider.

ani de zile nu mai luasem singur micul dejun. Dacă mă gândesc bine, de când ne-am căsătorit, cu o singură excepție când am fost în deplasare, nu am ratat niciodată gustarea de dimineață împreună. Se mai întâmpla să nu ne întâlnim la Prânz sau să mâncăm separat la cină, dar niciodată dimineața, făcusem o înțelegere tacită și devenise un fel de ritual care-l respectam cu sfințenie. Oricât de târziu ne culcam seara, ne sculam suficient de devreme ca să avem timp să pregătim micul dejun și să-l savurăm împreună.

Dar Kumiko lipsea în dimineața aceea. Mi-am băut cafeaua și mi-am mâncat pâinea prăjită în tăcere. Mă uitam la scaunul ei gol, mâncăm și mă gândeam la parfumul cu care se dăduse cu o dimineață în urmă. Mă gândeam la bărbatul care i l-ar fi putut face cadou. Mă gândeam la

faptul că stăteau acum în același pat, îmbrățișați. Li vedeam parcă mâinile mângâindu-i trupul gol. Li vedeam spatele fin, ca de porțelan, așa cum îl văzusem cu o dimineață în urmă când i-am tras fermoarul rochiei.

Nu știu de ce, dar cafeaua mi se părea că are gust de săpun.), Nu-mi venea să cred. După prima înghițitură am rămas cu un f-gust ciudat în gură. Mă întrebam dacă nu cumva simțurile îmi ' joacă feste, dar și a doua înghițitură a avut același gust. Am ' aruncat cafeaua în chiuvetă și mi-am umplut altă cană. Același gust de săpun. Nu-mi dădeam seama de ce, doar spălasem bine ibricul și apa nu avea nimic. Dar gustul - sau mai bine zis mirosul - era inconfundabil: nu putea fi decât săpun sau demachiant. Am aruncat cafeaua din ibric și am pus să-mi fac alta, dar am renunțat. Am băut în schimb apă de la robinet, pentru că îmi pierise pofta de cafea.

Am așteptat să se facă nouă și jumătate și am sunat-o pe Kumiko la serviciu. A răspuns o fată.

— Aș putea vorbi cu doamna Okada, vă rog?

— Îmi pare rău, dar se pare că nu este la birou.

I-am mulțumit și am închis telefonul. Am început apoi să fac ordine prin casă, ca întotdeauna când eram agitat sau neliniștit. Am adunat toate ziarele și revistele vechi și le-am legat cu sfoară, am spălat chiuveta și am șters rafturile din bufet, am spălat baia și toaleta. Am șters oglinzile și geamurile cu soluție specială, am scos abajururile de la lămpi și le-am spălat. Am schimbat paturile și am pus așternuturile murdare la spălat.

La ora unsprezece am încercat iar să iau legătura cu Kumiko la serviciu.

A răspuns aceeași fată dinainte:

— Îmi pare rău, dar nu este la birou.

— Lipsește astăzi toată ziua ? am întrebat.

— După câte știu eu n-ar trebui, spuse ea cu o voce neutră^ De fapt nu făcea decât să raporteze faptele și nu văd de ce s-e fi implicat emoțional. S-a întâmplat ceva ieșit din comun dacă Kumiko nu s-a prezentat la serviciu până la ora unsprezece. La multe dintre edituri nu era program fix, dar la cea unde lucra soția mea, lucrurile nu stăteau așa. Deoarece publicau o revistă medicală și despre produse naturiste, aveau de-a face cu scriitori, întreprinderi specializate în produse alimentare și agricole, doctori aie își începeau programul dimineața devreme și terminau seara. Ca să-și armonizeze programul cu ei, Kumiko și colegii ei se prezentau la firmă fix la ora nouă și stăteau până la cinci, dacă nu

intervenea ceva care să-i țină și după program, uneori până la șase. Am pus jos receptorul și m-am dus în dormitor ca să arunc un ochi în dulapul ei. Dacă fugise de-acasă, cu siguranță își luase și hainele. Am verificat toate rochiile, bluzele și fustele care atârnav acolo. Nu prea știam exact ce haine avea — nu știam prea bine nici ce haine aveam eu — dar i-am dus deseori lucrurile la curățătorie, așa că măcar știam ce purta mai des și care erau cele pe care le considera ea mai importante. După câte îmi dădeam seama, toate erau la locul lor.

N-avea cum să-și fi luat mai multe haine cu ea. Am încercat să-mi amintesc cum arăta când a plecat de acasă cu o dimineață în urmă — ce haine purta și ce geantă avea. Atât. Geanta aceea de umăr și-o lua întotdeauna la serviciu și era îndesată cu carnețele, cosmetice, portofel, stilouri și creioane, batistă și șervețele. Era imposibil să-i mai fi încăput acolo și un schimb de haine.

M-am uitat prin sertarele servantei. Accesorii, ciorapi, ochelari de soare, chiloți, maieuri. Toate erau puse frumos, într-o ordine desăvârșită, îmi era imposibil să-mi dau seama dacă dispăruse ceva. Chiloți și ciorapi și-ar fi putut lua în geanta de umăr, dar dacă mă gândeam bine, ce rost ar fi avut? Putea să-și cumpere oricând alții noi.

M-am întors în baie ca să mă mai uit o dată în dulăpiorul ^{cu} cosmetice.

Mi se păreau toate la locul lor, deși cam mare înghesuială de sticlucțe și cutiuțe. Am deschis sticlucța cu Christian [^]ior și am mirosit parfumul.

Mirosea la fel ca și înainte - a flori albe care se potriveau perfect unei dimineți de vară. Iar ttri-am amintit de urechile și de spatele ei alb.

M-am dus în camera de zi și m-am prăbușit pe canapea. Am ^{ln}chis ochii și mi-am încordat auzul. De fapt, singurul sunet P^e care-l auzeam era ceasul care marca trecerea timpului. Nu se auzeau nici mașini, nici păsărele ciripind, nici vreun alt fel de zgomot. Nu știam ce să fac. Voiam să sun din nou la ea la birou și am mers până acolo încât am format primele cifre, dar la gândul că iar trebuia să vorbesc cu fata aceea, mi-a pierit tot cheful. Am pus receptorul în furcă. Nu aveam decât să aștept, nici o altă alternativă. Poate că soția mea mă părăsise - nu știu pentru ce motiv, dar *exista și această posibilitate*. Chiar dacă asta fusese intenția ei, nu era omul care să plece fără să spună un cuvânt. Ar fi încercat cu siguranță să-mi explice cât se poate de clar motivele pentru care mă părăsea. Eram sută la sută convins de lucrul acesta.

Sau poate a avut un accident. Poate a călcat-o o mașină și acum e la spital, fără cunoștință, și i se fac perfuzii. Mi s-a făcut inima cât un

purice la gândul acesta, dar știam că are la ea carnetul de conducere, cărțile de credit și agenda cu adrese. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, m-ar fi contactat cu siguranță spitalul sau poliția.

Am ieșit pe verandă să privesc grădina, dar de fapt nu mă uitam la nimic, încercam să gândesc, dar nu-mi puteam concentra gândurile într-o anumită direcție. Nu aveam în fața ochilor decât spatele lui Kumiko în timp ce-i trăgeam fermoarul rochiei, iar în nări, mirosul de Christian Dior.

La ora unu și ceva a sunat telefonul. M-am ridicat de pe canapea și am luat receptorul.

— Vă rog să mă scuzați, sunteți domnul Okada?

— Da.

— Sunt Malta Kano. Vă sun în legătură cu pisica.

— Pisica? am întrebat eu nedumerit. Uitasem cu totul de ea. Bineînțeles, mi-am amintit până la urmă, dar mi se părea o întâmplare petrecută cu foarte mult timp în urmă.

— Pisica pe care o căuta doamna Okada, explică ea.

— Da, da.

Malta Kano tăcu la capătul firului de parcă încerca să cântărească situația. Probabil că a alertat-o vocea mea. Mi-a~* dres glasul și am mutat receptorul în cealaltă mână.

După o scurtă pauză Malta Kano zise:

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Okada, că dacă intervine vreo schimbare majoră, pisica dumneavoastră nu mai fi găsită niciodată. Mă doare sufletul că trebuie să vă sp că nu vă rămâne decât să vă resemnați. A fugit și nu se va întoarce acasă.

— Schimbare majoră ? am întrebat, dar ea nu mi-a răspuns. Malta Kano a tăcut destul de mult timp. Așteptam să spună ceva, dar nu-i auzeam decât respirația la celălalt capăt al firului. Tocmai începusem să mă gândesc că s-o fi defectat telefonul, când a început iar să vorbească.

— N-aș vrea să par nepoliticoasă sau insistentă, dar credeți-vă-aș putea fi de vreun folos, în afară de problema cu pisica?

Nu m-am simțit capabil să-i răspund pe loc. M-am rezemat de perete, cu receptorul în mână și într-un târziu am zis :

— Lucrurile nu-mi sunt încă foarte clare, am zis. Nu știu nimic sigur, încerc să întorc problema pe toate părțile, dar cred că soția mea m-a părăsit.

I-am povestit apoi că n-a venit acasă noaptea trecută și n-a ajuns nici la serviciu în cursul zilei. Părea că meditează la cele auzite.

— Cred că sunteți foarte îngrijorat, dar la ora asta nu vă pot spune nimic. Lucrurile se vor lămurii foarte curând și deocamdată nu vă rămâne decât să așteptați. Sunt convinsă că vă este greu, dar fiecare lucru se petrece la timpul lui. Precum fluxul și refluxul — nimeni nu le poate schimba. Când trebuie să așteptați, să știți că nu aveți altceva de făcut decât să așteptați.

— Știți, domnișoară Malta Kano, vă mulțumesc pentru tot efortul pe care l-ați făcut pentru a-mi găsi pisica, dar acum nu prea sunt în dispoziția de a asculta doar generalități. Mă simt pierdut, *cu adevărat* pierdut. Simt că se întâmplă ceva îngrozitor, dar nu știu ce să fac. Nu am nici cea mai vagă idee. Mă înțelegeți? Nici măcar nu știu ce ar trebui să fac după ce termin de vorbit cu dumneavoastră. Eu am nevoie de fapte acum, fapte concrete, indiferent cât sunt de simple sau de stupide. E clar? Am nevoie de ceva palpabil și vizibil.

Am auzit prin telefon un obiect căzând pe jos. Nu fusese ceva greu - poate doar o perlă — dar a căzut pe dușumea. A urmat apoi o mișcare de frecare, de parcă cineva încerca să smulgă dintre degetele cuiva o hârtie de calc. Zgomotele astea se auzeau nu prea departe de telefon, dar nici foarte aproape, însă Malta Kano părea că nu le bagă în seamă.

— Înțeleg, spuse ea fără nici o inflexiune în voce. Ceva concret.

— Da, *cât se poate* de concret.

— Așteptați un telefon.

— E tot ce fac, de fapt.

— Veți primi foarte curând un telefon de la o persoană al cărei nume începe cu *O*.

— Persoana respectivă știe ceva despre Kumiko?

— Nu pot spune încă. V-am anunțat doar pentru că ați zis că vreți să vă agățați de ceva concret. Și încă ceva: semiluna va mai dura câteva zile.

— Semiluna? Adică luna de pe cer?

— Da, domnule Okada, luna de pe cer. În orice caz, dumneavoastră trebuie doar să așteptați. Este tot ce aveți de făcut. Pe curând! zise ea, închizând telefonul.

Am adus agenda cu numere de telefon din birou și am deschis-o la *O*. Erau doar patru persoane cu numele, adresa și numărul de telefon, scrise ordonat de Kumiko. Primul era tatăl meu, Tadao Okada. Apoi un fost coleg de facultate și prieten, Onoda, un dentist pe nume Otsuka și

Omura - patronul magazinului de băuturi din apropiere.

Pe cel din urmă l-am scos imediat de pe listă. Făceam zece minute de acasă până la magazin și cu excepția cazurilor rare când mai comandam bere, nu aveam nici o tangență cu el. Dentistul n-avea nici el cum să sune. Mi-a plombat un molar cu vreo doi ani în urmă, dar Kumiko n-a fost niciodată la el. De fapt n-a fost deloc la dentist de când ne-am căsătorit. Pe prietenul meu Onoda nu l-am mai văzut de ani de zile. S-a angajat la o bancă după absolvirea facultății, iar după un an a fost transferat la sucursala din Sapporo și de atunci locuiește în Hokkaido. Cu el mai schimbam felicitări de Anul Nou, dar nu-mi aduceam aminte dacă o cunoscuse pe Kumiko.

A mai rămas tatăl meu, dar era de neconceput ca soția mea să aibă vreo relație specială cu el. S-a recăsătorit după moartea mamei și de atunci nu l-am mai văzut, nici n-am corespondat cu el și nici n-am vorbit la telefon. Kumiko nu l-a întâlnit nici măcar o dată.

În timp ce răsfoiam agenda, mi-am dat seama cât de puțin întreținusem noi doi relații cu alții. Cu excepția unor legături strict necesare cu colegii, nu am mai avut de a face cu alte persoane în cei șase ani de căsnicie. Adevărul e că am trăit cam retrași, Kumiko și cu mine.

M-am hotărât să pregătesc spaghete pentru masa de prânz. Nu pentru că îmi era foame, de fapt nici măcar n-aveam poftă de mâncare, dar nu mai puteam sta pe canapea fără să fac absolut nimic, așteptând doar să sune telefonul. Trebuia să mă mișc, să fac ceva. Am pus apă într-o oală, am aprins aragazul și până a fiert apa, am pregătit sosul de roșii în timp ce ascultam radioul pe FM. Se transmitea o sonată de Bach, cântată la vioară, fără acompaniament de pian. Interpretarea era excelentă, dar avea ceva care mă enerva. Nu știu dacă era vina violonistului sau starea mea de spirit. Am închis radioul și mi-am văzut de treabă, în liniște. Am încins uleiul de măsline, am pus usturoi în tigaie și am adăugat ceapă tocată mărunt. Când au început să se rumenească, am adăugat sosul de roșii preparat de mine. Îmi place să tai zarzavaturi mărunt și să le prăjesc. Am senzația lucrului bine făcut și, pe lângă asta, îmi place mirosul lor.

Când a început să fiarbă apa, am pus sare și o mână de spaghete. Am potrivit ceasul aragazului să sune după zece minute și între timp am spălat vasele din chiuvetă. Chiar și după ce am văzut spaghetetele gata în farfurie, tot nu aveam chef să mănânc. Abia dacă am mâncat jumătate, iar restul le-am aruncat. Am pus sosul rămas într-un vas mic și l-am

băgat în frigider. Ce să fac, de la bun început mi-a lipsit pofta de mâncare.

Mi-am adus aminte că am citit, cu multă vreme în urmă, o poveste despre un bărbat care mânca tot timpul și aștepta să se întâmple ceva. A, da, *Adio arme*, de Hemingway. Eroul (i-am uitat numele) reușește să scape din Italia și să ajungă în Elveția cu barca, și în timp ce așteaptă în orașelul acela elvețian să-i nască soția, se tot duce la cafeneaua de peste drum ca să mănânce sau să bea ceva. Nu îmi mai aminteam firul acțiunii, dar mi-a rămas în minte acest amănunt de pe la sfârșitul povestirii. Eroul mănâncă aproape neîntrerupt, așteptând să-i nască soția într-o țară străină. Mi-am amintit secvența aceasta pentru că mi se părea ancorată în realitate. Găseam că era mult mai normal ca neliniștea să-i provoace personajului⁰ poftă de mâncare exagerată decât să-l facă incapabil să mănânce și să bea. Literatură realistă, ce mai!

Spre deosebire de eroul din *Adio arme*, mie îmi dispăruse complet pofta de mâncare. Stăteam cu ochii pe ceas și așteptam să se întâmple ceva. Mi-am dat seama că lipsa mea de poftă de mâncare se datora situației din care era absent acel „ceva” specific realității literare. Aveam impresia că fac parte dintr-unorman prost, iar cineva îmi reproșa: „Nu ești deloc realist”, și era.

Telefonul a sunat puțin înainte de ora două. Am luat imediat receptorul în mână.

— Casa domnului Okada? întrebă o voce bărbătească necunoscută. Era voce de bărbat tânăr, mieroasă și calmă.

— Da, am răspuns eu încordat.

— Domnul Okada de la adresa *2-chome, banchi* 26?

— Exact.

— La telefon Omura de la magazinul de băuturi. Vă mulțumim foarte mult pentru că sunteți clientul nostru permanent. Mă pregătesc să plec ca să încasez banii pe care-i am de încasat de la clienți. Aș putea să trec și pe la dumneavoastră?

— Am să vă dau bani?

— Da, pentru două baxuri cu bere și unul cu suc.

— Pofțiți, mai stau acasă puțin, am zis eu, punând capăt conversației. După ce am pus telefonul în furcă, m-am gândit dacă scurta discuție dinainte conținea vreo informație despre Kumiko. Am analizat-o pe toate părțile, dar am ajuns la concluzia că nu fusese decât un telefon concret, prin care eram anunțat că am datorii. Cu siguranță că făcusem

comenzile respective. Jumătate de oră mai târziu vânzătorul a sunat la ușă, iar eu am achitat ce aveam de plată. Era un tânăr amabil. A zâmbit tot timpul cât a scris chitanța.

— Domnule Okada, ați auzit de accidentul din apropierea gării, azi dimineată pe la nouă și jumătate?

— Ce accident? am întrebat eu șocat. Cine a avut un accident?

— O fetiță, spuse el. A fost călcată de un camion care dădea cu spatele. Am auzit că a fost grav rănită. Am ajuns acolo imediat după accident. E îngrozitor să vezi așa ceva dis-de-dimineată. Copiii mici mă bagă și pe mine în sperieți, pentru că nu-i văd în oglinda retrovizoare. Știți curățătoria chimică din fața gării, nu? S-a întâmplat chiar în fața ei. E plin acolo de biciclete parcate și de cutii de carton, de nu se vede nimic. După ce-a plecat, am simțit că nu mai pot sta în casă nici o clipă. Mi se părea că s-a făcut brusc o căldură înăbușitoare, că e întuneric, că mă apasă totul din jurul meu. M-am încălțat și am ieșit din casă val-vârtej. Nici măcar n-am încuiat ușa de la intrare. Am lăsat ferestrele deschise și lumina din bucătărie aprinsă. Am hoinărit prin zonă fără nici o țință, sugând dropsuri de lămâie. Amintindu-mi discuția cu vânzătorul de băuturi alcoolice, mi-am dat seama că nu am luat fusta și bluza lui Kurniko de la curățătoria de lângă gară. Lăsasem bonul acasă, dar eram convins că dacă le ceream, mi le dădea și fără bon.

Orașul mi se părea altfel decât de obicei. Oamenii arătau și ei cât se poate de ne-natural, as spune chiar artificial. Examinam fiecare chip pe lângă care treceam și mă întrebam ce fel de oameni puteau fi. În ce case locuiau oare? Ce familii puteau să aibă? Ce viață duceau? Se culcau și cu alte femei sau doar cu soțiile lor? Femeile se culcau și cu alți bărbați sau doar cu soții lor? Erau fericiți? Își dădeau oare seama cât de ne-natural, de artificial arătau?

În fața curățătoriei se mai vedeau încă urmele accidentului. Poliția marcase locul cu cretă; câteva persoane plecate la cumpărături discutau, cu expresie gravă, despre cele întâmplate, înăuntru, curățătoria arăta ca întotdeauna. La același casetofon negru se auzea același gen de muzică. Ventilatorul din fundul încăperii — vechi de cine știe când — scotea un vâjâit asurzitor, iar aburii de la fierul de călcat se ridicau până în tavan. Se transmitea *Refluxul*, cu Robert Maxwell la harpă. Mă gândeam ce grozav ar fi fost să mă duc la mare. Îmi imaginam mirosul plajei și sunetul valurilor lovindu-se de țărm. Pescăruși. Bere rece.

I-am spus patronului:

Note:

1. *Chome* și *banchi* sunt subdiviziuni administrative, corespunzătoare unui grup de străzi și, respectiv, unui grup de case.

— Am uitat bonul acasă, dar am adus o bluză și o fustă vinerea sau sâmbăta trecută.

— Okada... Okada... zise el, răsfoind un registru. Da, ați adus o bluză și o fustă, dar le-a ridicat deja doamna Okada.

— Da? am întrebat eu extrem de uimit.

— Ieri dimineață, îmi amintesc perfect că i le-am dat eu însumi.

Presupun că era în drum spre serviciu. Oricum, avea și bonul la ea. Am fost incapabil să rostesc vreun cuvânt. Am rămas cu Privirile pironite pe el.

— întrebați-o pe doamna, spuse el în continuare. Le-a luat sigur.

A scos o țigară din cutia care se afla pe registru, a băgat-o^{ln} gură și a aprins-o cu bricheta.

— Ieri dimineață ? Nu cumva ieri seară ?

— Sigur dimineață. Era ora opt și țin bine minte pentru că soția dumneavoastră a fost prima mea clientă pe ziua de ieri. N-aveam cum să uit. Când prima clientă este o femeie tânără și frumoasă, te binedispune și îți merge ca lumea toată ziua. Vă rog să mă credeți!

Am fost incapabil să-i adresez măcar un zâmbet, iar sunetele pe care le-am auzit apoi nu puteau veni din gâtulejul meu.

— Vă cred. îmi pare rău că n-am știut că le-a luat soția mea.

Patronul a dat din cap, m-a privit, și-a strivit țigara din care nu trăsesese decât de două sau de trei ori și s-a întors la fierul lui de călcat. Mi s-a părut că ar fi vrut să spună ceva, dar până la urmă nu a mai zis nimic. Și eu aș fi vrut să-l întreb o mulțime de lucruri - cum arăta Kumiko când a venit să-și ia lucrurile, dacă mai avea și alte bagaje - dar eram profund tulburat și îmi era cumplit de sete. Nu-mi doream decât să mă așez undeva și să beau ceva rece. Simțeam că altfel n-aș mai fi fost capabil nici să mai gândesc.

După ce am ieșit din curățătorie, am luat-o direct spre cafeneaua din apropiere și am comandat un ceai cu gheață, înăuntru era răcoare și eram singurul client. La difuzoarele încastrate în perete se auzea versiunea orchestrală a melodiei formației Beatles *Eight Days a Week*. M-am gândit iar la mare. Mă imaginam în picioarele goale, la malul apei. Înaintam pe nisipul fierbinte, iar vântul purta pe aripile lui mirosul mării. Trăgeam aer în piept și priveam cerul. Cu palmele întinse în sus, simțeam căldura

soarelui. Curând după aceea un val rece trecea peste picioarele mele. Din orice punct de vedere priveam situația, mi s-a părut extrem de ciudat că soția mea și-a luat lucrurile de la curățătorie în drum spre serviciu, în primul rând, pentru că trebuia să se îngheșuie într-un tren aglomerat cu lucrurile proaspăt călcate, pe umerase. Avea de făcut același lucru și înapoi spre casă. Oricâtă grijă ar fi avut să nu se șifoneze, în asemenea condiții nu puteau rămâne intacte. Pentru cât era Kumiko de pretențioasă când era vorba de haine spălate și călcate, nu mi-o puteam imagina făcând ceva fără sens. Putea foarte bine să ia lucrurile la întoarcere sau, dacă știa că o să întârzie, n-avea decât să-mi dea un telefon și să mă roage să i le iau eu. Nu găseam decât o singură explicație: *știa în momentele acele că nu o să mai vină acasă*. A întins-o undeva, cu bluza și fusta după ea. În felul acesta, avea un schimb la ea; celelalte mărunțișuri de care avea nevoie urgentă putea să și le cumpere. Cărțile de credit erau la ea, la fel și cârdul pentru bancomat. Luase și carnetul de bancă unde își avea depuse toate economiile. Putea merge oriunde dorea.

Era cu siguranță cu cineva, cu un bărbat. Probabil că nu ar fi avut alt motiv să fugă de acasă.

Grav. Kumiko dispăruse, lăsându-și acasă hainele și încălță-mintea. Îi plăcuse întotdeauna să-și împropăteze garderoba și îi acorda o atenție deosebită, iar acum a plecat doar cu hainele de pe ea. Plus bluza și fusta luate de la curățătorie. Măreață decizie! Și fără pic de ezitare - sau cel puțin așa mi se părea. Probabil că îmbrăcămintea era ultimul lucru care o interesa de data asta.

M-am rezemat de spătarul scaunului și, ascultând doar pe jumătate muzica de pe fundal, care încerca parcă să aline sufletele, mă gândeam la Kumiko. O vedeam într-un tren aglomerat, ducând în mână hainele pe umerase din metal și învelite în pungi mari din plastic. Mi-am adus aminte ce culoare avea rochia pe care o purta, mirosul parfumului cu care s-a dat după urechi, netezimea perfectă a spatelui ei. Eram probabil epuizat. Simțeam că dacă închid ochii, o să plutesc pe alte tărâmuri.

Nici măcar o veste bună în capitolul acesta

Am plecat din cafenea și am hoinărit pe străzi, îmi era greață, chiar aveam frisoane din pricina căldurii insuportabile a după-amiezii. Aș fi mers oriunde, numai acasă nu. Simțeam că înnebunesc la gândul că trebuia să stau singur în casă și să aștept să sune telefonul.

Mi-am dat brusc seama că singurul lucru de care aveam chef era să o văd pe Mai Kasahara. M-am întors acasă, am escaladat zidul și am luat-

o pe aleea din spatele casei ei. M-am rezemat de gardul „casei părăsite” de pe partea cealaltă a aleii și mi-am pironit privirile pe grădina cu pasărea sculptată. Mai mă putea vedea dacă stăteam acolo, în afară de orele când ieșea să muncească pentru firma de peruci, era de obicei acasă și privea aleea din camera ei sau făcea plajă în curte.

Nici urmă de Mai Kasahara în ziua aceea. Nu era nici un nor pe cer, iar soarele îmi ardea ceafa fără milă. Mirosul greu de iarbă care se ridica de la pământ îmi invadase plămâni. Mă holbam la statuia păsării și încercam să-mi amintesc poveștile pe care mi le spusese unchiul meu despre soarta celor care locuiseră în această casă. Singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra totuși era marea — rece și albastră. Am respirat adânc de câteva ori și m-am uitat la ceas. Eram gata-gata să renunț, când am văzut-o pe Mai Kasahara ieșind din casă. Pășea încet prin curte, îndreptându-se spre mine. , Purta pantaloni scurți de doc, un tricou cu mâneci scurte și i sandale roșii din plastic. M-a privit prin ochelarii ei de soare l și mi-a zâmbit.

— Bună, domnule Pasăre-arc! Ți-ai găsit motanul, pe Nobor Wataya?

— Nu încă. De ce ai ieșit așa greu din casă astăzi?

Și-a băgat mâinile în buzunare și a privit în jur amuzată.

— Ia ascultă, domnule Pasăre-arc! Oi fi având eu o grămadă de timp liber, dar să nu-ți imaginezi că păzesc aleea de dimineața până seara. Am și eu o mulțime de lucruri de făcut, îmi pare rău, totuși. Aștepți de mult?

— Nu așa de mult, dar m-a toropit căldura cât am stat aici în picioare. Mai Kasahara m-a privit fix, apoi s-a încruntat ușor.

— Ce s-a întâmplat, domnule Pasăre-arc ? Arăți îngrozitor! Parcă te-ar fi dezgropat cineva doar cu câteva clipe în urmă. Hai, vino aici la umbră și odihnește-te puțin!

M-a luat de mână și m-a dus în grădină. A tras un scaun la umbra stejarului și m-a așezat pe el. Crengile verzi și groase aruncau o umbră răcoroasă care-mi mirosea a viață.

— Stai liniștit, nu e nimeni pe-aici, ca de obicei. Nu-ți face probleme. Nu te mai gândi la nimic și relaxează-te.

— Aș vrea să te rog ceva, am spus.

— Ce anume ?

— Aș vrea să dai un telefon în locul meu.

Am scos din buzunar un carnețel cu foi și un pix și am notat numărul de telefon al lui Kumiko, de la serviciu. Am rupt foaia și i-am întins-o lui

Mai. Carnețelul cu coperte din vinilin era cald și umed de sudoare.

— Nu vreau decât să suni la numărul acesta și să întrebi dacă Kumiko Okada este la serviciu. Dacă nu este, întreabă dacă a fost ieri.

Mai a luat hârtia și s-a uitat la ea cu buzele țuguiate. Apoi Și-a întors privirile spre mine.

— Bine, mă ocup de asta. Hai, golește-ți creierii și stai întins. Nu ai voie să te miști. Mă întorc repede.

Imediat după ce a plecat ea, m-am întins și am închis ochii așa cum îmi spusese. Eram lac de sudoare din cap până-n Picioare. Când am încercat să gândesc, am simțit că-mi crapă capul și mi s-a pus un nod în stomac, îmi era greață, înjur era ^o tăcere mormântală și mi-am dat seama fără să vreau că ⁿ-am mai auzit pasărea-arc de o bună bucată de timp. Oare când o auzisem ultima oară? Probabil cu patru sau cinci zile ^{ln} urmă, dar poate mă înșela memoria. Când mi-am dat seama că ^ă nu o mai auzisem, trecuse deja prea mult timp. Poate era ^o Pasăre migratoare. Dacă stau și mă gândesc bine, începusem să o aud doar cu vreo lună în urmă și o vreme ea a răsucit zilnic arcul lumii noastre meschine, fără ca noi să o vedem măcar. Poate atunci a fost anotimpul ei.

Mai Kasahara s-a întors după zece minute. Mi-a întins un pahar. Am auzit gheața zăngănind când l-am luat în mână și mi s-a părut că sunetul acela venea dintr-o lume îndepărtată. Existau câteva porți care făceau legătura între lumea aceea și locul în care mă aflam, iar eu am reușit să aud sunetul pentru că s-a întâmplat ca toate porțile să fie deschise în momentul acela. Fenomenul nu dura mult. Dacă s-ar închide fie și numai una dintre ele, sunetul nu ar mai ajunge la urechile mele.

— Bea ! Este suc concentrat de lămâie cu apă. O să îți se mai limpezească mintea.

Am reușit să beau jumătate și i-am dat paharul înapoi. Apa rece a trecut prin gât și a alunecat încet prin trup, după care mi s-a făcut cumplit de greață. Nodul acela încălcit din stomac începea să se deșire și să urce la baza gâtului. Am închis ochii și am încercat să mă adun. Cu ochii închiși, o vedeam pe Kumiko urcând în tren cu bluza și cu fusta în mână. Am considerat că ar fi fost mai bine să vomit, dar n-am vomitat. Am respirat adânc de câteva ori până mi-a trecut senzația de greață.

— Ți-e mai bine acum? mă întrebă Mai Kasahara.

— Da.

— Am sunat și le-am spus că sunt o rudă. Am făcut bine?

— Îhî.

— Doamna Kumiko Okada este soția ta, Pasăre-arc?

— îhî.

— Mi s-a spus că n-a ajuns la firmă nici azi, nici ieri. Lipsește fără să-i fi anunțat și sunt îngrijorați. Am subliniat că nu e genul de om care să facă așa ceva.

— E adevărat. Nu e genul care să lipsească de la muncă fără să anunțe.

— Lipsește de ieri? Am dat din cap.

— Săracul de tine, domnule Pasăre-arc. Am simțit din tonul vocii că mă compătimește sincer. A întins mâna și mi-a pus-o pe frunte. Te pot ajuta cu ceva?

— Acum nu, dar îți mulțumesc pentru intenție.

— Te deranjează dacă te mai întreb ceva sau mai bine mă abțin?

— Nu mă deranjează dacă întrebi, dar nu sunt sigur că-ți'j pot răspunde.

— Soția ta a fugit cu un bărbat ?

— Nu știu. S-ar putea. Totul e posibil.

— Dar ați trăit atâta timp împreună! De ce nu știi ? Avea dreptate. Cum de nu știam?

— Bietul Pasăre-arc! continuă ea. Aș vrea să te pot ajuta, dar nu știu nimic despre căsnicii.

M-am ridicat de pe scaun. Efortul a fost mult mai mare decât mi-aș fi imaginat.

— Îți mulțumesc pentru tot. M-ai ajutat enorm. Trebuie să plec acum. Ar trebui să fiu acasă, poate sună cineva.

— Să faci un duș imediat ce ajungi acasă. Primul lucru, bine? Apoi schimbă-ți hainele și bărbiereste-te.

— Să mă bărbieresc?

Mi-am pipăit barba. Avea dreptate, uitasem să mă bărbieresc. Nici nu mi-a dat prin cap în dimineața aceea că ar fi trebuit să fac și așa ceva.

— Lucrurile mărunte sunt importante, domnule Pasăre-arc, spuse Mai Kasahara privindu-mă în ochi. Du-te acasă și uită-te în oglindă!

— Bine.

— Te deranjează dacă trec pe la tine mai târziu?

— Te aștept. S-ar putea să-mi fii de mare ajutor, am mai adăugat eu.

Mai Kasahara a dat din cap fără să mai scoată un cuvânt.

Am ajuns acasă și m-am uitat în oglindă. Era adevărat : arătam oribil. M-am dezbrăcat, am făcut-duș, m-am spălat pe cap, pe dinți, m-am bărbierit, mi-am dat cu after shave și m-am uitat iar în oglindă. M-am examinat cu multă atenție. Mi se părea că arătam ceva mai bine decât înainte. Mi-a trecut greața, deși îmi mai simțeam capul încețoșat.

Mi-am pus niște pantaloni scurți și un tricou. M-am așezat pe verandă rezemat de stâlp și mă uitam la grădină, așteptând să mi se usuce părul. Am

încercat să reconstitui evenimentele din ultimele zile. Mai întâi am primit un telefon de la locotenentul în rezervă Mamiya. Da, ieri dimineață... sigur a fost ieri dimineață. Apoi a plecat Kumiko de acasă. I-am încheiat fermoarul rochiei. Am găsit cutia sticlutei de parfum. A venit domnul iya și mi-a povestit niște întâmplări ciudate din timpul războiului - cum a fost capturat de trupele Mongoliei Exterioare și apoi aruncat într-o fântână. Mi-a lăsat amintirea de la domnul Honda - o cutie goală. Kumiko n-a mai venit acasă. Și-a luat bluza și fusta de la curățătorie în dimineața respectivă și după aceea a dispărut. Nu și-a anunțat nici măcar colegii. Deci, cam astea s-au întâmplat ieri.

Era greu de crezut că s-au putut întâmpla atât de multe lucruri într-o singură zi. Mult prea multe.

În timp ce mă gândeam la toate astea, mi s-a făcut cumplit de somn. Nu era o stare normală, ci o dorință nebună de a dormi. Somnolența mă dezgolea parcă de orice urmă de voință, așa cum dezbraci un trup care nu-ți poate opune rezistență. M-am îndreptat spre dormitor fără să mă mai gândesc la nimic, m-am dezbrăcat și am rămas în chiloți. M-am băgat în pat și am încercat să mă uit la ceasul de pe noptieră, dar nu m-am simțit în stare nici măcar să-mi mișc capul. Am închis ochii și am adormit pe loc, prăbușindu-mă într-un somn adânc.

Am visat că încheiam fermoarul rochiei lui Kumiko. Îi vedeam spatel alb, neted. Când am ajuns cu fermoarul sus, mi-am dat seama că nu era Kumiko, ci Creta Kano. Eram doar noi doi în cameră.

Era aceeași cameră din visul anterior, o cameră dintr-un apartament de hotel. Pe masă era o sticlă de Cutty Sark și lângă ea, două pahare și o frapieră din aluminiu pentru gheață. Cineva trecea pe coridor și vorbea tare. N-am înțeles ce spunea, probabil că vorbea într-o limbă străină. Din tavan atârna un candelabru stins. Camera aceea posomorâtă era luminată doar de lămpile montate în perete. La ferestre erau perdele groase, trase dintr-un capăt în altul.

Creta Kano purta o rochie de vară de-a lui Kumiko - albastru deschis, cu broderie spartă cu model cu păsărele. Era scurtă, puțin deasupra genunchilor. Ea era machiată în stil Jacqueline Kennedy, iar la încheietura mâinii stângi avea o pereche de brățări.

— De unde ai rochia asta? am întrebat-o. E a ta? Creta Kano m-a privit și a clătinat din cap. În clipa aceea, vârfulile cărlionțate s-au vâlurit într-un mod foarte plăcut.

— Nu, nu e a mea. Am împrumutat-o pentru o vreme. D nu te îngrijora,

domnule Okada, nu produc nimănui nici neplăcere.

— Unde suntem ? am întrebat.

Creta Kano nu a răspuns. Ca și data trecută, eu stăteam pe marginea patului, îmbrăcat în costum și cu cravata cu picățele la gât.

— Nu vă gândiți la nimic, domnule Okada, nu aveți nici un motiv de îngrijorare, totul o să fie bine.

Ca și data trecută, mi-a desfăcut șlițul, mi-a scos penisul și l-a băgat în gură. De data asta era îmbrăcată. A stat tot timpul cu rochia lui Kumiko pe ea. Am încercat să mă mișc, dar trupul meu părea ținut locului de numeroase fire invizibile, îmi simțeam penisul crescând și întărindu-se în gura ei.

I-am văzut mișcându-se genele false și vârfurile cărlionțate ale părului. Cele două brățări se ciocneau una de alta și răsunau sec. Limba ei era lungă și moale și mă învăluisse cu totul. Când eram pe punctul de a ejacula, s-a mișcat și a început să mă dezbrace încet. Mi-a scos pantalonii, cravata, cămașa, chiloții și ini-a spus să mă întind pe pat. Ea a rămas totuși îmbrăcată. S-a așezat pe pat, mi-a luat mâna și a băgat-o sub rochie. Nu avea chiloți. I-am simțit căldura vaginului. Era adânc și cald și foarte umed. Degetele mele au fost pur și simplu absorbite înăuntru.

— Nu trebuie să pice Noboru Wataya din clipă-n clipă? am întrebat. Nu-l așteptați să vină?

În loc să-mi răspundă, Creta Kano mi-a pus mâna ei pe frunte.

— Vă rog să nu vă mai gândiți la nimic, domnule Okada. Avem noi grijă de toate. Lăsați totul în seama noastră.

— *Noastră?* Ce vreți să spuneți? N-am primit nici un răspuns.

Creta Kano s-a urcat apoi pe mine și mi-a luat penisul în mână, ajutându-mă să intru în ea. Apoi, a început să-și miște șoldurile ușor, în cerc. În timp ce se unduia, marginile rochiei albastre îmi mângâiau stomacul și coapsele dezgolite. Așa cum mă călărea, cu poalele rochiei desfăcute în jurul ei, Creta Kano arăta ca o ciupercă moale, uriașă care și-a scos capul printre frunzele moarte de pe pământ și s-a deschis sub aripile ocrotitoare ale nopții. Vaginul ei era cald, dar în același timp rece. Începeam să mă învăluie, să mă absoarbă, dar în același timp să mă apese și să mă respingă. Penisul mi se întărise îngrozitor și simțeam că o să-mi plesnească. Era o senzație extrem de ciudată, ceva care depășea granițele plăcerii sexuale. Simțeam că ceva din interiorul ei, ceva cu totul și cu totul special, își făcea drum încet, în mine, prin propriul meu

organ sexual.

Cu ochii închiși și cu bărbia ușor ridicată, Creta Kano se legăna înainte și înapoi de parcă visa. Îi vedeam pieptul ridi-cându-se și coborând sub rochie, la flecare respirație. Câteva șuvițe de păr s-au desprins și-i atârnavu pe frunte, îmi imaginam că plutesc pe marea întinsă. Am închis ochii și am ascultat, așteptând să aud zgomotul valurilor lovindu-mi fața. Trupul mi se scâldea în apa călduță a mării. Simțeam fluxul.

Simțeam că mă duce departe. Am decis să fac cum mi-a spus Creta Kano, adică să nu mă gândesc la nimic. Am închis ochii, mi-am relaxat membrele și m-am lăsat în voia curentului.

Mi-am dat seama brusc că încăperea s-a întunecat de tot. Am încercat să privesc în jur, dar nu distingeam nimic. Toate lămpile din perete se stinseseră. Nu distingeam decât rochia Cretei Kano care se legăna pe mine.

— Hai, uită! Nu era totuși vocea Cretei Kano. Uită totul. Acum dormi. Visezi. Zaci în noroi frumos și călduț. Toți ne tragem din noroi și ne întoarcem în noroi.

Era vocea femeii de la telefon. Femeia misterioasă de la telefon era călare pe mine și își unise trupul cu al meu. Și ea purta rochia lui Kumiko. O⁰ înlocuise pe Creta Kano fără să-mi dau măcar seama de asta. Încercam să spun ceva. Nu știam ce să zic, dar măcar încercam. Eram prea confuz încă și nu puteam articula nici un cuvânt. N-am fost capabil să scot din gură decât un curent de aer cald. Am deschis larg ochii și am încercat să o văd pe femeia de deasupra mea, dar era prea întuneric în cameră și nu se vedea nimic.

Femeia n-a mai zis nimic. A început să-și miște șoldurile și mai excitant. Mi-a absorbit penisul cu totul, în spatele ei am auzit - sau am crezut că aud - mânerul ușii deschizându-se. O lumină puternică a brăzdat întunericul. Probabil că aluminiul frapierei cu gheață reflecta lumina ce venea dinspre coridor. Sau poate era strălucirea unei lame ascuțite. Nu mai eram capabil să gândesc. Am ejaculat.

Am făcut duș și mi-am spălat chiloții, îngrozitor, mi-am zis eu. De ce naiba trebuia să am vise erotice în asemenea momente complicate din viață?

Am îmbrăcat alte haine și am ieșit pe verandă ca să privesc grădina. Razele soarelui păreau să fi cuprins totul în dansul lor filtrat prin frunzele groase, verzi. După câteva zile de ploaie, crescuseră suficient de multe buruieni ca să dea grădinii un aer de paragină.

Din nou Creta Kano. Două visuri erotice la un interval atât de scurt și în amândouă a apărut Creta Kano. Nu mă gândisem niciodată să mă culc cu ea și nici măcar nu aveam o asemenea dorință. Și totuși, de fiecare dată când eram în camera aceea, mă culcam cu ea. Care să fi fost explicația? Și cine era femeia aceea de la telefon care i-a luat locul? Ea mă cunoștea și presupun că o știam și eu. Am trecut în revistă toate partenerile de sex pe care le avusesem în viața mea, dar nici una nu semăna cu femeia de la telefon. Și totuși, avea ceva care mi se părea familiar și tocmai lucrul acesta mă scotea din sărite.

O amintire închisă într-o cutiuță încerca parcă să-și croiască drum afară. Simțeam cum acea *amintire* se încâlcise într-un fir și avea nevoie doar de o mică sugestie. Dacă reușeam să trag de firul acela, totul se descâlcea. Misterul aștepta să-l rezolv eu, dar nu eram capabil să găsesc firul acela.

Am încetat să mai gândesc.

„Uită totul. Acum dormi. Visezi. Zaci în noroi frumos și călduț. Toți ne tragem din noroi și ne întoarcem în noroi.”

S-a făcut ora șase, dar telefonul n-a sunat. Doar Mai Kasahara și-a făcut între timp apariția. Mi-a zis că nu-și dorea decât o gură de bere. Am luat o cutie de bere rece din frigider și am băut-o cu ea. Mie îmi era foame, așa că am pus o felie de șuncă și niște salată verde între două felii de pâine și am mâncat. Când m-a văzut Mai mâncând, a zis că vrea și ea, așa că i-am făcut un sandwich. Am mâncat și am băut bere fără să scoatem un cuvânt. Eu mă tot uitam la ceasul de pe perete.

— Nu există televizor în casa asta? mă întrebă Mai.

— Nu.

Și-a mușcat ușor marginea buzei.

— îmi imaginam eu. Nu-ți place să te uiți la televizor ?

— Nu pot spune că-mi displace, dar nu-i simt lipsa.

A rămas puțin pe gânduri, după care a abordat subiectul care o frământa.

— De câți ani ești căsătorit, domnule Pasăre-arc ?

— De șase ani.

— Și ai stat șase ani fără televizor ?

— Da. La început n-am avut bani să ne cumpărăm unul, iar ^aPoi ne-am obișnuit fără el. E bine și liniște așa.

— Cred că ați fost foarte fericiți voi doi.

— Ce te face să crezi asta ?

S-a încruntat puțin.

— Eu nu pot sta fără televizor nici măcar o singură zi.
— Pentru că ești nefericită ? Mai Kasahara nu mi-a răspuns.
— Kumiko n-a mai venit acasă, așa că nu cred că mai ești fericit, domnule Pasăre-arc.

Am dat din cap și am mai luat o gură de bere.

— Asta cam așa e. Da, ai dreptate.

Și-a băgat o țigară în gură și și-a aprins-o cu chibritul, cu un gest foarte firesc.

— Domnule Pasăre-arc, aș vrea să te rog să-mi spui sincer dacă mă consideri urâtă.

Am pus paharul cu bere pe masă și m-am uitat atent la Mai Kasahara.

Tot timpul cât am vorbit cu ea, mi-au fugit gândurile în altă parte, așa că nici măcar nu știam prea bine cum arăta. Purta un tricou negru pe corp și i se vedea bine conturul sânilor în formare.

— Nu ești deloc urâtă. Să fii sigură de lucrul acesta. De ce pui asemenea întrebări?

— Prietenul meu îmi spunea mereu că sunt urâtă și că n-am sâni.

— Cel care a avut accident cu motocicleta?

— Da, el.

Am văzut-o pe Mai dând drumul încet fumului.

— Băieții de vârsta lui mai zic asemenea lucruri. Ei nu știu să-și exprime sentimentele și atunci spun și fac exact pe dos. Jignesc lumea fără rost, ceea ce le dăunează și lor. În orice caz, ascultă-mă pe mine, nu ești deloc urâtă, mie îmi pari chiar foarte drăguță și crede-mă că nu te flatez.

A reflectat câteva clipe la ceea ce i-am spus. A scuturat scrumul în cutia goală de bere.

— Doamna Pasăre-arc e drăguță?

— Mi-e greu să-ți spun. Unii spun că este, alții spun că nu e. Depinde de gustul fiecăruia.

— Aha, spuse ea bătând darabana cu unghiile în pahar, de parcă s-af fi plictisit.

— Ce mai face prietenul tău cu motocicleta ? am întrebat. Nu vă mai întâlniți?

— Nu, nu ne mai întâlnim, spuse Mai Kasahara punând un deget pe cicatricea de lângă ochiul stâng. N-o să-l mai văd în viața mea, sigur. Două sute la sută sigur. Pun pariu pe degetul mic de la piciorul drept. Dar acum n-am chef să vorbesc despre asta. Uneori când spui ceva, se

dovedește până la urmă a fi minciună, înțelegi ce vreau să zic, domnule Pasăre-arc?

— Cred că da.

Mi-am aruncat privirile spre telefonul din camera de zi. Stătea pe masă, învăluit în tăcere. Arăta ca o creatură de pe fundul mării care se prefăcea că e obiect inanimat, dar gata totodată să înșface prada.

— Cred că o să-ți spun într-o zi totul despre el, dar nu acum. Acum n-am chef, absolut deloc.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec acasă. Mulțumesc pentru bere.

Am condus-o până la zidul din grădină. O lună aproape plină își revărsa lumina pe suprafața pământului. La vederea ei, mi-am amintit că se apropia ciclul menstrual al lui Kumiko, dar probabil că asta nu mă va mai afecta de-acum încolo. La gândul acesta am simțit un junghi în piept. Cred că-l puteam defini mai degrabă ca pe o tristețe nemărginită. Înainte de a escalada zidul, Mai Kasahara mă întrebă:

— Domnule Pasăre-arc, o iubești pe Kumiko, nu ?

— Cred că da.

— Chiar dacă a fugit cu un amant ? Dacă ți-ar spune că vrea să se întoarcă la tine, ai primi-o?

Am oftat fără să vreau.

— E o întrebare grea. Cred că dacă se întâmplă așa ceva, va trebui să mă gândesc bine.

— Scuză-mă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse Mai Kasahara, plescăind ușor din limbă. Te rog să nu te superi pe mine, vreau doar să învăț de la oamenii mari. Vreau să știu ce se întâmplă când fuge o soție de acasă. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu.

— Nu mă supăr, am zis. Am ridicat iar privirile spre luna plină.

— Bine, domnule Pasăre-arc. Ai grijă de tine. Sper să ți se întoarcă soția și să fie totul în ordine.

Mai Kasahara a sărit gardul cu o ușurință incredibilă și dusă a fost în noaptea de vară.

După ce-a plecat Mai Kasahara, am rămas iar singur. M-am așezat pe verandă și m-am gândit la întrebările pe care mi le Pusese. Dacă soția mea a plecat cu un amant, puteam să o mai primesc înapoi? Nu știam răspunsul. *Chiar nu-l știam.* Erau foarte multe lucruri pe care nu le știam.

A sunat telefonul. Mâna mea a zburat din reflex spre el și am ridicat receptorul. Era o voce de femeie.

— Alo! Malta Kano la telefon. Vă rog să mă scuzați că vă deranjez atât de des, dar aș vrea să știu dacă aveți vreun program mâine.

I-am spus că nu aveam nici un program. Ce program să am?

— V-aș putea vedea după ora prânzului?

— Are întâlnirea noastră vreo legătură cu Kumiko?

— Îmi vine să cred că da, spuse Malta Kano, alegându-și cu grijă cuvintele. Foarte posibil să fie și Noboru Wataya cu noi.

Era să scap receptorul din mână când am auzit ce mă paște.

— Vreți să spuneți că ne întâlnim toți trei ca să stăm de vorbă ?

— Da, cam așa ceva, spuse Malta Kano. Situația actuală impune o asemenea întâlnire, îmi pare nespuse de rău, dar nu vă pot da alte detalii la telefon.

— Bine, am înțeles.

— Ne putem întâlni la ora unu în același loc unde ne-am întâlnit și data trecută? Vă convine cafeneaua din hotelul Shinagawa Pacific?

— Ora unu, cafeneaua din hotelul Shinagawa Pacific, am repetat eu și am pus jos receptorul.

Pe la ora zece m-a sunat Mai Kasahara. N-avea să-mi spună nimic deosebit, dar avea chef să stea de vorbă cu cineva. La sfârșit m-a întrebat:

— Ai mai primit vreo veste de când am plecat de la tine, domnule Pasăre-arc?

— Nici o veste bună. Absolut nici una.

Noboru Wataya vorbește

Povestea maimuțelor de pe insula mizerabilă

Am ajuns la cafenea cu zece minute mai devreme, dar Noboru Wataya și Malta Kano găsiseră deja o masă liberă și mă așteptau. Fiind ora prânzului, era mare aglomerație, dar am reperat-o imediat pe Malta Kano. Nu există multe persoane pe pământ care să poarte pălării roșii din scai într-o după-amiază frumoasă de vară. Cred că era aceeași pălărie pe care o purtase și data trecută când am întâlnit-o, dacă nu cumva avea o colecție de pălării de aceeași culoare. Era îmbrăcată la fel de simplu și cu mult bun-gust. Avea un taior cu mâneci scurte din pânză de in peste o cămașă din bumbac fără gulere. Ambele erau de un alb

imaculat și călcate impecabil. Nu era machiată, nu avea accesorii. Doar pălăria roșie din scai contrasta cu restul îmbrăcămintei, și ca aspect, și ca material. Și-a scos-o când m-am așezat la masă, de parcă ar fi așteptat să vin eu ca să și-o poată da jos. A pus-o pe masă, lângă o poșetă galbenă mică, din piele. Comandase apă tonică, dar nu se atinsese de ea. Lichidul, oarecum stingher în paharul acela mare, scotea bule zadarnice de aer.

Noboru Wataya purta ochelari de soare verzi. De îndată ce ro-am așezat, i-a scos și s-a uitat o vreme la lentile, apoi i-a PUS iar. Avea un tricou alb nou-nouț sub haina sport de culoare bleumarin, în fața lui se afla un pahar de ceai cu gheață, dar ^{mi}ci el nu se atinsese de băutură.

Am comandat cafea și am băut o gură de apă rece.

Timp de câteva minute nimeni nu a scos un cuvânt. Noboru Wataya lăsa impresia că nici măcar nu observase că venisem și eu. Ca să fiu sigur că nu devenisem transparent între timp, mi-am pus o mână pe masă și am privit-o atent, pe toate părțile, de câteva ori. Până la urmă a venit ospătarul, a pus o ceașcă în fața mea și a umplut-o cu cafea. După ce-a plecat el, Malta Kano și-a dres glasul de câteva ori de parcă făcea probe de microfon, dar tot n-a spus nimic.

Primul care a rupt tăcerea a fost Noboru Wataya.

— Am foarte puțin timp la dispoziție, așa că haideți să lămurim lucrurile cât se poate de simplu și deschis.

Lăsa impresia că vorbește cu zaharnița din aluminiu de pe masă, dar normal că vorbea cu mine. Zaharnița se afla într-un punct convenabil, între mine și el, așa că-și putea îndrepta liniștit discursul spre ea.

— Ce anume să lămurim cât se poate de simplu și deschis? am întrebat eu direct. Noboru Wataya și-a scos ochelarii de soare, i-a pliat, i-a pus pe masă și m-a privit direct în ochi. Trecuseră mai bine de trei ani de când nu l-am mai întâlnit și n-am mai vorbit, dar n-am simțit nici o schimbare la el. Poate datorită faptului că îi mai apărea chipul pe la televizor și prin reviste. Fie că-ți place sau nu, fie că-ți dorești sau nu, unele informații ți se strecoară în minte și în suflet ca un fum, și n-ai cum să le ocolești.

Obligați acum să stăm față-n față, a trebuit să observ cât de mult i-au schimbat cei trei ani impresia pe care o lăsa. Privirea lui *amorțită* și turbure dispăruse undeva în fundal, fiind înlocuită de o privire mieroasă și artificială. Noboru Wataya reușise să-și procure o mască nouă, mai sofisticată — o mască foarte bine făcută, de-ai fi spus că își înlocuise

până și pielea. Mă rog, indiferent ce era ceea ce vedeam - mască sau piele -trebuie să recunosc că *acel ceva* nou avea un șarm deosebit. Mi-am dat imediat seama despre ce e vorba — era ca și când mă uitam la televizor. Vorbea și se mișca de parcă era filmat, între noi se găsea în permanență un ecran. Eu eram de partea asta, el era de partea cealaltă. — După cum bănuiești, ne-am întâlnit astăzi ca să vorbim despre Kumiko, spuse Noboru Wataya. Despre Kumiko și despre tine, despre viitorul vostru, despre ce veți face de acum încolo.

— Despre ce vom face noi ? am întrebat, ridicând ceașca și, luând o înghițitură de cafea. Poți să fii mai precis?

Noboru Wataya m-a privit cu niște ochi stranii, total lipsit de expresie.

— Mai precis ? Kumiko și-a găsit un iubit și te-a părăsit. Asta nu înseamnă că situația actuală trebuie să continue la nesfârșit pentru că nu este spre binele nimănui.

— Și-a găsit un iubit? am întrebat.

— Stați puțin, interveni Malta Kano. O discuție ca aceasta trebuie să aibă o anumită logică. Doamnule Wataya, domnule Okada, vă rog să vorbiți pe rând, să încercăm să stabilim o ordine în datele problemei.

— Nu văd de ce, spuse Noboru Wataya, fără inflexiuni în voce. Nu e vorba de nici o ordine. Ce ordine? Nu există așa ceva.

— Lăsați-l să spună ce are de spus, i-am zis eu Maltei Kano. Vedem pe urmă în ce ordine vorbim și noi, dacă mai e cazul.

Malta Kano m-a privit câteva clipe cu buzele ușor țuguiate și a dat din cap.

— Bine, fie. Doamnule Wataya, aveți cuvântul. Vă rog.

— În viața lui Kumiko a apărut alt bărbat, începu el, și deocamdată a fugit cu el. Este foarte clar lucrul acesta, ceea ce înseamnă că nu are rost să te mai cramponezi de căsnicie. Din fericire, nu aveți copii și după cum se prezintă lucrurile în momentul de față, nici nu se pune problema partajului. Totul se poate rezolva foarte repede. Numele ei iese pur și simplu din registrul stării civile al familiei tale. Tu trebuie doar să semnezi și să-ți pui sigiliul personal pe actele pregătite de avocat și el se ocupă de totul. Permite-mi să mai adaug ceva ca să nu existe vreo neînțelegere: ceea ce spun acum este punctul de vedere al întregii familii Wataya.

Mi-am încrucișat brațele și am meditat puțin la cele auzite.

— Aș avea câteva întrebări, am zis. În primul rând, de unde Știi că a apărut alt bărbat în viața lui Kumiko?

— Mi-a spus ea însăși, preciza Noboru Wataya.

Nu știam ce să mai zic. Mi-am pus mâinile pe masă și am tăcut, îmi era greu să mi-o imaginez pe Kumiko dezvăluindu-i lui Noboru Wataya o problemă atât de delicată.

— Mi-a telefonat acum o săptămână și mi-a spus că are ceva de discutat cu mine, continuă Noboru Wataya. Ne-am întâlnit și am vorbit. Față-n față. Atunci mi-a spus că are un amant.

De luni de zile nu mai simțisem nevoia să fumez, dar în clipa aceea îmi ardea buza după o țigară, însă, nu aveam la mine. Am băut, în schimb, o gură de cafea și am trântit ceșcuța pe farfurie. S-a auzit un sunet surd.

— Apoi a fugit de acasă, spuse el.

— Înțeleg, am zis. Dacă-mi spui așa verde-n față, probabil că așa o fi. S-ar putea ca soția mea să-și fi găsit un amant și să fi venit la tine să-ți ceară sfatul, îmi este foarte greu să cred că a făcut așa ceva, dar nici nu mi pot imagina că te joci cu un lucru atât de serios. Nu cred că ți-ai propus să mă minți.

— Normal că nu mă joc cu lucruri serioase și nu mint, spuse Noboru Wataya cu un zâmbet ironic în colțul buzelor.

— Deci asta-i tot ce ai să-mi spui? Kumiko m-a părăsit pentru că a apărut alt bărbat în viața ei și eu trebuie să fiu de acord cu divorțul, nu? Noboru Wataya a dat doar din cap, scurt, de parcă încerca să-și conserve energia.

— Presupun că nu ți-a fost greu să-ți dai seama că eu nu am fost de acord cu căsătoria voastră. Asta în primul rând. Am încercat să nu mă amestec, considerând că era o problemă care nu mă privește, deși aș fi vrut să o fac. Dacă stau și mă gândesc acum, poate că ar fi trebuit să o fac. A luat o înghițitură de apă și a pus paharul la loc pe masă, încet. Din prima zi când te-am întâlnit mi-am dat seama că nu ești bun de nimic, continuă el. Nu întrezăream nici o schimbare în bine, nu vedeam nimic în tine care să-mi sugereze că ai putea realiza ceva demn de admirat sau că măcar vei deveni o ființă umană respectabilă. N-am văzut nimic strălucitor la tine sau măcar o rază care să lumineze ceva în jur. Știam de atunci că nu vei duce nici un lucru până la capăt, că ești și vei fi un neisprăvit. Și am avut dreptate. Ai fost căsătorit cu sora mea timp de șase ani. Ce-ai făcut în tot acest timp? Nimic. Am dreptate? N-ai fost în stare decât să-ți părăsești slujba și să-i distrugi viața lui Kumiko. Nu ai serviciu și nici planuri de viitor. Nu e nimic în căpățâna aia proastă a ta, decât gunoi și pietre.

N-am să înțeleg niciodată cum de s-a înhăitat Kumiko cu i un nenorocit ca tine. S-a gândit probabil că pietrele și gunoiul,' din capul tău erau interesante. Dar până la urmă, gunoiul «î gunoi și pietrele-s pietre. De la bun început n-ai fost potriviți pentru ea. Nu vreau să spun că sora mea e perfecțiunea întruni chipată. își are și ea ciudățeniile ei, încă din copilărie... și * refractară. Presupun că de aceea ai și reușit să o păcălești bună bucată de timp. Acum, gata, s-a terminat! Cel mai bu lucru este să punem capăt acestei discuții cât mai reped posibil. Părinții mei și cu mine vom fi cu ochii pe Kumiko. "*

vrem ca tu să te retragi și să nu încerci să o găsești. Nu mai ai nimic de-a face cu ea și n-ai reuși decât să provoci neplăceri în caz că te amesteci. Cea mai bună soluție pentru tine este să începi o viață nouă într-un loc nou, un stil de viață care să ți se potrivească. Ar fi cel mai bine și pentru tine, și pentru noi. Ca să ne arate că a terminat ce avea de spus, Noboru Wataya u băut toată apa, a chemat ospătarul și a mai cerut un pahar. — Mai ai ceva de spus ? am întrebat.

Noboru Wataya a clătinat din cap fără să scoată un cuvânt.

— In cazul acesta, ce ordine mai trebuie să stabilim în discuții? am întrebat-o pe Malta Kano.

Ea și-a scos o batistă din geantă și s-a șters la colțurile gurii. Apoi și-a luat pălăria roșie din scai de pe masă și a pus-o peste geantă.

-- Sunt sigură că a fost un șoc pentru dumneavoastră, domnule Okada, spuse ea. Și pentru mine este foarte dureros să di.-cut deschis asemenea lucruri, vă puteți imagina.

Noboru Wataya a aruncat o privire ceasului de parcă voia să se convingă de faptul că pământul se rotește mai departe în jurul axei sale și-i consumă din prețiosul timp.

— Da, trebuie să vă mărturisesc cât se poate de deschis și de cinstit, domnule Okada, că doamna Okada a venit mai întâi !a mine să-mi ceară sfatul.

— La recomandarea mea, interveni Noboru Wataya. Kumiko a \vnit la mine să vorbim despre pisică și eu i-am prezentat-o domnișoarei Malta Kano.

— înainte de a ne întâlni noi sau după? am întrebat-o. — înainte, spuse ea.

— Deci, ca să punem lucrurile în ordine, s-a întâmplat cam în felul următor: Kumiko a aflat despre existența dumneavoastră de la Noboru Wataya și v-a cerut sfatul în legătură cu pisica dispărută. Apoi, pentru un

motiv care mie nu-mi este clar, mie mi-a ascuns faptul că v-a cunoscut deja și ne-a aranjat întâlnirea. Noi doi ne-am întâlnit tot aici. Am dreptate ?

— În mare, cam așa s-au petrecut lucrurile, spuse Malta cu oarecare stânjeneală. Prima mea discuție cu doamna a a fost legată strict de pisică. Simțeam că ar mai fi ceva, totuși, și de aceea am vrut să mă întâlnesc cu dumneavoastră ^f să discutăm direct. Apoi a trebuit să o întâlnesc din nou pe ^{do}amna Okada ca să îi cer relații despre niște *chestiuni per-^sonal^e mai profunde*.

— Și atunci ea v-a spus că are un iubit.

— Da. în linii mari, cam aceasta este situația. Dată fiind poziția mea, nu-mi permit să intru în mai multe detalii, spuse Malta Kano.

Am oftat. Nu că așa fi realizat ceva cu oftatul, dar măcar atât aveam și eu dreptul să fac.

— Deci Kumiko era combinată de mult cu bărbatul acela?

— Cred că de vreo două luni și jumătate.

— Două luni și jumătate? Cum de nu mi-am dat seama de nimic în tot timpul acela?

— Pentru că aveți încredere deplină în soția dumneavoastră, domnule Okada.

— E adevărat. Niciodată nu mi-a trecut prin cap, niciodată nu mi-am imaginat că m-ar putea minți și nici acum nu pot crede că a făcut așa ceva.

— Lăsând la o parte ce s-a întâmplat acum, recunosc că unul dintre cele mai minunate lucruri de care este capabilă o ființă umană este încrederea în semenul său.

— Nu-i este oricui ușor, spuse Noboru Wataya.

A venit chelnerul și mi-a umplut iar ceașca cu cafea. O tânără de la masa alăturată râdea în hohote.

— Deci, m-am adresat eu lui Noboru Wataya, care este scopul final al acestei întruniri? De ce suntem toți trei aici? Ca să-mi cereți să fiu de acord cu divorțul sau aveți și un alt scop, mult mai profund? Există un fel de logică în tot ce ai spus mai devreme, dar toate aspectele mai importante plutesc într-o nebuloasă de nedescris. Ai spus că soția mea și-a găsit un iubit și a fugit de acasă. Unde-a plecat? Ce face acolo unde e? Este *cu el* sau e singură? De ce n-a luat Kumiko legătura cu mine ? Dacă e adevărat că are pe altul, asta e, punem capăt legăturii noastre, dar eu nu cred că e adevărat până nu-mi spune ea. Înțelegi ce vreau să zic? Singurii implicați în această, poveste suntem eu și Kumiko. Noi doi trebuie să stăm de vorbă și să decidem ce avem de făcut. Pe voi doi nu vă priveștaf absolut deloc

problema noastră.

Noboru Wataya a împins la o parte paharul de ceai ct gheață, neatins.

— Am venit aici să *te anunțăm* cum stau lucrurile, zise Am rugat-o pe domnișoara Kano să vină cu mine, gândindu-i că ar fi bine să fie de față și o persoană neutră, nu numai ne doi. Nu știu cine-i bărbatul cu care e Kumiko și nici nu habar pe unde umblă. E adultă și n-are decât să facă ce dorește. Chiar dacă aș ști unde e, tot nu ți-aș spune. Ea nu a luat legătura cu tine pentru că nu vrea să vorbească cu tine.

— Culmea e că a vrut să vorbească cu tine! Ce ți-a putut pune, atâta vreme cât nu sunteți în relații prea strânse, după :.,; și tu eu?

K i bine, dacă ea și cu tine erați atât du apropiați, de ce !.&gt.; s-a culcat cu alt bărbat? întrebă Noboru Wataya. Malta Kano tuși ușor.

Kumiko mi-a spus că e combinată cu alt bărbat și că vrea ifunurească lucrurile o dată pentru totdeauna, continuă , .liioru Wataya. Am sfătuit-o să divorțeze de tine și mi-a ;.uimiri că se gândește.

.....- Asta-i tot ? am întrebat.

—Ce altceva să mai fie?

— Nu înțeleg. Eu nu cred că Kumiko a venit la tine cu o problemă atât de importantă. Ești ultima persoană căreia i-ar fi cerut sfatul. Ori ar fi luat singură decizia, ori ar fi vorbit cu mine. Probabil că ți-a spus cu totul altceva. Dacă a intervenit ceva și a trebuit să stea de vorbă cu tine, ți-a vorbit cu siguranță despre altceva.

Noboru Wataya schiță un zâmbet ușor, rece, subțire ca luna nouă care plutește pe cer în zorii zilei.

— Așa iese adevărul la suprafață, spuse el încet, dar apăsător.

— Așa iese adevărul la suprafață... am repetat, ca pentru a testa expresia eu însumi.

— Sunt sigur că înțelegi ce vreau să zic. Nevasta ta se culcă cu altul și pe deasupra mai fuge și de acasă. După care, tu încerci sa dai vina pe altcineva. N-am văzut prost mai mare ca tine. Ia ascultă, n-am venit aici de plăcere sau pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut. Pentru mine întâlnirea asta e pierdere de vreme, e ca. și cum aș fi aruncat timpul ăsta la gunoi.

După ce-a terminat de vorbit, s-a instalat o tăcere adâncă la masă.

— Știi povestea maimuțelor de pe insula mizerabilă ? l-am întrebat pe Noboru Wataya.

A clătinat din cap, fără urmă de interes pentru o asemenea Poveste.

— Undeva departe, departe, există o insulă mizerabilă. O 'nsulă fără nume, o insulă care nici măcar nu merită să aibă ^{un} nume. O insulă mizerabilă cu o formă mizerabilă pe care cresc niște palmieri cu forme mizerabile. Și palmierii

au niște nuci de cocos care emană un miros mizerabil. Maimuțele mizerabile de acolo stau în copaci și se dau în vânt după aceste nuci de cocos mizerabile, după care fac cele mai mizerabile și împuțite excremente din lume. Excrementele cad pe jos și se adună în niște movilite mizerabile care fac ca palmierii să devină și mai mizerabili. Ciclul e fără sfârșit. Mi-am băut restul de cafea.

— În timp ce stăteam și te priveam, am continuat eu, mi-am amintit brusc de povestea insulei mizerabile. Ceea ce vreau să spun cu asta este că un anume tip de mizerie, un anume tip de inactivitate, un anume tip de obscuritate continuă să se propage cu propria forță în propriul său ciclu. Și după ce trece de un anumit punct, nimeni nu o mai poate opri — *chiar dacă persoana respectivă dorește să-i pună capăt*.

Chipul lui Noboru Wataya rămase complet inexpressiv. Zâmbetul îi dispăru, dar nici nu se vedea vreo umbră de iritare. Nu i se zărea decât o cută între sprâncene și nu mi aminteam dacă o mai văzusem vreodată acolo.

— Înțelegi ? am continuat eu. Știi *exact* ce fel de om ești. Tu spui că eu n-am decât gunoi și pietre în căpățână și mă poți face praf când dorești. Dar lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Pentru tine, la valoarea ta, s-ar putea ca eu să nu fiu decât ceea ce spui tu, dar nu sunt atât de prost pe cât crezi. Știi exact ce zace sub masca aia făcută să apară la televizor, să impresioneze lumea, îți știi secretul cel mai intim. Știe și Kumiko, știi și eu. Amândoi știm ce se află sub ea. Dacă aș vrea, aș putea să-l spun tuturor, l-aș scoate la iveală. Probabil că mi-ar lua ceva timp, dar aș putea s-o fac. S-ar putea să fiu un nimeni pentru tine, dar cel puțin nu sunt ca sacul boxerului, gata să primească lovituri. Sunt o ființă umană care trăiește și respiră. Dacă mă lovește cineva, îi întorc lovitura. Te rog să nu uiți ce ți-am spus acum.

Noboru Wataya continua să mă privească cu chipul lui inexpressiv - o față de meteorit ce plutește în spațiu. Ceea ce i-am spus a fost pentru a-l intimidă, de fapt nu-i cunoșteam nici un secret. Bănuiam doar că ascunde ceva, dar nu știam nimic concret. Nu era deloc greu de văzut că-l frământa ceva, și dar n-aveam de unde să știu ce anume. Cuvintele mele au picat totuși ca un pumnal în inimă și li se citea efectul în! priviri. Nu mi-a răspuns așa cum făcea cu adversarii în timpul,!

Cronica păsării-arc

dezbatelor televizate. Nu a mai surâs batjocoritor, nu a mai făcut pe nebulul și nici n-a încercat să mă încolțească. Stătea nemișcat, fără să-i tremure un mușchi pe față.

Apoi s-a întâmplat ceva foarte straniu cu fața lui. A început să se înroșească treptat, dar într-un mod absolut ciudat. Unele pete s-au înroșit puternic, altele erau de un roșu pal. Restul feței era palidă. M-a făcut să mă gândesc la un crâng, toamna... crâng în care creșteau laolaltă, într-un amestec haotic, copaci pereni și copaci cu frunze căzătoare.

S-a ridicat apoi brusc, și-a scos ochelarii de soare din buzunar și i-a pus la ochi. I se vedeau mai departe petele acelea ciudate. Se lipiseră parcă de fața lui. Malta Kano a rămas nemișcată pe locul ei și nu spunea nimic. Eu făceam pe indiferentul. Noboru Wataya a vrut parcă să-mi spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a îndepărtat de

masă și dus a fost.

După ce-a plecat Noboru Wataya, eu și Malta Kano am tăcut o vreme. Mă simțeam epuizat. A venit ospătarul să-mi umple din nou ceașca de cafea, dar i-am spus că nu mai vreau. Malta Kano și-a luat pălăria roșie din scai de pe masă și a privit-o cu atenție vreo două-trei minute. Apoi a pus-o pe scaunul de lângă ea.

Simțeam un gust neplăcut în gură. Am încercat să-l alung cu niște apă, dar n-am reușit.

— Uneori e bine să dai frâu liber sentimentelor, să te descarci, spuse Malta Kano în cele din urmă. Altfel, se blochează cursul lor în interior. Sunt convinsă că vă simțiți mai bine acum, după ce ați spus ce ați avut de spus.

— Da, un pic mai bine, dar n-am rezolvat nimic și n-am ajuns la nici o concluzie.

— Nu vă place domnul Wataya, nu?

— Ori de câte ori stau de vorbă cu el, am o senzație de gol. Fiecare obiect din jurul meu începe să arate de parcă n-ar avea pic de consistență. Totul pare găunos. N-aș putea să vă explic de ce. Din pricina acestei senzații, ajung să spun și să fac lucruri care nu mă caracterizează și mă simt îngrozitor apoi. Nimic nu m-ar face mai fericit pe lume decât să nu-l mai văd pe individul asta în viața mea.

Malta Kano clătină din cap.

— Din păcate, va trebui să-l mai întâlniți pe Noboru Wataya câteva ori. Nu aveți cum să evitați aceste întâlniri.

Avea dreptate probabil. Nu puteam s-o rup cu el atât de ușor. Am ridicat paharul și am mai băut puțină apă. De unde naiba venea gustul acela nesuferit?

— As vrea să știu un singur lucru, am spus. De partea cui sunteți: a mea sau a lui Noboru Wataya ?

Malta Kano și-a sprijinit coatele pe masă și și-a pus palmele în fața ochilor.

— De partea nimănui. În cazul de față nu se poate vorbi de nici o *parte*. Așa ceva *nu există*. Nu e vorba de un lucru care să aibă sus și jos, dreapta și stânga, față și spate, domnule Okada.

— îmi sună a filosofic Zen. Interesant ca sistem de gândire, dar incapabil să explice ceva.

A dat din cap. Și-a desfăcut cam cinci centimetri palmele pe care le ținea în fața ochilor și le-a întors spre mine, într-un unghi mic. Erau niște palme mici, cu o formă frumoasă.

— Știu că ceea ce v-am spus nu are prea mult sens, dar nu vă învinovățesc că sunteți supărat. Dacă ar fi să vă spun ceva acum, n-ar duce la nimic concret. De fapt, ar strica și mai mult lucrurile. Trebuie să câștigați cu propriile dumneavoastră forțe, cu propriile dumneavoastră mâini.

— Legea junglei, am zis cu un zâmbet. Ești lovit, lovești și tu.

— Da, exact așa e.

Și-a luat apoi geanta și pălăria roșie din scai cu grija unuia care încearcă să recupereze lucrurile ce aparținuseră unei persoane decedate de curând. Când și-a pus pălăria pe cap, Malta Kano mi-a lăsat impresia clară că o unitate de timp s-a apropiat de sfârșit.

După ce-a plecat Malta Kano, am rămas nemișcat pe scaun. Nu știam încotro să o iau sau ce să fac dacă mă ridic. Firește, nu puteam sta acolo o veșnicie, așa că după douăzeci de minute am plătit consumația pentru toți trei și am ieșit din cafenea. Nu-și plătitise nici unul partea lui.

Privat de binecuvântarea divină Prostituată spiritual

Când am ajuns acasă, am găsit un plic gros în cutia poștală. Era de la locotenentul în rezervă Mamiya. Îmi scrisese numele și adresa pe plic cu aceleași ideograme impecabile ca și prima dată. M-am schimbat, m-am spălat pe față, m-am dus la bucătărie și am băut două pahare cu apă rece. După ce mi-am tras puțin sufletul, am scos scrisoarea din plic.

Mamiya folosise un stilou ca să umple vreo zece pagini, cu scris mărunț. Le-am răsfoit și le-am pus înapoi în plic. Eram prea obosit ca să citesc o scrisoare atât de lungă și nici nu mă puteam concentra. Șirurile de ideograme scrise de mână arătau ca niște gândăcei stranii, albaștri. Pe lângă toate acestea, încă îmi răsuna vag în urechi vocea lui Noboru Wataya.

M-am întins pe canapea și am închis ochii. Am stat așa destul de mult, fără să mă gândesc la nimic. Nici nu îmi era greu să nu mă gândesc la nimic, dată fiind starea mea de spirit. Ca să pot să nu mă gândesc la un lucru anume, n-aveam decât să mă gândesc la mai multe lucruri în același timp, adică după fiecare fracțiune de secundă să arunc un gând și să apuc altul.

Se făcuse ora cinci după-amiază când am decis să citesc totuși scrisoarea primită de la Mamiya. Am ieșit pe verandă, m-am rezemat de stâlp și am scos scrisoarea din plic.

Prima pagină era plină de expresii convenționale: saluturile de rigoare (personale și referitoare la anotimp), mulțumiri pentru invitația la mine acasă și scuzele aferente pentru deranj și pentru povestirea lungă cu care mă plictisise. Locotenentul în rezervă Mamiya cunoștea bine eticheta, deoarece se născuse și copilărise într-o perioadă când schimbul de amabilități făcea Parte obligatorie din viața de zi cu zi. Am sărit peste ele și am trecut la pagina următoare.

Vă rog să mă scuzați pentru introducerea lungă. Scopul pentru care vă scriu această scrisoare, domnule Okada - cu toate că îmi dau bine seama că îndrăzneala mea s-ar putea să vă deranjeze ~ este dorința de a sublinia încă o dată că evenimentele pe care vi le-am povestit zilele trecute nu sunt născociri de-ale mele și nici amintiri îndoielnice ale unui bătrân ramolit. Ele sunt adevărate până în cel mai mic amănunt prezentat. După cum știți și dumneavoastră, războiul s-a terminat cu multă vreme în urmă și memoria omului mai slăbește o dată cu trecerea timpului. Amintirile și gândurile îmbătrânesc și ele, ca și omul. Există cu toate acestea, gânduri care nu îmbătrânesc și amintiri care nu pălesc.

Până acum, domnule Okada, n-am povestit nimănui absolut nimic din ceea ce v-am povestit dumneavoastră. Poate că cei mai mulți le-ar considera pure născociri. Majoritatea oamenilor resping pe loc ceea ce se află dincolo de puterea lor de înțelegere, considerând lucrurile respective absurde și fără rost. Eu însumi mi-aș fi dorit ca acele evenimente să nu fi fost decât simple închipuiri. Am trăit toți anii aceștia cu fărâma de speranță că amintirile mele nu sunt altceva decât visuri și iluzii. Am încercat din răspuțeri să mă conving că faptele nu s-au petrecut aieva, dar ori de câte ori încercam să mă descotorosesc de ele, reveneau cu și mai multă intensitate. Amintirile s-au înrădăcinat în mintea mea și au început să muște din ea precum celulele canceroase care se tot extind.

Si acum îmi amintesc fiecare amănunt cu o claritate incredibilă, încât am senzația uneori că evenimentele s-au petrecut ieri. Parcă țin nisipul și iarba în mână, le simt mirosul, văd conturul norilor de pe cer, simt vântul rece și uscat în obraji. De fapt, simt că ceea ce mi s-a întâmplat pe urmă în viață au fost doar iluzii la granița dintre vis și realitate.

Adevăratele rădăcini ale vieții mele - acele, fapte care mi-au aparținut în viață mie și numai mie - au înțepenit ori s-au spulberat în vasta stepă a Mongoliei Exterioare, unde nu stătea nimic în calea priveliștii, cât vedeai cu ochii. Apoi mi-am pierdut brațul în bătălia aceea înspăimântătoare cu unitatea sovietică de tancuri care a atacat la graniță; am dus o viață inimaginabil de grea în plină iarnă, în lagărul siberian; m-am repatriat și am petrecut treizeci de ani anosti într-un liceu de î la țară; de atunci trăiesc singur și cultiv pământul. Toată perioada de după război mie nu mi s-a părut decât o iluzie, de parcă nu s-a întâmplat nimic. Gândurile mă poartă pe aripile deșarte ale timpului înapoi spre sălbăticiile din Hulun Nur.

Ceea ce m-a făcut de atunci încoace să mă simt ca o carapace goală a fost acel ceva pe care l-am zărit în lumina puternică a soarelui care pătrundea zilnic, timp de zece, douăzeci de secunde, până în fundul fântânii. Venise în

mod natural și dispăruse la fel de natural. Dar în momentele acelea am văzut n'oa, ceva ce n-am mai fost în stare să văd în viața mea de atunci încoace. și pentru că l-am văzut, nu mai puteam fi cel care fusesem înainte. Ce s-a întâmplat acolo, pe fundul acelei fântâni ? Ce semnificație aveau cele întâmplate ? Nici măcar acum, după patruzeci c/e ani, nu sunt capabil să răspund la asemenea întrebări. Asta mă face să cred că ar fi o ipoteză, o explicație intuitivă pe care mi-am conturat-o eu însumi și numai pentru mine, fără suport logic. Cu toate acestea cred că această ipoteză a mea este cea mai apropiată de adevăr dintre toate experiențele de care am avut vreodată parte în viață.

Trupele Mongoliei Exterioare m-au aruncat într-o fântână adâncă și întunecată, din mijlocul deșertului. Mi-am rupt piciorul și mă durea umărul, n-am avut mâncare și apă... așteptam pur și simplu să mor. Înainte de aceasta văzusem un om jupuit de viu. Presupun că în condițiile acelea speciale am ajuns să ating o asemenea stare de spirit, încât atunci când fasciculul de lumină a pătruns pentru câteva secunde până în fundul fântânii, m-am simțit capabil să pătrund direct în locul care se poate numi „străfundurile propriei conștiințe”, în orice caz, am văzut o configurație acolo, o formă pe care mi-e greu s-o descriu. I>naginați-vă că totul în jurul meu era scăldat în lumină și eu eram în mijlocul fasciculului luminos. Ochii nu distingeau nimic, dar eu eram învăluit în lumină și ceva începea să prindă contur în clipele acelea de orbire temporară. Ceva. Ceva care prindea viață, la fel cum începe să prindă formă umbra neagră ce mănâncă treptat din soare în timpul unei eclipse. Nu am reușit să disting clar forma aceea. Ea a încercat să se apropie de faime, să-mi dea binecuvântarea divină. O așteptam, tremurând, dar n-a mai ajuns la mine, fie pentru că s-a răzgândit, fie Pentru că n-a mai avut timp. Înainte de a se contura definitiv, s'O- dizolvat și s-a topit din nou în lumină. Apoi a dispărut și lumina. Se scursese timpul în care ea avea voie să stea în fântână.

S-a întâmplat același lucru două zile la rând. Exact la fel. Ceva încerca să se contureze în lumina care se revărsa acolo, dar dispărea înainte de a prinde formă definitivă. Jos, în fântână, eu sufeream îngrozitor de foame și de sete, dar suferința respectivă n-a fost totuși de importanță majoră. Ceea ce mă tortura cu-adeudrat era incapacitatea de a distinge acel ceva din fasciculul de lumină. Eram flămând să văd ceea ce as fi vrut să văd, însetat să știu ceea ce ar fi trebuit să știu. Dacă aș fi putut vedea clar acel ceva, nu mi-ar fi părut rău să mor exact atunci și exact acolo. Chiar simțeam în felul acesta și as fi dat orice pentru a-i distinge forma.

Până la urmă forma aceea mi-a fost răpită definitiv. Am fost privat de

binecuvântarea divină și după cum v-am spus, viața pe care am dus-o pe pământ după ce am ieșit din beznă, a fost ca o carapace goală, deșartă. De aceea, când armata sovietică a invadat Manciuuria înainte de terminarea războiului, m-am oferit să plec voluntar pe front, în lagărul din Siberia am făcut tot posibilul să mă bag în cele mai periculoase situații. Cu toate strădaniile mele de a-mi pune capăt vieții, n-am murit. Exact cum îmi prezisese domnul Honda în noaptea aceea, mi-a fost sortit să mă întorc acasă și să trăiesc uluitor de mult. Îmi amintesc că am fost foarte fericit când am aflat că mă întorc acasă, dar vestea cea bună s-a dovedit până la urmă a fi un blestem cumplit. Nu pentru că nu muream, ci pentru că nu puteam muri. Domnul Honda avusese dreptate atunci: e mai bine să nu-ți cunoști destinul dinainte.

Din momentul în care m-am simțit privat de binecuvântarea divină, viața n-a mai avut nici un rost. Simțămintele pe care le avusesem și care fuseseră rațiunea mea de a fi până atunci au murit. N-a rămas absolut nimic din ele. S-au prefăcut în cenușă sub lumina aceea uluitoare. Căldura emisă de acea revelație sau binecuvântare părlise însuși miezul vieții care mă definea ca ființă umană. Nu am avut cu siguranță puterea să rezist acelei călduri și de aceea nu mi-e teamă de moarte. Dacă mi se întâmplă să mor, consider moartea o formă de salvare. Ea m-ar putea elibera pe vecie din această temniță fără speranță, de durerea de a exista.

Îmi cer scuze că v-am plictisit din nou cu o poveste extrem s de lungă, dar ceea ce vreau să înțelegeți, domnule Okada, este* următorul lucru: mi s-a întâmplat să-mi pierd viața într-uit' anume moment, dar am continuat să trăiesc patruzeci de ani și mai bine fără viață în mine. Aflându-mă într-o asemenea

situație, am ajuns să cred că viața este un ceva mult mai 'imitat decât o percep cei care se află în plin vârtejul ei. Lumina strălucește în viață doar o clipă, mă rog, câteva secunde, și o 'ntă ce n-ai reușit să captezi revelația, a doua oară nu mai pui, ana pe ea, o a doua șansă nu ți se mai ivește. Ajungi să
'.-iești restul vieții în adâncimile incomensurabile ale singură-
". 'i și regretelor și în lumea aceea crepusculară nu te 'mai
- 'i'pti la nimic, deoarece nu mai ești stăpân decât pe carapacea
: 'i i ta care ar fi trebuit să conțină cu totul altceva.

Sunt deosebit de încântat că am avut șansa să vă întâlnesc .i .s'ă vă spun povestea vieții mele, domnule Okada. Nu știu ,iacad vă va folosi vreodată la ceva, dar spunând-o, simt că am tifins un fel de mântuire și oricât ar fi ea de fragilă, pentru -mine este o adevărată comoară. Nu am cum să nu simt firele sorții, atâta vreme cât ea mi-a fost ghidată cu siguranță de ditre domnul Honda. Cineva din umbră, domnule Okada, vă dorește multă

fericire pe viitor:

Am mai citit o dată scrisoarea cu atenție și apoi am băgat-o în plic. Scrisoarea locotenentului în rezervă Mamiya m-a impresionat în mod ciudat, aducându-mi în fața ochilor imagini vagi și îndepărtate. Mamiya era un om în care aveam încredere și pe care mă puteam bizui, așa că eram capabil să accept că cele povestite de el fuseseră fapte ce s-au petrecut aieva. Însă conceptul propriu-zis de „fapt” sau „adevăr” nu era suficient de convingător pentru mine la ora aceea. Ceea ce m-a impresionat în scrisoarea lui a fost senzația de frustrare care se strecura în cuvintele lui - frustrare care nu-ți permitea să descrii sau să explici atât cât ți-ai fi dorit. M-am dus la bucătărie să beau apă. Apoi m-am tot învățat prin casă ca un leu în cușcă. Am intrat în dormitor, m-am așezat pe pat și m-am uitat la rochiile lui Kumiko, aliniat în dulap. Cu ce m-am ales eu din viață până acum ? m-am întrebat. De-abia acum înțelegeam ce-a vrut Noboru Wataya să spună. La început m-au iritat afirmațiile lui, dar îmi dădeam seama că avea dreptate.

„Ai fost căsătorit cu sora mea timp de șase ani” spusese el. »Ce-ai făcut în tot acest timp? N-ai fost în stare decât să-ți Părăsești slujba și să-i distrugi viața lui Kumiko. Nu ai serviciu și nici planuri de viitor. Nu e nimic în căpățâna aia proastă a ta, decât gunoi și pietre.” Nu-mi rămânea decât să recunosc acuratețea observațiilor lui. Obiectiv vorbind, n-am făcut nimic în acești șase ani, iar în cap aveam cu siguranță doar gunoi și pietre. Eram un zero. Exact cum a spus el.

Dar era oare adevărat că i-am distrus viața lui Kumiko?

Am privit rochiile, bluzele și fustele din dulap multă vreme. Formau umbrele pe care le lăsase Kumiko în urma ei. Depozitate de stăpân, acele umbre nu puteau decât să atârne neputincioase acolo unde erau. Am intrat în baie și am scos din dulăpior sticluta de Christian Dior pe care cineva i-o dăduse lui Kumiko. Am deschis-o și am mirosit parfumul. Mirosea la fel ca în dimineața în care a plecat de acasă. Am golit-o, încet, în chiuvetă. Pe când se scurgea pe țeava în jos, baia s-a umplut de un miros de flori (al căror nume nu mi-l aminteam), stărnindu-mi amintiri cu o intensitate extraordinară. M-am spălat pe față și pe dinți, învăluit de mirosul acela plăcut. Apoi m-am hotărât să merg s-o văd pe Mai Kasahara.

Ca de obicei, am rămas pe aleea din spatele casei lui Miyawaki, așteptând să-și facă apariția Mai Kasahara, dar n-a venit. M-am rezemat de gard, am scos o bomboană de lămâie și am băgat-o în gură, am privit pasărea din piatră și m-am gândit la scrisoarea locotenentului în rezervă

Mamiya. începuse să se întunece. După ce-am așteptat aproape jumătate de oră, am* renunțat. Probabil că Mai Kasahara era plecată pe undeva. M-am întors pe aleea din spatele casei mele și am escaladat zidul. Am intrat, înăuntru domnea parcă bezna tainică a unei seri de vară. Creta Kano mă aștepta pe canapea. Nu-mi venea să cred, aveam impresia că visez, dar era pură realitate, continuarea realității de fapt. În aer plutea încă mirosul parfumului pe care-l vărsasem în chiuvetă. Creta Kano stătea pe canapea cu mâinile pe genunchi. M-am apropiat de ea, dar n-a făcut nici cea mai mică mișcare, de parcă timpul ei s-ar fi oprit în loc. Am aprins lumina și m-am așezat pe scaunul din fața ei.

— Ușa era descuiată, așa că am intrat, spuse ea.

— Nu-i nimic. De obicei las ușa deschisă când plec.

Era îmbrăcată cu o bluză albă dantelată și o fustă mov cu volănase. Purta cercei mari și două brățări la mâna stângă, care se asortau cu cerceii. Am avut pur și simplu un șoc când le-am văzut, deoarece brățările erau practic identice cu cele

Cronica păsării-arc

din vis. Coafura și machiajul erau ca de obicei, iar fixativul îi ținea părul într-o ordine perfectă, de parcă tocmai fusese la coafor.

— Nu am prea mult timp la dispoziție, spuse ea. Trebuie să plec acasă imediat, dar am ținut foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Okada. Am înțeles că v-ați întâlnit astăzi cu sora mea și cu domnul Noboru Wataya.

— Nu a fost prea amuzant.

— Ați dori să mă întrebați ceva în legătură cu respectiva întâlnire? Toată lumea îmi puneă tot felul de întrebări.

— Aș vrea să știu mai multe despre Noboru Wataya. Am sentimentul că trebuie să aflu cât mai multe despre el.

— Și eu aș vrea să știu mai multe despre Noboru Wataya. Am impresia că sora mea v-a spus că m-a pângărit, cu multă vreme în urmă. Nu am timp acum să intru în detalii, dar am s-o fac cu prima ocazie. Tot ce vă pot spune este că ceea ce mi-a făcut a fost contra voinței mele. Întâlnirea mea cu el fusese stabilită, așa că n-o pot numi chiar viol în adevăratul sens al cuvântului, dar *m-a pângărit* și faptul în sine m-a schimbat mult. Până la urmă am reușit să-mi revin, ba chiar — bineînțeles cu ajutorul Maltei Kano — aș putea spune că am mai evoluat puțin. Dar lăsând acest aspect la o parte, nimic nu poate schimba cele întâmplate, adică faptul că m-a pângărit împotriva voinței mele. Ceea ce mi-a făcut a fost

nedrept și chiar periculos. Puteam foarte bine să nu mai exist astăzi, înțelegeți ce vreau să spun?

Nu, nu înțelegeam.

— Normal, am avut relații sexuale și cu dumneavoastră, doTiinule Okada, dar au fost relații normale, corecte, cu un scop nobil. Nu mă consider deloc pângărită.

M-am uitat la ea câteva secunde de parcă era un zid cu pete colorate.

— *Ați avut relații sexuale cu mine?*

— Da, spuse ea. Prima dată am făcut sex oral, dar a doua oară am avut și relații sexuale normale, în aceeași încăpere și Prima oară, și a doua oară. Nu se poate să nu vă amintiți. Prima oară nu prea am avut timp la dispoziție, așa că a trebuit să ne grăbim. A doua oară nu ne-am mai grăbit.

Îmi era imposibil să-i adresez vreun cuvânt.

— A doua oară am purtat rochia albastră a soției dumneavoastră și brațările acestea. Vă amintiți, nu? A ridicat mâna să-i văd brațările mai bine.

N-am fost capabil decât să dau din cap.

— Adevărul este că nu ne-am culcat în realitate, iar când ați ejaculat, nu ați făcut-o în mine, ci în conștiința dumneavoastră, înțelegeți? A fost o conștiință contrafăcută, dar cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că noi doi am făcut sex.

— Nu văd de ce am făcut așa ceva.

— Pentru a ne cunoaște mai bine.

Am oftat adânc. Mi se părea nebunie curată, dar a descris scena din visul meu cu o acuratețe incredibilă. Am privit cele două brațări de la mâna ei stângă, plimbându-mi degetele peste gură.

— Recunosc că nu sunt prea inteligent, am zis eu cu voce spartă, deci nu pot pretinde că am înțeles ce încercați să-mi explicați.

— În cel de-al doilea vis al dumneavoastră, chiar în toiul actului sexual, mi-a luat locul altă femeie. E adevărat? Habar n-am cine era, dar probabil că schimbul acela s-a petrecut pentru a vă sugera ceva, domnule Okada. Asta as vrea să înțelegeți.

Am tăcut.

— Nu trebuie să vă simțiți vinovat că ați făcut sex cu mine, spuse Creta Kano. Știți, domnule Okada, eu sunt prostituată. Mai întâi am fost prostituată fizic, acum sunt prostituată spiritual. Sunt tot timpul în tranzit.

în clipa aceea, Creta Kano și-a părăsit locul și a îngenuncheat în spatele meu, apucându-mi mâna în mâinile ei. Avea mâini micuțe, moi, calde. — Luați-mă în brațe aici, domnule Okada, vă rog. Ne-am ridicat și am îmbrățișat-o. Nu prea știam dacă trebuia să fac ce-mi spune, dar nu mi se părea că greșesc dacă o îmbrățișam. Naș putea explica de ce, dar așa am simțit atunci. I-am înconjurat trupul subțirel cu brațele de parcă eram la prima oră de dans. Era micuță, îmi ajungea numai un pic mai sus de bărbie. Sâni ei mă apăsau pe stomac și-și rezemase obrazul de pieptul meu. Creta Kano plângea încet, fără să scoată un suspin măcar. Lacrimile ei îmi udau tricoul. Am coborât privirile și am văzut că-i tremură firele de păr frumos aranjate. Aveam impresia că e un vis perfect, dar nu visam. Am rămas în poziția aceea destul de mult timp. La un moment dat s-a îndepărtat de mine de parcă și-ar fi amintit brusc de ceva. S-a dat puțin în spate și m-a privit de la o oarecare distanță.

— Vă mulțumesc mult, domnule Okada. Plec acasă acum. Mi s-a părut că plânse destul de mult, dar fardul n-a pățit nimic. Simțul realității se topise în mod straniu.

— O să mai apăreți în visele mele? am întrebat.

— Nu știu, spuse ea cu o ușoară clătinare a capului. Nu vă pot spune, dar vă rog să aveți încredere în mine. Orice s-ar i'iampla, vă rog să nu vă fie frică de mine și să nu vă puneți ir. gardă când mă vedeți, îmi promiteți, domnule Okada?

Am dat din cap.

Imediat după aceea Creta Kano a plecat.

Bezna nopții părea mai densă ca oricând, iar tricoul meu era ud pe piept. Am stat treaz până în zori, incapabil să adorm. Pe de o parte nu-mi era somn, iar pe de alta îmi era și frică să adorm. Aveam senzația că dacă o să adorm, o să fiu prins într-un fel de nisip mișcător care mă va purta spre altă lume și nu voi reuși să mă mai întorc. Am rămas pe canapea până dimineată, bând coniac și gândindu-mă la vorbele Cretei Kano. Chiar și după ce-a trecut noaptea, prezența ei și mirosul parafumului pluteau în continuare ca niște umbre captive.

Priveliști din cartiere îndepărtate

Eterna semilună Fixarea scării mobile

Telefonul a sunat exact când era să adorm. Am încercat să nu-l bag în seamă, dar a continuat să sune cu încăpățănare, de parcă mi-ar fi citit

gândurile - de zece ori, de douăzeci de ori-și nu avea de gând să se oprească. Am deschis ochii și m-am uitat la ceas. Era trecut de șase dimineața și prin fereastră se vedea lumina clară a zilei. Telefonul putea fi de la Kumiko. Am sărit din pat, m-am dus în camera de zi și am ridicat receptorul.

— Alo! am zis eu, dar n-a răspuns nimeni. Era cu siguranță cineva la celălalt capăt al firului, dar nu voia să vorbească. Am tăcut și eu. Mi-am concentrat toată atenția pe scoica receptorului și auzeam respirația persoanei care sunase.

— Cine e la telefon? am întrebat, dar nici un răspuns.

— Dacă sunteți persoana care sună mereu, vă rog să-mi faceți plăcerea să telefonați mai târziu, am zis. Nu am chef de sex la telefon înainte de micul dejun.

— Persoana care sună mereu ? izbucni Mai Kasahara. Cu cine faci sex la telefon?

— Cu nimeni.

— Cu femeia pe care ai ținut-o în brațe aseară ? Faceți sex la telefon?

— Nu, nu e ea.

— Spune-mi, te rog, domnule Pasăre-arc, cam câte femei îți dau târcoale? Nu o punem la socoteală pe soția ta.

— Ar fi cam lungă povestea. E doar șase dimineața și nu-am dormit deloc. Deci ai trecut pe la mine aseară?

— Și te-am văzut cu ea, erați îmbrățișați.

— Asta nu înseamnă nimic, am zis. Cum să-ți explic? A fost un fel de mic ceremonial.

— Nu e cazul să te scuzi în fața mea, spuse Mai Kasahara. Nu sunt soția ta și nu mă privește ce faci, dar trebuie să-ți spun că ai o problemă.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Știi că o duci greu pentru moment, dar nu pot să nu-ți itrag atenția că ți-ai făcut-o cu mâna ta. Există o problemă de i/ă, care atrage după sine o mulțime de necazuri, ca un m.ignet. Orice femeie cu bun-simț ar fugi de tine.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, am repetat.

Mai Kasahara tăcu puțin, iar apoi își dresе glasul.

— Ai venit aseară pe alee, nu? Ai stat acolo, în spatele casei mole ca un spărgător neprofesionist. Nici o grijă, te-am văzut.

— Și de ce n-ai ieșit?

— O fată n-are întotdeauna chef să iasă din casă, domnule P;isăre-arc. Uneori îi place să fie nesuferită și să-l facă pe individ să aștepte.

— Aha.

— Dar m-am simțit prost că te-am făcut să stai acolo ca un caraghios și am venit special până la tine acasă, ca o proastă.

— Și eu o țineam pe femeia aia în brațe.

— Nu ți se pare stranie ? Cine naiba se mai îmbracă și se mai machiază așa în zilele noastre? E demodată rău! Cred că ar fi cazul să consulte un psihiatru.

— Nu-ți bate tu capul cu ea. Nu e stranie deloc. Gusturile diferă de la persoană la persoană.

— Da, normal. Fiecare are dreptul la gustul lui, dar oamenii normali nu depășesc limitele bunului-simț numai de dragul gustului. Arată - cum să-ți spun — de parcă ar fi scoasă dintr-o revistă de modă veche, din cap până-n picioare.

N-am avut replică.

— Te-ai culcat cu ea, domnule Pasăre-arc? I-am răspuns după câteva clipe de ezitare:

— Nu, nu m-am culcat.

— Serios ?

— Serios. Nu am o astfel de relație *fizică* cu ea.

— Și atunci de ce-ai îmbrățișat-o ?

— Pentru că femeile simt uneori nevoia să fie îmbrățișate.

— Poate că ai dreptate, dar o asemenea idee ar putea deveni °arn periculoasă.

— Așa e.

— Cum o cheamă pe individă?

— Creta Kano.

Pauză la capătul celălalt al firului, după care am auzit:

— Glumești, nu?

— Nu glumesc deloc. Și pe sora ei o cheamă Malta Kano.

— Malta? Păi asta nu e nume.

— Nu e numele ei adevărat, ci numele pe care îl folosește când își practică meseria.

— Ce sunt surorile astea, o echipă de comediante? Sau au vreo legătură cu Marea Mediterană?

— De fapt există o legătură cu Marea Mediterană.

— Sora ei se îmbracă mai normal ?

— Oarecum. Hainele ei sunt mai normale decât ale Cretei, dar poartă în schimb o pălărie roșie din scai.

— Ceva îmi spune că nici ea nu e tocmai normală. De ce trebuie mereu să te abați de la calea cea dreaptă și să te înhăitezi cu tot felul de personaje ciudate?

— E o poveste foarte, foarte lungă. Am să-ți spun într-o bună zi când s-or mai limpezi apele, dar nu acum, pentru că îmi vâjâie capul. Situația e foarte încâlcită.

— Da, bine, zise ea cu suspiciune în glas. Soția ta s-a întors?

— Nu, nu încă.

— Ia ascultă, domnule Pasăre-arc ! Ești om în toată firea și ai putea să-ți folosești creierii ăia un pic. Dacă soția ta s-ar fi răzgândit și ar fi venit aseară acasă, te-ar fi găsit cu individa aia în brațe. Crezi că i-ar fi picat bine?

— Da, ar fi fost și asta o posibilitate.

— Și dacă ea te-ar fi sunat acum și nu eu, iar tu i-ai fi vorbit despre sex la telefon, cum crezi că ar fi reacționat?

— Ai dreptate, am spus.

— Ți-am spus că ai o problemă majoră, zise ea oftând.

— Da, așa e, am o mare problemă.

— Ce-ar fi să nu mai fii de acord cu tot ce zic eu! Nu rezolvi l nimic dacă recunoști că ai greșit. Fie că recunoști, fie că nu,! greșelile tot greșeli rămân.

— Da, așa e. Zău că e așa.

— Nu mai suport! spuse Mai Kasahara. Hai, spune-mi, voiai aseară? Ai venit la mine după ceva, nu?

— A, nu, nu mai contează.

— Nu mai contează?

— Adică... da, nu contează.

— în concluzie, v-ați îmbrățișat și nu mai ai nevoie de mii

— Nu, nu o lua așa. De fapt, atunci credeam...

Mai Kasahara mi-a trântit telefonul în nas. îngrozitor! Mai Kasahara, Malta Kano, Creta Kano, femeia de la telefon, Kumiko... Mai Kasahara avea dreptate — prea multe femei în jurul meu în ultima vreme. Și fiecare cu problemele ei... pe care eu nu le înțeleg.

Eram prea obosit ca să gândesc. Trebuia să dorm mai întâi, iar după ce mă trezeam, aveam ceva de făcut.

M-am întors în pat.

Când m-am trezit, am luat dintr-un sertar rucsacul pe care-l țineam pentru cazuri de forță majoră, în el aveam o sticlă de apă, biscuiți sărați, o lanternă și o brichetă. Era un set cumpărat de Kumiko imediat după ce ne-am mutat în casa asta, să-l avem pregătit în caz de un cutremur mare. Sticla de apă era goală, biscuiții erau umezi, bateriile lanternei moarte. Am umplut sticla cu apă, am aruncat biscuiții și am pus baterii noi la lanternă. M-am dus apoi la magazinul universal din apropiere și am cumpărat o scară din sfoară groasă, din cele care se vând pentru incendii. M-am gândit bine dacă mai aveam nevoie și de altceva, dar nu mi-a mai venit nimic în minte cu excepția bomboanelor de lămâie. Am dat o raită prin casă, am închis ferestrele și am stins toate luminile. M-am asigurat că ușa de la intrare era încuiată, dar apoi m-am răzgândit și am descuiat-o. Poate mă căuta cineva cât eram plecat sau poate se întorcea Kumiko... și nici nu era nimic de furat. Am lăsat un bilet pe masa din bucătărie: „Lipsesc o vreme. Mă întorc. T”.

Mi-o și imagineam pe Kumiko venind acasă și văzând biletul. Ce-ar fi crezut? Am mototolit hârtia și am scris altul: „A intervenit ceva urgent și a trebuit să plec, dar mă întorc cât se poate de repede. Vă rog să așteptați.

În pantaloni din bumbac, tricou polo cu mâneci scurte și cu rucsacul în spinare, am coborât de pe verandă în curte. Am Privit în jur și mi-am dat seama că a venit vara - fără rezerve, fără condiții. Era vară în toată puterea cuvântului. Soarele strălucea puternic, vântul adia ușor, târâitul cicadelor îmi răsună în urechi. Totul, dar absolut totul anunța sosirea negreșită a verii. Cu rucsacul în spinare, am escaladat zidul și am sărit pe alee.

Pe când eram copil, am fugit de-acasă într-o zi de vară ca ^{ac}eastă. Nu mai țin minte de ce, poate mă supărasem pe părinți, dar am plecat cu rucsacul în spate și cu toți banii pe care-i economisiseam în buzunar. I-am spus mamei că plec într-o scurtă drumeție cu niște prieteni și am rugat-o să-mi pregătească niște mâncare de drum. Dealurile de dincolo de casa noastră erau tocmai bune pentru escapade și copiii le urcau deseori fără să fie însoțiți de părinți. După ce am ieșit din casă, m-am urcat într-un autobuz și am mers până la capătul liniei. Era o zonă ciudată și îndepărtată de casă, pe care nu o cunoșteam deloc. De acolo am luat alt autobuz și am ajuns într-un loc și mai îndepărtat și ciudat. Fără să știu măcar unde mă aflam, am coborât la un moment dat din autobuz și am pornit să hoinăresc pe străzi. Cartierul respectiv nu avea

nimic deosebit, doar că era puțin mai animat și mai murdar decât cartierul în care locuiam eu. Am dat peste o stradă mărginită de magazine, o stație de tren și câteva fabrici mici. Zona era brăzdată de un râu și stând cu fața la râu, am văzut un cinematograful la care, conform afișului, rula un western. La prânz m-am așezat pe o bancă în parc și am mâncat. Am stat acolo până spre seară, iar când a început să apună soarele, m-am simțit tare singur. Este ultima mea șansă să mă întorc acasă, mi-am spus. Dacă se întunecă complet, n-o să mai pot pleca de aici. M-am întors acasă cu aceleași autobuze cu care ajunsesem acolo. Am sosit pe la ora șapte și nimeni nu a știut pe unde hoinărisem. Părinții au crezut că urcasem pe dealuri împreună cu alți copii.

Uitasem cu totul de acea mică aventură, dar când m-am trezit escaladând zidul cu rucsacul în spinare, a pus stăpânire pe mine același sentiment cumplit de singurătate pe care-l simțisem atunci, la apusul soarelui, în cartierul acela străin, cu străzi și case necunoscute, cu oameni necunoscuți. Mi-am amintit apoi de Kumiko care plecase undeva, luându-și doar geanta de umăr și fusta și bluza de la curățătorie. Ea a pierdut ultima șansă de a se întoarce acasă și se afla probabil acum într-o zonă necunoscută și stranie, îmi era foarte greu totuși să mi-o închipui într-o asemenea situație.

Dar nu, ea nu era singură. Era probabil cu un bărbat. Numai așa îmi puteam explica dispariția sa.

Nu mai voiam să mă gândesc la Kumiko.

Am luat-o pe alee.

Iarba de sub picioarele mele își pierduse prospețimea din timpul ploilor de primăvară, iar verdele ei mirosea a vară. Din când în când mai sărea câte o lăcustă printre firele de iarbă. Ba am văzut și broaște. Aleea devenise universul micilor creaturi, iar eu mă simțeam ca un intrus care dădea peste cap ordinea stabilită.

Când am ajuns la casa părăsită a lui Miyawaki, am deschis poarta și am intrat fără nici o ezitare. Am înaintat destul de greu prin buruienile înalte până la mijlocul grădinii, am trecut de statuia păsării, care continua să privească cerul, și am luat-o prin spatele casei, în speranța că Mai Kasahara nu mă vedea intrând acolo.

Când am ajuns la fântână, am dat mai întâi la o parte bolovaniile care țineau capacul și apoi am scos unul din cele două semicercuri de lemn care alcătuiau capacul fântânii. Ca să fiu sigur că fântâna nu avea apă în ea, am aruncat o pietricică, așa cum mai procedasem de fapt. Ca și data

trecută, pietricica a ajuns la fund cu un zgomot sec. Nu avea apă. Am pus rucsacul jos, am scos scara din el și am legat un capăt de un copac din apropiere. Am tras de ea cu toată forța ca să fiu sigur că o să mă țină. Nu mă puteam juca cu asemenea lucruri. Dacă ceda scara sau se desprindea, nu mă mai vedeam ieșind la suprafață în veci.

Am luat colacul de sfoară în brațe și am început să-i dau drumul încet în fântână. Am lăsat-o pe toată, dar n-aveam cum să mă asigur că ajunsese până la fundul fântânii. Era totuși considerabil de lungă, așa că nu avea cum să nu ajungă, mi-am zis eu. Fântâna era însă adâncă. Am îndreptat lanterna în jos, dar nu-mi dădeam seama dacă scara a atins sau nu fundul fântânii. Lumina lanternei a fost repede înghițită de beznă. M-am așezat pe marginea fântânii și mi-am ciulit urechile. C'icadele țârâiau prin copaci de parcă se luau la întrecere. Păsărelele nu se auzeau. Mi-am amintit cu duioșie de pasărea-arc. Probabil că ei nu-i place să intre în competiție cu cicadele și a plecat undeva departe, ca să le evite. Mi-am întors palmele spre soare. S-au încălzit într-o clipă. Aveam senzația că lumina soarelui se strecoară prin piele și-mi înmoaie fiecare nerv din vârful degetelor. Lumina domnea Peste tot în jur. Soarele scâldea cu razele lui fiecare obiect în Parte, dându-i strălucirea caracteristică verii. Chiar și timpul Și amintirile se bucurau de lumina soarelui de vară. Am băgat ^o bomboană în gură și am rămas așezat acolo până s-a topit. Am mai tras o dată de sfoară cu toată forța, ca să mă asigur că era bine ancorată.

Coborâtul pe scara aceea moale, în fântână, a fost mult mai dificil decât mi-am imaginat. Sfoara era făcută din bumbac și nailon, deci era cu siguranță rezistentă, dar eu nu mă țineam bine pe ea, mi se părea instabilă. Tălpile de cauciuc ale tenișilor alunecau ori de câte ori îmi lăsam greutatea corpului pe ea. Țineam scara cu mâinile atât de încordat, încât au început să mă doară palmele. Am coborât încet, cu grijă, pas cu pas. Oricât coboram, nu dădeam de fund și de aceea aveam senzația că durează o veșnicie. Mi-am amintit de zgomotul făcut de pietricica ce a atins fundul fântânii. Deci fântâna avea fund! Scara aceea blestemată era de vină.

Când am ajuns pe a douăzecea treaptă, m-a cuprins un val de groază. A venit deodată, ca un șoc electric, și am înghețat locului. Mușchii mi s-au împietrit, sudoarea ieșea prin toți porii, iar picioarele îmi tremurau cumplit. Fântâna nu avea cum să fie atât de adâncă. Eram în mijlocul orașului Tokyo, exact în spatele casei *în care locuiam eu*. Mi-am ținut

respirația și mi-am ciulit urechile, dar nu auzeam nimic, în urechi îmi reverberau doar bătăile inimii cu atâta forță, încât nu mai auzeam nici târâitul cicadelor de deasupra mea. Am respirat adânc. Mă aflu pe a douăzecea treaptă a scării, incapabil să cobor mai departe sau să urc la loc. Aerul din fântână era rece și mirosea a pământ. Era cu totul altă lume acolo, izolată complet de cea de la suprafață, unde soarele strălucea cu mărinimie. Mi-am ridicat privirile spre gura fântânii, care părea micuță acum. Deschizătura circulară era tăiată în două de jumătatea de capac pe care-l lăsasem la locul lui. De acolo unde mă aflu, arăta ca semiluna care plutește pe nemărginirea cerului. *Semiluna durează câteva zile*, îmi spusese Malta Kano la telefon. Ea *îmi prezisese* ce se va întâmpla, dar n-am știut eu să interpretez.

Înspăimântător! Când mi-am adus aminte, am simțit că mă părăsesc puterile de tot. Mușchii mi s-au relaxat și am expirat o dată de am crezut că am dat tot aerul afară din mine.

Mi-am adunat ultimele forțe și am pornit iar pe scară în jos. Hai, încă un pic, îmi spuneam, încă un pic și gata. Nu te-ngrijora, există fund. La a douăzeci și treia treaptă l-am atins. Piciorul a venit în contact cu pământul de pe fundul fântânii.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să pipăi cu vârful tenisului în jurul meu, fără să dau însă drumul scării, ca să mă ridic de acolo repede în caz că dădeam peste ceva ciudat. După ce m-am asigurat că nu există apă deloc, dar nici alte ciudățenii, am sărit pe pământ. Mi-am pus bagajul jos, am pipăit după fermoar și am scos lanterna. Abia atunci am reușit să-mi fac oarecum o imagine despre locul în care mă aflu.

Pământul nu era nici prea tare, nici prea moale, și din fericire era uscat. Am văzut niște pietre împrăștiate — fuseseră probabil aruncate de lumea care trecea pe lângă fântână. Mai era pe acolo și o pungă veche de cartofi prăjiți. Fundul fântânii privit la lumina lanternei mi-a amintit de suprafața lunii așa cum o văzusem la televizor cu câțiva vreme în urmă.

Zidul cilindric din beton era simplu și neted, cu excepția unor grămezi de mușchi crescute pe el. Pornea drept în sus, precum coșul de pe casă, iar în capătul lui se vedea semiluna. Abia atunci mi-am dat seama cât era de adâncă fântâna. Am smucit funia tare, dar o simțeam solidă și de nădejde. Atâta vreme cât stătea la locul ei, mă puteam întoarce la suprafață în orice moment doream. Am tras aer în piept. Cu excepția unui ușor iz de mucegai, nu mă deranja nimic altceva la aerul de acolo.

Era și acesta un aspect de care-mi fusese teamă înainte să cobor, în fundul fântânilor secate se adună de obicei gaze toxice eliminate prin pământ. Citisem cândva într-un ziar despre un săpător de fântâni care a murit asfixiat din pricina gazului metan de la fundul fântânii.

Am tras aer în piept și m-am așezat cu spatele rezemat de peretele fântânii. Am închis ochii și încercam să mă obișnuiesc cu locul. Și uite-așa, mi-am zis eu, am ajuns și pe fundul fântânii.

Proprietatea moștenită

Părerii despre meduze

Ceva care aduce cu simțul detașării

Stăteam în beznă. Mult deasupra mea plutea, ca un semn, lumina fragmentată de capacul fântânii sub forma unei semiluni perfecte. Și totuși, nici un pic din lumina aceea nu ajungea până la mine.

Ochii mi se obișnuiau tot mai mult cu întunericul, astfel că am reușit în scurt timp să pot distinge forma mâinii dacă o apropiam de față. Incet-încet, începuseră să prindă contur vag și alte obiecte din jur, ca niște animale mici și sperioase, care nu se mai tem totuși de dușmani. Oricât mi se deprindeau ochii cu ce era pe-acolo, întunericul rămânea tot întuneric. Obiectul pe care încercam să-mi pironesc privirile își pierdea forma și-și croia silențios drum spre obscuritatea înconjurătoare. Aș fi putut să o numesc beznă subțire, dar oricât era ea de subțire, tot avea o anume densitate care, în unele cazuri era mai opacă decât „negrul ca smoala”. Se vedea ceva prin ea, dar în același timp nu se vedea nimic. Aici, în întunecimea asta, cu semnificația ei ciudată, amintirile au început să mă năpădească cum nu mai făcuseră niciodată. Imaginile fragmentare pe care mi le răscoleau erau extrem de intense, până în cel mai mic amănunt, încât aveam senzația că le pot chiar prinde în mână. Am închis ochii și am mers înapoi în timp, cu opt ani în urmă, când am cunoscut-o pe Kumiko.

Prima dată am văzut-o pe Kumiko în sala de așteptare destinată familiilor bolnavilor, din spitalul universitar situat în cartierul Kanda. Eu trebuia să mă prezint pe atunci la i spital în fiecare zi, ca să mă întâlnesc cu un client internat

Era un bărbat bogat, în vârstă de șaizeci și opt de ani și avea mai multe păduri și proprietăți, începând cu cele din prefectura Chiba. I-a apărut o dată și numele în ziar, înscriindu-se printre contribuabilii cei mai de

seamă din Japonia. Avea însă o mare pasiune care punea mai multă lume în încurcătură: îi plăcea și-și refăcea periodic testamentul. Toți cei de la birou îl considerau cam nebun, dar una peste alta, avea nenumărate proprietăți și pentru că-și tot refăcea testamentul, trebuie să recunosc că -e câștiga binișor. Deoarece refacerea testamentului nu era o treabă dificilă, nu aveam de ce mă plânge, numai că, fiind internat, trebuia să merg la el la spital.

Nefiind autorizat ca avocat, nu mă ocupam eu direct de testamentul lui, dar aveam de îndeplinit diverse comisioane. Avocatul asculta dorința clientului în ceea ce privește testamentul, îi dădea sfaturi practice din punct de vedere juridic existau reguli fixe de alcătuire a unui testament și dacă nu erau respectate, putea foarte bine să nu fie valabil), stabilea în mare ce are de scris și, în funcție de doleanțele clientului, îl definea definitiv. Eu luam testamentul dactilografiat, i-l duceam clientului la spital și i-l citeam. Dacă nu erau probleme, îl reveria cu mâna lui și-și aplica sigiliul personal sub nume. În cazul acesta, conform legii, testamentul se numea „testament alcătuit personal” și clientul trebuia să-l transcrie cu propria lui mână.

După ce-l termina de scris, îl băgăm în plic, sigilam plicul și-l duceam la birou. Acolo îl prelua un funcționar care îl închidea într-un seif. Asemenea chestiuni se rezolvă de obicei simplu și simplu, numai că în cazul de față, dat fiind că era l'olnav, clientul meu nu era capabil să scrie totul dintr-o dată și de aceea dura și câte o săptămână ca să-l termine. În răstimpul acela mă duceam la spital în fiecare zi, îi răspundeam la întrebări (pentru că urmasem dreptul, m-am descurcat la lucrurile mai generale), iar dacă nu mă descurcam, sunam la birou și se lămuria totul. Trebuia să fiu foarte atent și la cele mai mici detalii, chiar și la exprimare, pentru că altfel îmi făcea scandal. Progresam în fiecare zi câte puțin și așteptam cu nerăbdare să se termine corvoada. Uneori, când ziceam că am terminat cu o porțiune din testament, bătrânul își mai amintea câte ceva sau nu-i plăcea ceea ce scrisese și făcea modificări. Uneori erau modificări mărunte, se adăugau pur și simplu documentului, dacă erau mai importante, luam totul de la capăt.

Oricum, treaba pe care o aveam de făcut nu avea sfârșit, între timp, din pricina operației și a consultațiilor, de multe ori nu-l puteam întâlni la ora stabilită. Se mai întâmpla să-mi spună, când mă duceam, că nu se simte bine și mă ruga să revin. Uneori îl așteptam chiar două sau trei ore, dar mă obișnuisem. Din aceste motive am ajuns la spitalul acela în

fiecare zi, timp de două sau trei săptămâni și așteptam, ca și alții, în sala de așteptare destinată membrilor familiei, omorân-du-mi timpul cum puteam și eu mai bine.

Toată lumea știe ce înseamnă o sală de așteptare, cât de ostil te face să te simți un astfel de loc. Amorțeam pe canapeaua de vinilin, iar aerul mi se părea uneori aproape irespirabil. La televizor se dădeau întotdeauna programe proaste, iar cafeaua de la automat avea un gust de hârtie de ziar. Toate chipurile erau posomorâte de parcă descindeau din ilustrațiile lui Munch pentru un roman de-al lui Kafka. Oricum, într-o astfel de atmosferă am cunoscut-o pe Kumiko. Venea la spital în fiecare zi, între orele de la facultate, ca să o îngrijească pe mama ei care era internată pentru ulcer duodenal. Kumiko purta în general blugi sau fustă scurtă și un pulover, iar părul îi era prins în coadă. Fiind început de noiembrie, uneori purta și pardesiu, alteori nu. În geanta de umăr avea întotdeauna cărți care păreau a fi cursuri universitare, plus un fel de bloc cu foi pentru schițe.

În prima după-amiază când m-am dus la spital, am văzut-o pe Kumiko stând pe canapea picior peste picior. Era încălțată cu pantofi negri cu tocul jos. Părea foarte concentrată asupra cărții pe care o citea. M-am așezat pe scaunul din fața ei și m-am uitat la ceas din cinci în cinci minute în așteptarea întâlnirii cu clientul meu, care fusese amânată cu vreo oră și jumătate fără să fi fost anunțat din timp. Kumiko nu și-a ridicat nasul din cărți. Avea picioare frumoase și mă mai învioram și eu puțin când o priveam. Chiar mă gândeam că trebuie să fie minunat să ai o față atât de drăgălașă (ba chiar să pară și foarte inteligentă) și picioare așa de grozave.

După ce ne-am văzut în sala de așteptare de câteva ori, am început să vorbim vrute și nevrute, să schimbăm între noi; ziare și reviste, ba chiar am mâncat împreună din fructele, aduse de cineva mamei sale. Ne plictiseam îngrozitor, așa căjj fiecăruia dintre noi îi trebuia un interlocutor de aceeași vârstă. Am simțit o atracție reciprocă încă de la bun început. Nu i-aș spune chiar dragoste la prima vedere, marcată de sentimente care pot acționa ca un șoc electric, ci o atracție blândă și liniștită. Aveam senzația că suntem două stele care călătoresc în tandem prin nemărginita beznă și se simt tot mai aproape una de alta pe măsură ce înaintează. Văzând-o zilnic acolo, iiii-am dat seama brusc că mersul la spital nu mai era o corvoadă. Mi s-a părut puțin cam ciudat, dar am luat faptul ca atare. Nu mai trăiam cu impresia că întâlnesc o persoană

pe care abia am cunoscut-o, ci o persoană dragă, de care îmi era foarte dor.

Curând nu m-am mai mulțumit cu frânturile de conversație pe care ni le permiteam în incinta spitalului și am început să-mi doresc din tot sufletul să -pot sta de vorbă cu ea mai mult. Intr-o bună zi am invitat-o în oraș.

— Cred că ne-ar prinde bine amândurora o ieșire sau ceva care să ne schimbe starea de spirit, am zis. Hai să mergem undeva, oriunde, numai să nu mai vedem pacienți și clienți.

Kumiko s-a gândit câteva clipe.

— La acvariu, de exemplu?

A fost prima noastră ieșire în oraș. În dimineața acelei zile de duminică Kumiko i-a adus mamei ei schimburi curate, ne-am întâlnit în sala de așteptare. Era o zi însorită și caldă, iar Kumiko purta, spre deosebire de alte dați, o rochie albă simplă, iar pe deasupra avea un taior albastru, întotdeauna m-a frapat bunul ei gust. Putea să-și pună pe ea cea mai simplă haină cu puțință, însă cu ajutorul unei mâneci întoarse sau al unui șuier puțin ridicat reușea să o transforme în ceva cu totul și «u totul deosebit. Era de-a dreptul talentată și mi-am dat imediat seama că-i plăcea să acorde hainelor o atenție vecină tu dragostea. Ori de câte ori ne întâlneam, când mergeam alături de ea, nu mă puteam abține să nu-i admir îmbrăcămintea. Bluzele ei nu aveau nici o cută, pliurile fustei erau aliniate perfect. Tot ce purta alb părea nou-nouț. Încălțăminte nu era niciodată scâlciată sau murdară, îmi imaginam că își ținea bluzele și puloverele frumos împăturite în sertare, iar fustele și rochiile în pungi de plastic, atârând în ordine pe umerase. (După ce ne-am căsătorit, am constatat că intuiția mea nu dăduse greș.)

Ne-am petrecut după-amiaza împreună la acvariul din grădina zoologică din incinta parcului Ueno. Fiind o zi atât de frumoasă, mă gândeam că poate ar fi mai bine să ne plimbăm prin grădina zoologică și i-am bătut câteva apropouri lui Kumiko în trenul care ne ducea spre Ueno, dar ea a ținut de la bun început morțiș să vadă acvariul. Dacă asta voia, pe mine nu mă deranja. Acvariul acela era renumit pentru varietatea de meduze - specimene adunate din toate colțurile lumii, de la mărimea unui puf de păpădie până la monștri care depășeau un metru în diametru. Le-am văzut pe toate, de la un cap la altul. Pluteau și tremurau. Cu toate că era duminică, nu era aglomerat, sau mai bine zis nu era aglomerată partea cu acvariul. Aș putea spune că era chiar pustiu. Fiind vreme bună, toată lumea

prefera să privească elefanții și girafele de la grădina zoologică decât să se uite la meduzele din acvariu.

Nu i-am spus lui Kumiko că nu puteam suferi meduzele. Mă înțepaseră deseori când eram mic și înotam în ocean. O dată, când m-am îndepărtat mai mult de țărm și am înotat de unul singur, am dat peste un grup compact. Când mi-am dat seama, eram deja înconjurat din toate părțile. N-am să uit toată viața senzația aceea de *lipicios* și rece. Nici acum nu vreau să mă gândesc la panica ce-a pus stăpânire pe mine când m-am trezit în mijlocul lor. Am avut atunci senzația că o să mă tragă în jos spre bezna fără fund. Nu știu cum de-am scăpat neînțepat, dar din cauza panicii am luat câteva guri zdravene de apă sărată. De aceea aș fi preferat să evit meduzele și să văd niște pești obișnuiți, ca tonul sau caracuda.

Kumiko era însă fascinată. Se oprea la fiecare acvariu, se rezema de bară și rămânea ținută locului de parcă uita de trecerea timpului.

— Ia uite la asta! Habar n-aveam că există și meduze de un roz atât de viu. Uite ce frumos înoată și ce grozav se ondulează ! Și când te gândești că meduzele străbat toate oceanele lumii! Nu sunt minunate?

— Da, sunt, am răspuns cu jumătate de gură. Cu cât îmi dădeam silința să examinez meduzele mai atent, cu atât simțeam o strângere de inimă mai mare. Fără să-mi dau seama, am început să-mi număr mărunțișul din buzunare de repetate ori sau să-mi șterg cu batista colțurile gurii din minut în minut. Mă rugam să ajungem cât mai repede la ultimul acvariu, dar calvarul nu se mai termina. Varietatea meduzelor din oceanele planetei depășea orice putere de imaginație. Am rezistat vreo jumătate de oră, dar din pricina tensiunii care pusesese stăpânire pe mine, simțeam că mintea mi-o lua razna. Când am văzut că nu mai rezist în picioare, cu mâna pe balustradă, am plecat de lângă Kumiko și m-am prăbușit pe o bancă din apropiere. A venit la mine să mă întrebe dacă mă simt bine. Era vădit îngrijorată din pricina mea. I-am spus sincer că mi se face rău când văd meduze.

M-a privit în ochi cu o expresie gravă.

— E adevărat, parcă ți-au luat-o privirile razna. Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva... doar de la niște meduze! mi-a spus ea surprinsă. M-a luat de braț și m-a scos din acvariul acela umed și întunecat la lumina strălucitoare a soarelui.

După ce am stat pe o bancă în parc vreo zece minute și am respirat adânc de câteva ori, mi-am revenit. Lumina puternică a soarelui de toamnă se revărsa peste tot în jurul meu, iar frunzele complet uscate ale pomilor ginkgo foșneau ori de câte ori adia o briză ușoară.

— Ți-e mai bine acum? m-a întrebat Kumiko după câteva minute. Ești tare

ciudad! Dacă urăști atât de mult meduzele, de ce ai așteptat să ți se facă rău ca să-mi mărturisești?

Cerul era senin, briza plăcută și toți cei din parc păreau fericiți în duminica aceea. O fetiță drăgălașă și subțirică își plimba câinele - un câine mare, flocos. Un bătrân cu pălărie de fetru își privea nepoțica dându-se în leagăn. Câteva perechi stăteau pe bănci, ca și noi. Undeva mai departe, un saxofonist executa arpegii.

— De ce-ți plac meduzele atât de mult?

— Mi se par foarte drăguțe. Nu știu cum să-ți spun, dar pe eând le analizez cu multă atenție adineauri, mi-am dat seama că reprezintă doar o părțică minusculă din această lume imensă. Noi avem impresia că *lumea noastră e cea adevărată*, dar lucrurile nu stau chiar așa. Lumea cea adevărată este într-un loc mult mai adânc și mai întunecat, și cea mai mare parte a ei e reprezentată de multe alte creaturi, cum ar fi meduzele, de exemplu. Noi uităm asta, nu? Mările și oceanele reprezintă două treimi din suprafața pământului, dar nu vedem cu ochiul liber decât suprafața exterioară — adică pielea. Nici nu prea știm ce se află sub piele.

Ne-am plimbat mult apoi. La ora cinci, Kumiko mi-a spus că trebuie să se întoarcă la spital, așa că am condus-o până acolo.

— Ți mulțumesc pentru ziua asta minunată, mi-a zis înainte de a ne despărți.

Am zărit o licărire în zâmbetul ei, o licărire pe care nu i-o mai văzusem. Mi-am dat seama că am reușit să mi-o apropii puțin în cursul unei singure zile, datorită meduzelor.

De atunci am tot continuat să ne întâlnim. Mama ei s-a externat fără complicații, iar eu am terminat cu clientul meu din spital, așa că n-a mai trebuit să mă deplasez până acolo. Ne-am făcut obiceiul de a merge o dată pe săptămână la un film, un concert sau o plimbare. Ne simțeam din ce în ce mai bine unul în compania celuilalt, iar dacă ni se mai întâmpla să ne atingem, inima începea să-mi bată puternic. Abia așteptam să vină sfârșitul de săptămână și cu o zi înainte nici nu mă mai puteam concentra asupra treburilor pe care le aveam de făcut. Eram sigur că mă place, altfel nu ar fi acceptat să ne întâlnim atât de des. Cu toate acestea, nu simțeam nevoia să aprofundez relația mea cu Kumiko, deoarece mă simțeam puțin nesigur în ceea ce o privea. Nu știu exact ce anume mă făcea să simt lucrul acesta, dar din când în când sesizam nehotărâre în vorbele sau chiar în gesturile ei. Se mai întâmpla să o întreb câte ceva și-mi răspundea cu o mică ezitare, poate doar de o fracțiune de secundă. Ei bine, în secunda aceea simțeam că plutea o

umbră între noi.

A venit iarna și apoi Anul Nou. Ne vedeam tot o dată pe săptămână, dar n-am pomenit niciodată de umbra aceea și nici ea n-a spus nimic. Ne întâlneam pur și simplu, mergeam undeva, mâncăm și purtam discuții inofensive.

Într-o bună zi mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o:

— Trebuie să ai și tu un iubit. Kumiko m-a privit o vreme și apoi a zis:

— Ce te face să crezi așa ceva ?

— Nu știu, poate e doar o bănuială.

Ne plimbam prin parcul Gyoen din Shinjuku.

— Ce fel de bănuială?

— Nu știu cum să-ți spun. Tot timpul am impresia că vrei să-mi spui ceva și nu o faci. Dacă ai ceva de spus, te rog să-mi spui!

Am observat iar o scurtă ezitare, aproape imperceptibilă, dar răspunsul a venit imediat:

— Îți mulțumesc, dar n-am nimic special de mărturisit.

— Nu mi-ai răspuns totuși la întrebare.

— Dacă am un iubit?

— Da.

Kumiko s-a oprit, și-a scos mănușile și le-a băgat în buzunarul de la pardesiu. Mi-a luat mâna într-a ei, o mână caldă și moale. Când i-am strâns mâna, mi s-a părut că respirația ei începe să pălească.

— Ne-am putea duce la tine, acum ? întrebă ea.

— Da, normal, dar să nu te aștepți la cine știe ce apartament, am răspuns eu, fâstâcit.

Pe vremea aceea locuiam în Asagaya, într-o garsonieră cu o bucătărie mică, toaletă și o încăpere cu duș de mărimea unei cabine telefonice. Se afla la etajul întâi, orientată spre sud, cu fața spre o curte unde se depozitau materialele unei firme de construcții. Singurul avantaj al garsonierei era orientarea spre sud, deci puteam profita de razele soarelui. Ne-am așezat pe jos și am stat rezemați de perete, scăldați în lumină.

În ziua aceea m-am culcat pentru prima dată cu ea. De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, ea m-a sedus pe mine, fără să facă sau să spună ceva concret. De prima dată când am strâns-o în brațe, mi-am dat seama că voia să se culce cu mine. Trupul ei era moale și nu mi-a opus nici un pic de rezistență.

Kumiko fusese virgină. După ce am făcut dragoste, multă vreme n-a

vrut să scoată o vorbă. Am încercat să vorbesc cu ea de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Apoi a făcut un duș, s-a îmbrăcat și s-a așezat iar la soare. Nu știam ce să-i spun, așa că pur și simplu m-am dus lângă ea și am împărțit amândoi peticul acela de lumină. Pe măsură ce urca pe cer soarele ne târâm și noi puțin câte puțin după el. Când s-a făcut seară, Kumiko mi-a spus că vrea să plece acasă și am condus-o.

— Ești sigură că nu ai ceva pe suflet ? am întrebat-o eu în drum spre casă. Dacă vrei să-mi spui ceva, te rog nu ezita.

Kumiko a clătinat din cap și a zis șoptit:

— Nu te mai frământa atât de mult.

N-am mai deschis discuția. Kumiko a decis singură să se culce cu mine, iar dacă avea ceva pe suflet și nu-mi putea „pune atunci, probabil că îmi va spune cu timpul.

Ani continuat să ne întâlnim la sfârșit de săptămână și întâlnirile noastre se terminau cu sex. Când stăteam îmbrățișați și ne mângâiam, Kumiko vorbea despre ea, despre tot felul de experiențe pe care le avusese până atunci, despre ceea ce gândea și simțea, înțelegeam tot mai bine cum vede ea lumea și mă simțeam capabil să-i spun și ce simt eu. Am ajuns s-o iubesc din tot sufletul și ea mi-a promis că nu mă va părăsi niciodată. Am așteptat să termine facultatea și ne-am căsătorit.

Ne simțeam fericiți și discutam orice. Cu toate acestea, erau momente când simțeam că există o zonă în sufletul ei la care eu nu aveam acces. Se mai întâmpla să tacă brusc, fără nici un avertisment, în mijlocul unei conversații obișnuite sau chiar aprinse. Tăcea fără nici un motiv, sau cel puțin nu-roi dădeam eu seama despre ce era vorba. Aveam sentimentul că mergeam pe un drum și *deodată* cădeam într-o groapă. Tăcerea ei nu dura mult, dar și după ce-și revenea, simțeam o vreme că nu era prezentă, deși încerca să zică „da”, „îhî” etc. ori de câte ori era nevoie. Imediat după ce ne-am căsătorit, când se întâmpla așa ceva, o întrebam întotdeauna ce s-a întâmplat, fiindu-mi teamă să nu fi zis sau să nu fi făcut ceva care să o rănească. Ea îmi răspundea mereu, zâmbind:

— N-am nimic deosebit, stai liniștit.

Prima oară când m-am culcat cu Kumiko am simțit la ea o oarecare ezitare. Cu siguranță că o durea, iar trupul ei era oarecum rigid din pricina durerii pe care o simțea, dar chiar și atunci am avut impresia că nu ar fi fost singurul motiv pentru care ezita. Mi se părea cumplit de lucidă și dominată de un simț al detașării pe care nici nu știu cum să-l definesc. Mă stăpânea gândul bizar că trupul pe care-l țineam în brațe nu

era al femeii cu care purtasem până cu câteva clipe în urmă o conversație de-a dreptul intimă, că o manevră neașteptată a dus la înlocuirea ei. O țineam în brațe și îi mângâiam spatele mic și neted. Atingerea lui mă fascina de-a dreptul și cu toate acestea, spatele lui Kumiko se îndepărta parcă mai mult de mine. Puteam să jur că era în altă parte, se gândea la altceva, iar trupul pe care-l îmbrățișam nu era decât un substitut temporar. Poate așa s-ar explica faptul că, deși eram foarte excitat, îmi trebuia mult timp să ejaculez.

De asemenea trăiri am avut parte numai prima dată c; m-am culcat cu ea. Apoi am simțit-o mai apropiată și n punea fizic cu mai multă sensibilitate. Probabil că, fără să-: dau seama, prima oară am ținut în brațe tocmai acel simț detașării.

În timp ce-mi scotoceam printre amintiri, mai încercam din când în când să văd dacă scara era la locul ei, bine fixată. Mă urmărea teama că s-ar putea desprinde. Când îmi trecea prin cap un asemenea gând, acolo în beznă adâncă, îmi auzeam inima bătând cu putere. După ce am scuturat scara de douăzeci sau treizeci de ori, am început să mă mai calmez. Făcusem treabă bună când legasem scara de copac și știam că nu se poate desprinde cu una cu două.

M-am uitat la ceas. Limbile fosforescente arătau ora trei. Da, puțin înainte de ora trei după-amiază. Fasciculul de lumină sub formă de semilună mai plutea deasupra capului meu, iar suprafața pământului era inundată de razele soarelui de vară. Ani reușit să-mi imaginez un râuleț sclipind și frunze verzi tremurând pe aripile vântului. Lumina de sus era orbitoare, pe când acolo jos domnea o beznă incredibilă. Ca să ajungi la o asemenea beznă, nu aveai decât să cobori sub pământ pe o scară de frânghie. Am mai tras o dată de sfoară ca să mă asigur că era la locul ei, bine ancorată. Apoi m-am rezemat de zidul fântânii și am închis ochii. M-a furat somnul asemenea fluxului care crește treptat.

Amintiri și conversații despre sarcină Gânduri concrete despre dureri

Când m-am trezit, semiluna din fântână prinsese culoarea albastră a amurgului. Limbile ceasului arătau șapte și jumătate. Șapte și jumătate seara, ceea ce însemna că dormisem patru ore și jumătate.

Îmi era frig în fundul fântânii. Probabil că nu mă gândisem la temperatura de acolo înainte de a coborî, fiind prea emoționat la gândul

aventurii care mă aștepta. Pielea mea simțea acum frigul, așa că am început să-mi frec brațele ca să mi le încălzesc. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi pun un pulover în rucsac, dar nu mă gândisem nici o clipă la diferența de temperatură - era mult mai frig în fântână decât sus, pe pământ.

Eram învăluit de o beznă totală și oricât îmi încordam privirile, nu vedeam nimic. Nici măcar mâna. Am pipăit după scară și am smucit-o. Era încă prinsă acolo. Când mi-am mișcat mâna, am avut impresia că a tremurat puțin și întunericul, dar a fost doar o iluzie.

Mi se părea ciudat că nu-mi vedeam propriul corp cu propriii mei ochi, deși știam prea bine că e acolo. Stând nemișcat în întuneric, eram tot mai puțin convins de faptul că existam. Ca să mă conving, îmi dregeam glasul din când în când și îmi treceam mâna peste față. Astfel, urechile îmi confirmau existența vocii, mâinile pe cea a feței, iar fața existența mâinii-

În ciuda tuturor eforturilor, trupul începea să-și piardă din densitate și greutate, asemenea nisipului spălat de apa curgă-| toare. Simțeam în interiorul meu ceva care semăna cu o luptă feroce cu odgonul, o luptă în care mintea trăgea trupul spre teritoriul ei. Întunericul strica echilibrul dintre cele două. Mi-am dat seama că trupul meu nu era decât o carapace provizorie construită anume pentru a-mi adăposti mintea. Dacă informația din cromozomii mei ar fi rearanjată, m-aș pomeni într-un trup complet diferit de cel de dinainte. Creta Kano se auto-numise „prostituată a spiritului”. Nu-mi mai era deloc greu să accept expresia. Da, exista posibilitatea să facem sex în minte și eu să ejaculez în realitate, într-o beznă profundă, tot felul de lucruri stranii devin posibile. Am scuturat din cap și am încercat să-mi corelez mintea cu trupul. Stând în întuneric, mi-am verificat cele zece degete de la mâini. Am apăsat vârfulurile degetelor de la mâna dreaptă pe cele de la stânga — degetul mare pe cel mare, arătătorul pe arătător și așa mai departe. Degetele de la mâna dreaptă confirmau existența degetelor de la stânga, iar cele de la stânga existența degetelor de la mâna dreaptă. Am respirat adânc de câteva ori. Gata, trupul și mintea erau corelate. Trebuia să las mintea la o parte și să mă gândesc doar la trup, la ceva mai real, mai concret. De aceea mă aflam acolo, de aceea mă hotărâsem să mă îndepărtez cât se poate de mult de realitate, să ajung, de exemplu, pe fundul unei fântâni - tocmai pentru a gândi detașat. „Când o iei în jos, găsește cea mai adâncă fântână și coboară până în străfundul ei”, îmi

spusese domnul Honda. M-am rezemat de peretele fântâniei și am tras aer mucezit în piept.

Nu am făcut nuntă, în primul rând, nu ne permiteam din punct de vedere financiar, dar nici nu voiam să depindem de părinți. Pentru noi era mai important să ne descurcăm singuri decât să facem nuntă, într-o duminică dimineață devreme, ne-am dus la primăria de sector, l-am trezit pe funcționarul de serviciu și am declarat că dorim să ne căsătorim. L-am rugat să ne treacă în registru. Ne-am dus apoi la un restaurant francezesc la care nu ne permiteam să mergem în mod obișnuit, am comandat o sticlă de vin și un meniu complet. Asta a fost tot.

Când ne-am căsătorit nu aveam, practic, nici un ban pus de o parte (mama mi-a lăsat niște bani înainte de a muri, cam Puțini, e adevărat, dar m-am hotărât atunci să nu mă ating de ei decât în caz de forță majoră) și nici mobilă. Nu se întrevedea "n viitor prea strălucit. Eu lucram într-un birou de avocatură, dar nu eram acreditat ca avocat, așa că nu aveam nici un fel

de perspective pentru moment. Kumiko lucra la o editură mică și neînsemnată. Dacă ar fi vrut, la absolvire și-ar fi putut găsi o slujbă mai bună prin intermediul cunoștințelor tatălui ei, dar n-a agreat ideea de la bun început, a preferat să-și caute singură de lucru. Cu toate acestea, nu eram nemulțumiți nici unul din noi. Ba dimpotrivă, eram fericiți că ne descurcam fără să se amestece careva în viața noastră.

Nu ne-a fost deloc ușor să clădim ceva pornind de la zero. Pe mine mă caracteriza solitudinea întâlnită la copiii singuri la părinți, așa că, dacă îmi puneam în gând să fac ceva serios, îmi plăcea să fac singur. Mi se părea o mare pierdere de timp și de energie să cer altora să verifice ceva sau să-i fac să înțeleagă un lucru și de aceea îmi plăcea să mă descurc fără ajutor. Kumiko s-a închis și ea foarte mult în sine după moartea surorii ei. Era singură mai tot timpul și nu cerea niciodată sfatul părinților. Din acest punct de vedere, ne asemănăm foarte mult.

Am învățat, încetul cu încetul, să ne dedicăm trupul și mintea noului univers creat de noi - „căminului nostru”. Am ajuns să gândim și să simțim totul împreună, iar dacă i se întâmpla ceva unuia dintre noi, încercam să rezolvăm problema ca și cum ar fi fost „problema noastră”. Uneori lucrurile mergeau bine, alteori nu, dar nouă ne plăcea acest mod de viață — încercam și greșeam împreună. Dacă mai apărea câte un mic conflict, îl rezolvam unul în brațele celuilalt.

La trei ani după căsătorie, Kumiko a rămas însărcinată. A fost un mare

șoc pentru noi — sau cel puțin, pentru mine — deoarece luam întotdeauna măsuri contraceptive. Probabil un moment de neatenție ne-a adus în situația respectivă și nici măcar nu știam când s-a întâmplat; dar altă explicație nu găseam, în nici un caz nu ne puteam permite atunci luxul de a avea un copil. Kumiko își intrase bine în mână la editură și ar fi vrut să muncească în continuare. O instituție mică nu acordă concedii de maternitate și ea ținea la postul ei. Dacă voia copil, nu-i rămânea decât să-și părăsească slujba definitiv. Dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi trebuit să trăim doar din leafa mea o vreme și ar fi fost practic imposibil să ne descurcăm.

— Cred că trebuie să recurgem la avort, mi-a spus Kumiko după ce-a aflat de la doctor că era însărcinată.

Și eu eram de părere că nu există alternativă. Din orice punct de vedere priveam problema, era singura soluție logică. Eram amândoi tineri și complet nepregătiți să creștem un copil. Pe lângă asta, atât eu, cât și Kumiko aveam nevoie de timp pentru noi înșine. Trebuia mai întâi să ne vedem cât de cât aranjați și ne puteam gândi apoi și la copii.

Sincer vorbind, nici eu, nici Kumiko nu eram totuși foarte încântați de ideea avortului. În anul doi de facultate am lăsat însărcinată o fată pe care o cunoscusem la firma la care lucram temporar. Era drăguță, cu un an mai mică decât mine și ne înțelegeam foarte bine. Ne plăceam reciproc, dar relația noastră nu avea șanse să devină prea serioasă. Nu eram decât doi tineri care simțeau nevoia să fie împreună și să facă sex, dar nu se întrezăreau perspective de viitor.

Știam exact de ce rămăsese însărcinată. De obicei foloseam prezervativ, dar o dată am uitat să-mi cumpăr. Nu mai aveam nici măcar unul și i-am spus, dar ea a încercat să mă liniștească, după ce-a ezitat două-trei secunde, zicând că nu era o zi cu probleme. Ei bine, n-a fost așa.

Nici nu-mi venea să cred că am lăsat o fată însărcinată, dar știam că avortul era singura soluție. Am adunat bani și am dus-o la spital. Ne-am urcat într-un tren care ne ducea într-un orașel din prefectura Chiba, unde o prietenă de-a ei ne pusese în legătură cu un doctor. Am coborât într-o gară de care nu auzisem în viața mea. Orașelul era mic, cu case construite după același calapod, înghesuite una în alta până spre dealurile ce se vedeau în zare. Asemenea case erau rezultatul măsurilor recente luate de guvern pentru cei angajați în câmpul muncii, dar care nu-și permiteau să locuiască în Tokyo. Gara era nou-nouță, iar vizavi de ea se întindeau niște plantații mari de orez cum nu-mi mai fusese dat să

văd în Japonia. Pe străzi mi-au atras atenția o mulțime de agenții imobiliare.

Sala de așteptare din spital era înțesată de femei însărcinate, majoritatea în al patrulea sau al cincilea an de căsătorie probabil, decise să facă liniștite copii în noile lor case cumpărate în rate. Eram singurul bărbat de acolo. Toate m-au privit cu mult interes, dar nu cu simpatie. Se vedea de la o poștă că eram student și că o adusesem pe fata pe care o lăsasem gravidă Pentru întrerupere de sarcină.

După avort am luat amândoi trenul înapoi spre Tokyo. Fiind spre seară, nu era aglomerat. Mi-am cerut scuze că a ajuns în situația respectivă din cauza mea.

— Stai liniștit, nu-ți mai face atâtea probleme! Măcar ai venit cu mine și ai plătit avortul.

Nu după mult timp am încetat să ne mai întâlnim și habar n-am ce s-a ales de ea, dar după avort — chiar și după ce ne-am despărțit - m-am simțit încă multă vreme cu conștiința încărcată. Ori de câte ori îmi aminteam de ziua aceea, vedeam în fața ochilor femeile însărcinate cu privirile ațintite asupra mea și le simțeam reproșul. N-ar fi trebuit să fiu neglijent și să provoc asemenea suferințe unei fete.

La întoarcere, ca să mă liniștească - ca să mă liniștească ea pe mine — mi-a dat o seamă de detalii legate de operația în sine.

— Să știi că n-a fost chiar așa de greu cum ți-ai imaginat, dragul meu Okada. N-a durat mult și nu m-a durut deloc. M-am dezbrăcat și m-am întins pe masa de operație. Da, poziția e puțin stânjenitoare, dar doctorul a fost foarte blând și asistentele foarte drăguțe. Normal că m-au certat puțin și mi-au atras atenția să fiu atentă pe viitor, dar totul s-a terminat cu bine. Hai, nu te mai simți vinovat, în fond a fost și vina mea pentru că ți-am spus că e o zi fără probleme. Hai! Capul sus!

Tot drumul spre orașelul din prefectura Chiba și la întoarcere am simțit că m-am transformat, din anumite puncte de vedere, în cu totul alt om. Simțeam schimbarea din mine și după ce am condus-o acasă și am ajuns la apartamentul meu, unde m-am întins și am rămas cu ochii în tavan o bună bucată de vreme. Eram parcă „un eu nou” și nu mă mai puteam întoarce la cel dinainte. Devenisem conștient de faptul că nu mai eram un inocent.

Primul lucru care mi-a venit în minte când am auzit de sarcina lui Kumiko a fost imaginea acelor femei însărcinate din sala de așteptare a spitalului. Sau mai degrabă, așa spune, mirosul acela specific care plutea

în aer. Habar n-aveam ce miros era, dar era un *miros aparte* și-atât. Când a chemat-o asistenta pe fată, aceasta s-a ridicat de pe scaunul ei tare de plastic și s-a îndreptat spre ușă. Înainte de a se ridica, mi-a aruncat o privire învăluită într-un zâmbet vag — sau ceea ce mai rămăsese dintr-un zâmbet.

Știam foarte bine că nu ne puteam permite un copil, dar nici nu voiam ca soția mea să facă întrerupere de sarcină, în clipa în care i-am spus ce mă frământa, a replicat:

— N-are rost să mai vorbim. Dacă las copilul, s-a terminat cu serviciul meu și tu va trebui să găsești o slujbă mai bine plătită ca să ne întreții pe amândoi. Așa n-o să ne mai permitem nimic și n-o să mai putem face nimic din ceea ce ne-ar plăcea. Posibilitățile reale se vor reduce la zero. Ți convine?

— Da, cred că nu mă deranjează.

— Ești sigur?

— Dacă mă hotărâsc, s-ar putea să găsesc ceva mai bine plătit. De exemplu, unchiul meu caută ajutoare. Vrea să deschidă un nou local, dar nu găsește cu ușurință o persoană de încredere care să-i conducă afacerile. Sunt sigur că așa câștiga mult mai mulți bani decât acum. E adevărat că nu-i birou de avocatură, dar nu mă omor nici după munca pe care o fac acum.

— Să conduci tu un restaurant?

— Sunt sigur că așa putea dacă așa încerca, în caz de forță majoră, am niște bani pe care mi i-a lăsat mama. N-o să murim noi de foame. Kumiko a tăcut și a căzut pe gânduri o vreme, încruntându-se. Îmi plăcea foarte mult când avea pe chip expresia aceea.

— Deci, tu vrei copilul? întrebă ea.

— Nu știu ce să spun. Pe de o parte, sunt absolut conștient că amândoi avem nevoie de mai mult timp pentru noi, dar pe de alta, lumea noastră s-ar mai lărgi puțin. Nu știu cum e mai bine, dar simt doar că nu vreau să faci întrerupere de sarcină. Nu garantez că una din soluții ar fi mai bună decât cealaltă și nici nu sunt sută la sută sigur că nu ți-as înșela așteptările. Nu găsesc o soluție nemaipomenită, dar pot să-ți spun că asta simt acum.

Kumiko s-a gândit o vreme la cele spuse de mine, frecându-se cu palma pe burtă din când în când.

— Oare cum de am rămas însărcinată ? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta?

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Am avut grijă întotdeauna, pentru că a fost exact necazul pe care voiam să-l evit. Habar nu am cum de s-a întâmplat.

— Crezi că am avut vreo aventură amoroasă ? Nu te-ai gândit și la această posibilitate?

— Niciodată.

— De ce nu ?

— Nu știu. Nu pretind că am un al șaselea simț, dar de atâta lucru sunt sigur.

Stăteam amândoi la masa din bucătărie și beam vin. Era seara târziu și foarte multă liniște. Kumiko a mijit ochii și s-a uitat atentă la ultima înghițitură de vin din paharul ei. Nu obișnuia să bea, dar mai punea uneori gura pe câte puțin vin când avea insomnia și voia să doarmă, iar eu îi țineam de urât. Vinul își făcea întotdeauna efectul la ea. Nu aveam pahare de vin, așa că foloseam paharele de bere cumpărate de la magazinul de băuturi din apropierea casei.

— Ai avut vreo aventură amoroasă ? am întrebat eu cu-ade-vărat îngrijorat.

Kumiko a izbucnit în râs și a clătinat din cap.

— Nu fi prost. Știi foarte bine că n-aș face așa ceva, dar am vrut să văd cum reacționezi. Și-a luat apoi un aer serios și și-a pus coatele pe masă. Sinceră să fiu, continuă ea, uneori nu înțeleg anumite lucruri. Nu-mi dau seama ce-i adevărat și ce nu... ce s-a întâmplat cu adevărat și ce nu...

Totuși, *numai uneori*.

— Și acum e unul dintre *acele* momente ?

— Da, să zicem. Ție nu ți se întâmplă niciodată? Am chibzuit puțin.

— Nu-mi vine nimic concret în minte.

— Cum să-ți explic? Parcă se cascadează o prăpastie între ceea ce cred că e real și ceea ce e cu-adevărat real. și simt lucrul acesta ca pe ceva ce se află în mine... ca un hoț în casă, ascuns în dulapul din perete... și iese de-acolo din când în când și dă peste cap toată logica și ordinea din mintea mea. La fel cum un magnet poate da peste cap un aparat.

Am privit-o câteva clipe.

— Și acum crezi că există vreo legătură între *acel ceva* și 'î faptul că ești însărcinată?

— Nu vreau să spun că există o legătură între cele două, zise Kumiko clătinând din cap. Vreau doar să subliniez ca uneori nu mai sunt sigură de ordinea lucrurilor.

Simțeam cum îi crește iritarea în glas, așa că am considerați că a sosit momentul să punem capăt discuției. Era trecut ora unu noaptea. M-am întins peste masă și i-am luat *ras*

— Aș vrea, zise ea, să mă lași să iau singură decizia de data aceasta, înțeleg foarte bine că e o problemă importantă pentru amândoi, dar vreau să mă lași pe mine să decid. Până acum am tot discutat și am cam înțeles ceea ce simți tu, dar aș vrea să-mi dai timp să mă gândesc și eu. O lună cred că este -uficient. Până atunci însă aș vrea să nu mai discutăm nimic pe tema asta.

Eram plecat în Hokkaido când a făcut Kumiko întreruperea sarcinii.

Firma nu-și trimitea de obicei „slugile” în deplasare, dar atunci pur și simplu n-au avut pe altcineva, așa că nu mi-a rămas decât să mă supun ordinelor. Trebuia să înmânez o servietă plină cu documente, să-i explic câte ceva clientului, să preiau documentele lui și să mă întorc acasă.

Documentele erau prea importante ca să fie încredințate altcuiva sau să fie trimise prin poștă. Pentru că n-am găsit bilet la avion în aceeași zi, a trebuit să rămân peste noapte la un hotel din Sapporo. Kumiko s-a dus la spital singură în ziua aceea. Mi-a telefonat la hotel seara după ora zece.

— Am fost la spital după-amiază. Îmi pare rău că te anunț după ce s-a consumat faptul, dar s-a eliberat un loc pe nepusă masă și am decis că-i mai bine pentru amândoi să rezolv problema în timp ce ești tu plecat.

— Nu contează, am zis. Dacă tu ai considerat așa, înseamnă că ai procedat bine.

— Aș vrea să-ți mai spun ceva, dar nu pot deocamdată. Va trebui să-ți spun într-o bună zi.

— Discutăm pe îndelete când mă întorc la Tokyo.

După ce-am vorbit cu ea la telefon, mi-am pus pe mine paltonul, am ieșit din camera de hotel și am hoinărit pe străzile orașului. Era început de martie, dar pe marginea drumului erau încă mormane de zăpadă. Era îngrozitor de frig, iar aburii care-mi ieșeau din gură se transformau în norișori albi ce dispăreau într-o clipă. Oamenii purtau paltoane, mănuși, erau mfofoliți cu fulare și mergeau pe stradă cu multă grijă ca să ^{nu} alunece. Taxiurile circulau în flux continuu și lanțurile scârțâiau. Când am simțit că nu mai puteam suporta frigul, ^{am} intrat într-un bar și am băut câteva pahare de whisky unul

ă altul, după care am pornit iar pe străzi.

umblat mult. Mai ninge din când în când, dar ninsoarea ^{nu} mai avea

putere - părea o amintire ce urma să dispară în zare. Al doilea bar în care am intrat era la demisolul unei clădiri. S-a dovedit a fi mult mai mare decât mi-a sugerat intrarea. Lângă tejghea era o scenă mică pe care se afla un bărbat subțirel care cânta, acompaniindu-se la chitară. Ședea pe un scaun metalic picior peste picior, iar cutia chitarei era jos, lângă el. M-am așezat la bar și am băut whisky, ascultând muzică în același timp. Între cântece, bărbatul explica de fiecare dată că melodiile erau compoziții proprii. Se apropia de treizeci de ani, avea un chip comun și purta ochelari cu rame maro din plastic. Era îmbrăcat în blugi, încălțat cu niște ghete înalte cu șireturi, iar în partea de sus purta o cămașă flanelată în carouri, lăsată să atârne peste blugi. Mi-a fost destul de greu să-mi dau seama ce fel de muzică era; se auzeau acorduri simple, melodii simple, cuvinte simple.

În mod obișnuit, nu ascultam astfel de muzică, într-o altă situație, aș fi băut repede un whisky, aș fi plătit și aș fi plecat, dar în seara aceea eram înghețat până în măduva oaselor și n-aveam de gând să mai ies pe stradă până nu mă încălzeam bine. Am comandat al doilea pahar, dar tot nu-mi scosesem paltonul și fularul. Când m-a întrebat barmanul dacă doream și o gustare, am comandat niște brânză, dar n-am mâncat decât o felie, încercam să gândesc, dar nu-mi puteam pune mintea în funcțiune. De fapt nici nu știam la ce m-aș fi putut gândi. Eram ca o încăpere goală în care muzica scotea doar un ecou surd, lipsit de vlagă.

Când chitaristul a terminat de cântat, s-au auzit aplauze -nici prea entuziaste, dar nici prea stinse. Nu erau acolo mai mult de zece-cincisprezece clienți. Individul s-a ridicat de pe scaun și a făcut câteva plecăciuni adânci. Se pare că spusese și câteva glume bune care i-au făcut pe câțiva dintre clienți să râdă. L-am chemat pe barman și am comandat al treilea whisky, după care mi-am scos paltonul și fularul. — Concertul meu din această seară a luat sfârșit, spuse chitaristul. A aruncat câteva priviri în jurul lui și a continuat. Probabil că unora dintre voi nu le-au plăcut cântecele așa că vă mai ofer ceva. De obicei nu procedez astfel, de aceea* puteți să vă considerați cu toții norocoși. Și-a pus chitara pe dușumea și a scos din cutia ei o sing lumânare albă, groasă. A aprins-o cu un chibrit, a lăsat curgă câteva picături de ceară într-o farfurie și a fixat lumânare. Asemenea filosofului grec, a ridicat farfuria cu lumânarea pe ea și s-a adresat personalului:

— V-aș ruga să faceți luminile mai mici. Unul dintre ospătari s-a conformat. Și mai mici, dacă se poate.

Era destul de întuneric și lumânarea ieșea în evidență. Cuprinsesem paharul cu whisky în mâini ca să-l încălzesc și stăteam cu ochii pe cântăreț.

— După cum știe toată lumea, continuă omul cu voce moale, dar pătrunzătoare, în cursul vieții suntem cu toții victimele unor dureri. Dureri ale trupului, dureri ale sufletului. Eu personal am avut parte de tot felul de dureri și sunt convins că și dumneavoastră. În cele mai multe situații, totuși, sunt absolut sigur că nu ați reușit să explicați altcuiva în cuvinte senzația respectivă. Oamenii spun că doar ei sunt capabili să înțeleagă durerea pe care o simt. O fi adevărat? Eu, unul, nu cred. Dacă vedem pe cineva suferind, sunt convins că cel puțin uneori suntem capabili să-i simțim suferința și durerea ca și când ar fi a noastră. Aceasta este forța empatiei. E clar ce spun?

A tăcut puțin și a privit în jur.

— Motivul pentru care unii le cântă altora este că ei doresc să aibă forța de a se identifica afectiv cu aceștia, de a scăpa din carapacea îngustă a sinelui și de a împărtăși durerea și bucuria cu cei din jur. Nu e chiar simplu, bineînțeles. Totuși, în seara aceasta, de dragul experienței, aș vrea să simțiți un fel de empatie mai simplă, mai fizică.

Toată lumea tăcea și privea cu respirația întretăiată spre scenă, întrebându-se fiecare în sinea lui ce avea să se întâmple în continuare, învăluit în tăcere, tânărul privi în gol, de parcă ar fi vrut să insereze o pauză sau să ajungă la o anumită concentrare mentală. Apoi, fără un cuvânt, și-a ridicat mâna stângă peste lumânarea aprinsă. Și-a dus treptat palma tot mai aproape de flacără. Cineva din încăperea a oftat sau a gemut. Vârful flăcării ardea palma omului și aproape că se auzea sfârâitul cărnii. O femeie a scos un țipăt scurt. Toată lumea privea îngrozită. Bărbatul avea chipul schimonosit de durere, dar a răbdat. *Ce naiba însemna asta ?* De ce trebuia să facă un lucru atât de lipsit de sens? Simțeam că mi se usucă gura. După cinci sau șase secunde și-a îndepărtat palma de lumânare și a pus farfuria pe dușumea. Apoi și-a împreunat palmele.

— După cum ați văzut în seara aceasta, durerea poate arde carnea în sensul propriu al cuvântului. Vocea era la fel ca și mai devreme: liniștită, fermă, detașată. Pe fața lui nici urmă de suferință, ba mi s-a părut chiar că i-a fluturat un zâmbet palid. Sunt convins că durerea care a fost aici, a mea, ați simțit-o ca pe propria dumneavoastră durere. Aceasta se cheamă forța empatiei.

Bărbatul și-a desprins palmele și dintre ele a ieșit la iveală un fular subțire, roșu, pe care l-a desfăcut ca să-l vedem bine. Apoi și-a întins palmele spre cei prezenți, dar nici vorbă de arsuri. A urmat o tăcere adâncă, după care lumea a respirat ușurată și a aplaudat din toată inima. S-au aprins luminile, clienții au început să vorbească, vocile lor luând locul tensiunii care domnise mai devreme. Bărbatul și-a pus chitara la loc în cutie de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, a coborât de pe scenă și a dispărut.

Când m-am dus să-mi plătesc consumația, am întrebat-o pe o angajată a barului dacă respectivul cânta deseori în localul acela și dacă l-a mai văzut recurgând la șiretlicul acela.

— Nu prea știu, spuse ea. Cred că a fost aici pentru prima oară. N-am auzit de el până azi și nici nu mi-a spus nimeni de șiretlicurile lui magice. N-a fost grozav? Oare cum reușește? Cred că s-ar bucura de un succes imens la televizor.

— Da, așa e. Chiar a lăsat impresia că se arde.

M-am întors la hotel și în clipa în care m-am băgat în pat, a și venit Moș Ene pe la gene, de parcă asta și aștepta. Până să adorm, am încercat să mă gândesc la Kumiko, dar mi se părea mult prea departe și mi-a fost imposibil să mă concentrez. Prin fața ochilor mi-a trecut pentru o clipă chipul omului care-și ardea palma. Chiar a lăsat impresia că se arde, mi-am zis eu, dar în următoarea secundă am adormit.

8 Temelia dorinței

In camera 208 Trecerea prin zid

Înainte de ivirea zorilor, am avut un vis pe fundul fântâniei. De fapt n-a fost chiar vis, ci *ceva* care întâmplător se contura ca un vis.

Chipul lui Noboru Wataya se proiecta pe ecranul unui televizor plasat în mijlocul unui hol mare. Tocmai își începuse discursul. Purta o haină de tweed, cămașă cu dungi și o cravată bleumarin. Stătea cu palmele una peste alta pe masa dinaintea lui și vorbea în fața camerei de luat vederi, în spatele lui atârna o hartă mare a lumii. Cred că erau peste o sută de persoane în hol și absolut toți s-au oprit să-l asculte, cu multă curiozitate. Părea că se pregătește să anunțe ceva care decidea soarta lumii.

Și eu m-am oprit și m-am uitat la ecran. Cu un ton vădit exersat, dar serios în același timp, Noboru Wataya se adresa milioanei de oameni

pe care nu-i vedea. Acel *sentiment intolerabil* pe care-l aveam întotdeauna în prezența lui, când stăteam de vorbă față-n față, se ascundea acum într-un loc greu accesibil. Vorbea în stilul lui convingător - cu pauze bine alese, cu intonație studiată, cu expresii variate pe chip — creând o impresie a realității ciudat de eficace. Pe zi ce trecea, aveam tot mai mult senzația că Noboru Wataya s-a născut orator. Oricât îl uram, trebuia să-i recunosc acea calitate.

— După cum vedeți, dragi prieteni, totul este și complicat, dar și simplu în același timp. Este regula fundamentală care guvernează lumea și nu trebuie să uităm niciodată asta. Lucrurile care par complicate — și care sunt într-adevăr complicate — sunt de fapt foarte simple dacă le găsești motivația. *Totul este să știi ce vrei*. Motivația stă la temelia dorinței, ca să spunem așa, și cel mai important lucru este să o găsești. Trebuie săpat dedesubtul suprafeței complicate a realității. Săpați și iar săpați, până când ajungeți la vârful rădăcinii. Atât aveți de făcut — și arată cu degetul spre harta lumii - și totul se va lămurii până la urmă. Astfel funcționează lumea. Proștii nu vor scăpa niciodată de complexitatea aparentă. Ei bâjbâie pe întuneric, căutând ieșirea și mor înainte de a înțelege și cel mai simplu lucru despre lume. Ei se rătăcesc fie că sunt în inima pădurii, fie pe fundul unei fântâni. Motivul pentru care se rătăcesc este că nu înțeleg principiul fundamental. În capul lor nu există decât gunoi și pietre. Nu știu nimic, absolut nimic. Habar n-au care-i fața și care-i spatele, care-i susul și care-i josul, nu disting nordul de sud, ceea ce înseamnă că nu se pot elibera niciodată de beznă.

Noboru Wataya s-a oprit puțin ca să lase timp cuvintelor să pătrundă în mintea telespectatorilor.

— Să nu mai vorbim însă despre asemenea oameni. Dacă ei doresc să se rătăcească, n-au decât. Noi trebuie să-i lăsăm în pace pentru că avem lucruri mult mai importante de făcut.

Cu cât îl ascultam mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare și era cât pe aci să mă sufoc de furie. El se prefăcea că vorbește lumii, în general, dar de fapt mi se adresa mie și avea probabil un motiv denaturat și ascuns ca să facă un asemenea lucru. Ceilalți nu-și dădeau seama și de aceea Noboru Wataya reușea să exploateze gigantul sistem al televiziunii ca să-mi transmită mie mesaje secrete. Mi-am încleștat pumnii și-atât. Tocmai acea incapacitate de a-mi manifesta furia sau de a o împărtăși altcuiva stârnea în mine un profund sentiment al izolării.

Holul era plin de lume care se străduia să prindă fiecare cuvânt rostit de

Noboru Wataya. Am traversat holul și m-am îndreptat spre un coridor care făcea legătura cu camerele pentru oaspeți. Acolo stătea același bărbat fără chip. Pe măsură ce mă apropiam, mă privea tot mai atent cu fața aceea fără trăsături. Apoi s-a mișcat, fără un sunet, ca să-mi blocheze trecerea.

-*-Ai ales un moment nepotrivit, spuse el. Nu mai aparții locului acestuia.

Durerea profundă și biciuitoare pe care o simțeam din pricina lui Noboru Wataya mi-a dat forțe proaspete și am reușit să-l împing la o parte. S-a clătinat ca o umbră și a căzut, lăsându-mi astfel loc să trec.

— Ți-o spun spre binele tău, strigă el în urma mea. Fiecare cuvânt al lui îmi străpungea spatele ca un instrument ascuțit. Dacă mai înaintezi, n-o să te mai poți întoarce, înțelegeți?

L-am ignorat și am avansat cu pași repezi. Trebuia să știu. Era adevărat că mi-am pierdut simțul direcției, că m-am rătăcit, dar nu puteam rămâne așa o veșnicie.

Am continuat să înaintez pe coridorul care-mi era familiar. Bănuiam că bărbatul fără chip mă va urmări și va încerca să mă oprească, dar când m-am întors, n-am văzut pe nimeni. Pe coridorul cel lung și șerpuitor se înșiruiau uși identice. Pe fiecare ușă scria un număr, dar nu-mi puteam aminti în ce cameră fusesem dus data trecută. Eram sigur atunci că o să țin minte numărul, dar eforturile de a mi-l reaminti au fost zadarnice.

Nici nu se punea problema să deschid fiecare ușă. M-am fâțâit pe coridor până când am dat peste un chelner care deservea camerele. Avea o tavă în mână, iar pe ea se aflau o sticlă plină de Cutty Sark, o frapieră mică cu gheață și două pahare. L-am lăsat să treacă și m-am luat după el. Din când în când tava argintie reflecta lumina puternică a unei lămpi aflată în tavan. Nu și-a întors privirile nici măcar o dată. Mergea înainte cu bărbia în piept, cu pași fermi. Din când în când mai fredona frânturi din uvertura la *Coțofana hoată*, partea de început când intră toboșarii. Chiar foarte bine.

Coridorul era lung, dar n-am întâlnit pe nimeni în tot acest timp în care l-am urmat pe chelner. Până la urmă s-a oprit în fața unei uși și a bătut ușor de trei ori. După câteva secunde i-a deschis cineva și a intrat cu tava. M-am lipit de perete în spatele unei vase chinezești uriașe și l-am așteptat să iasă. Era camera 208. Bineînțeles! Cum de nu mi-am amintit până acum?

Trecuse ceva timp și chelnerul tot nu mai ieșea. M-am uitat la ceas și la

un moment dat limbile s-au oprit. Am examinat atent florile din vază și le-am mirosit. Parcă fuseseră aduse direct din grădină cu câteva clipe în urmă, atât erau de proaspete și parfumate. Poate că ele nici nu și-au dat seama că au fost despărțite de rădăcini. O insectă mică, înaripată și-a croit drum spre inima unui trandafir roșu cu petale cărnoase.

Au trecut vreo cinci minute bune până a ieșit chelnerul din cameră, cu mâinile goale. A luat-o pe același drum pe care venise, cu bărbia în piept. De îndată ce a dispărut după colț, m-am îndreptat spre cameră. Mi-am ținut respirația și am ciulit urechile, în speranța că o să aud ceva. Nu se auzea nici un sunet, nu era nici o țipenie înăuntru. Am bătut la ușă totuși, de trei ori, la fel de ușor cum bătuse chelnerul. Nu mi-a răspuns nimeni. Am lăsat să treacă niște secunde și am bătut iar de trei ori, de data asta puțin mai cu forță. La fel, nici un răspuns.

Am încercat apoi mânerul ușii. L-am învărtit și ușa s-a deschis, fără nici un zgomot, spre interior. La început camera mi s-a părut întunecată de tot, dar o dâră de lumină încerca totuși să-și croiască drum prin perdelele groase de la fereastră. Cu foarte mult efort am reușit să observ și eu fereastra. Apoi masa și canapeaua. Era încăperea în care făcusem sex cu Creta Kano. Era de fapt un apartament: camera de zi la intrare, iar dormitorul dincolo de ea. Am văzut pe masă conturul vag al sticlei de Cutty Sark, paharele și frapiera. Când am deschis ușa, frapiera din aluminiu a captat lumina de pe coridor și a trimis înapoi un fascicul ascuțit. Am pătruns în beznă și am închis ușa încet după mine. Era călduț în cameră și mirosea a flori. Mi-am ținut respirația și am ciulit urechile, cu mâna stângă pe mânerul ușii ca să o pot deschide în orice clipă. Trebuia să fie cineva acolo. Acel cineva care comandase să i se aducă whisky, gheață și pahare și care îi deschise chelnerului ușa.

— Nu aprinde lumina, s-a auzit o voce de femeie. Venea dinspre dormitor. Am recunoscut-o imediat. Era vocea femeii enigmatice care mi-a dat telefoanele acelea ciudate. Am dat drumul mânerului și mi-am croit drum spre voce. Întunericul din camera din spate era mai opac decât cel din camera din față. Am rămas în pragul dintre cele două și m-am străduit să discern ceva în beznă aceea.

Se auzea cineva foindu-se în așternut. O umbră se mișca pe întuneric.

— Las-o așa, spuse femeia.

— Nu-ți fie teamă, nu aprind lumina. Mă țineam bine de tocul ușii.

— Ai venit singur? întrebă femeia, obosită parcă.

— Bineînțeles. Mi-am imaginat că o să te găsesc aici. Pe tine sau pe

Creta Kano. Trebuie să aflu unde este Kumiko. Totul a început cu primul tău telefon. E ca și cum ai fi deschis cu el cutia magică, din care au început să iasă apoi fel de de ciudățenii. După ce m-ai sunat, s-au petrecut tot felul

lucruri stranii, unul după altul, care au culminat cu dispariția lui Kumiko. De aceea am venit. Nu știu cine ești, dar știu că deții o cheie. Am dreptate?

— Creta Kano? Întrebă femeia oarecum în gardă. N-am auzit niciodată de ea. E și ea aici?

— Nu știu unde e, dar am întâlnit-o aici de mai multe ori. De fiecare dată când respiram, simțeam și mai puternic parfumul florilor. Aerul era greu. Se afla probabil o vază cu flori în încăpere. Respirau și ele în camera asta întunecată. Se zvârcoleau. Simțeam că mă dizolv fizic în bezna aceea îmbibată de miros puternic. Aveam senzația că mă transform într-o insectă micuță și că îmi croiesc drum spre petalele unei flori uriașe. Mă așteptau perişorii moi, nectarul, polenul. Aveau nevoie de prezența mea.

— Știi, i-am spus eu femeii, primul lucru pe care doresc să îl aflu este identitatea ta. Mi-ai spus că te cunosc, dar am încercat fără pic de succes să-mi amintesc de tine. Cine naiba ești?

— Cine naiba oi fi? mă imită femeia, dar fără răutate în glas. As vrea să beau ceva. Pune tu whisky și gheață în două pahare. Bei cu mine, nu? M-am întors spre masa din camera de zi, am deschis sticla, am pus gheață în pahare și apoi am turnat whisky. Mi-a luat destul de mult timp din pricina întunericului. Am dus paharele în dormitor și femeia mi-a spus să pun unul dintre ele pe noptieră.

— Ia loc pe fotoliul de lângă pat.

Am făcut ce mi s-a spus. Am pus paharul pe noptieră și m-am așezat în fotoliul tapițat, la o oarecare distanță de ea, cu paharul în mână. Ochiul mi se mai obișnuiseră cu întunericul. Vedeam o umbră mișcându-se, de unde am dedus că femeia s-a ridicat în capul oaselor. Apoi s-a auzit clinchetul gheții din pahar. Mi-am dat seama că bea. Am luat și eu o gură de whisky.

N-a spus nimic o vreme și cu cât tăcea mai mult, cu atât se simțea mai bine mirosul florilor din încăpere.

— Chiar vrei să știi cine sunt ? întrebă ea.

— De aceea mă aflu aici. Vocea mea răsună stânjenitor pe întuneric.

— Ai venit special ca să aflu cum mă cheamă, nu ? In loc să răspund,

mi-am dres glasul, dar și ecoul acesta a reverberat ciudat.

Femeia a făcut să răsunе gheața din pahar de câteva ori.

— Vrei să știi cum mă cheamă, dar din păcate, nu-ți pot spune. Te cunosc foarte bine și tu mă cunoști pe mine, dar eu nu știu cine sunt. Am clătinat din cap pe întuneric.

— Nu pricep nimic și m-am săturat de glume proaste. Am nevoie de ceva concret, palpabil. Fapte sigure, obiecte concrete. De exemplu, o rangă cu care să deschid ușa. Asta e ceea ce vreau.

Femeia a oftat din toți rărunchii.

— Toru Okada, vreau ca tu să-mi descoperi numele. A, nu, nu trebuie să-l descoperi, *il știi deja*. Trebuie doar să ți-l amintești. Dacă afli cum mă cheamă, pot pleca de aici și chiar te pot ajuta să-ți găsești soția, pe Kumiko Okada. Dacă vrei să-ți reîntâlnești soția, dă-ți toată silința să-mi afli numele. Aceasta este *ranga* de care ai nevoie. Nu e cazul să bâjbâi, să te simți pierdut. Cu cât trece mai mult timp până o găsești, cu atât Kumiko Okada se îndepărtează mai mult de tine.

Am pus paharul cu whisky pe dușumea.

— Spune-mi, unde ne aflăm ? De când ești aici ? Ce faci aici ?

— Acum trebuie să pleci, spuse femeia de parcă și-ar fi amintit ce căuta acolo. Dacă te găsește aici *bărbatul acela*, dai de necaz. Este mai periculos decât crezi. Te poate omorî și eu nu mai am cum să te salvez.

— Cine este *bărbatul acela* ?

Femeia nu mi-a răspuns și eu nu mai știam ce să zic. Mă simțeam pierdut, complet debusolat. Nu se mișca nimic în cameră. Tăcerea era adâncă și sufocantă, iar tâmplele îmi ardeau. Poate din pricina polenului. Granulele mici de polen amestecate cu aerul acela închis îmi pătrundeau în cap și simțeam că o iau razna.

— Ia ascultă, Toru Okada, spuse ea cu voce diferită. Inflexiunile vocii ei se schimbau în fiecare clipă, iar acum se armonizau cu aerul închis și sufocant al încăperii. Ți-ar plăcea să mă ții în brațe, adică să facem dragoste, să mă săruți peste tot. Să știi că poți să-mi faci tot ce dorești. Și eu fac tot ce vrei tu... orice... ceea ce soția ta... Kumiko Okada... n-ar face niciodată pentru tine. O să te fac să te simți atât de bine, încât n-ai să uiți niciodată. Dacă tu...

S-a auzit o bătaie în ușă. A fost puternică... de parcă ar fi bătut cineva un cui care a trecut prin perete... un sunet de rău-augur.

Femeia a întins mâna pe întuneric și m-a luat de mână.

— Vino pe-aici, șopti ea. Vocea își pierduse inflexiunile visătoare. S-au

auzit iar două bătăi la fel de puternice. Am realizat că nu încuiasem ușa. — Grăbește-te! Trebuie să pleci de aici. Nu există altă ieșire, înaintam prin beznă, ghidat de femeie. Am auzit mânerul ușii răsucindu-se încet. M-au trecut fiori. În clipa în care lumina de pe coridor a străpuns întunericul, noi am pătruns în zid. Avea consistența unei mase uriașe de gelatină rece și mi-am strâns imediat buzele ca să nu-mi între în gură. Am realizat în clipa aceea că *treceam prin zid*. Trebuia deci să trec prin zid ca să mă duc dintr-un loc în altul. Cu toate acestea, mi se părea cel mai normal lucru din lume. Am simțit limba femeii pătrunzându-mi în gură. Era caldă și moale. Mi-a pătruns până în cele mai ascunse unghere și s-a încolăcit în jurul limbii mele. Mirosul greu al florilor îmi mângâia parcă pereții plămânilor, îmi venea să ejaculez. Am închis ochii și am încercat să mă abțin. O clipă mai târziu am simțit o fierbințeală în obrazul drept. Ciudată senzație ! Nu mă durea, dar *îi simțeam prezența*. Nu-mi dădeam seama dacă venea din afara sau dinăuntrul meu. Totul s-a evaporat în clipa următoare - limba femeii, mirosul florilor, nevoia de a ejacula, fierbințeala din obraz. Am trecut prin zid. Când am deschis ochii, eram de partea cealaltă a zidului — pe fundul unei fântâni adânci.

Fântâna și stelele Disparația scării

Cerul se luminase pe la ora cinci dimineața, dar încă se mai vedeau multe stele deasupra capului meu. Exact cum îmi povestise locotenentul în rezervă Mamiya: din fundul unei fântâni se văd stelele și ziua. Semiluna perfectă a cerului era presărată cu stele frumoase, ca niște specimene de minereuri rare.

Cu multă vreme în urmă, cam prin clasa a cincea sau a șasea, am fost cu prietenii într-o drumeție și ne-am întins corturile în vârful muntelui. Nu văzusem în viața mea atâtea stele și n-am mai văzut nici de atunci încoace. Am avut senzația că cerul o să cedeze sub greutatea lor și vor veni de-a dura pe pământ. Deși ceilalți dormeau, mie mi-a fost imposibil să închid ochii. Am ieșit din cort, m-am întins pe pământul gol cu fața în sus și am rămas cu ochii deschiși. Din când în când, o stea căzătoare străbătea cerul ca un arc luminos, însă cu cât priveam mai mult, cu atât îmi era mai teamă. Sclipeau prea multe stele, iar cerul era prea întins și apăsa greu deasupra capului meu, de parcă mă învăluia un obiect uriaș și străin, amețindu-mă pur și simplu. Până în clipa aceea crezusem că Pământul era un corp solid care va dăinui veșnic. Sau, mai degrabă, nu

mă gândisem deloc la așa ceva, pur și simplu îl luasem ca atare. De fapt, pământul nu era decât o bucată mare de stâncă ce plutea într-un colț al universului - un punct de sprijin temporar în vasta deșertăciune a spațiului. El și noi o dată cu el puteam fi spulberați chiar a doua zi de o licărire de moment sau de o schimbare imperceptibilă a energiei universului. Sub acel cer plin de stele, care-ți tăia respirația, m-a izbit din plin incertitudinea propriei mele existențe. Și acum mă apucă amețeala când mă gândesc.

Privitul stelelor în zorii zilei, din fundul fântânii, era cu totul diferit de cel de pe vârful muntelui, când mi se deschisese înaintea ochilor panorama întregului cer. Aveam acum senzația că mintea mea, eu însumi, propria mea existență se leagă strâns, prin deschizătura aceea îngustă, de fiecare dintre stelele de pe cer. Le îndrăgeam. Erau stele pe care le vedeam doar eu, din bezna fântânii. Le consideram ca fiind doar ale mele, iar ele, la rândul lor, își revărsau asupra mea energia și căldura. Pe măsură ce trecea timpul și soarele verii strălucea tot mai puternic, stelele au dispărut din raza mea vizuală una câte una. S-au retras cu multă grație, în tăcere, iar eu le priveam dispărând cu ochii larg deschiși. Cu toate acestea, soarele puternic n-a reușit să șteargă toate stelele de pe cer. Au mai rămas câteva dintre cele mai puternice. Oricât urca soarele de sus, ele se încăpățâneau să-și păstreze ținuta nealterată, refuzând să dispară. Eram de-a dreptul fericit. Cu excepția câte unui nor care trecea uneori prin dreptul semilunii, stelele erau singurele obiecte vizibile din fundul fântânii.

Transpirasem în somn, iar transpirația se răcea acum și îmi era frig. M-au trecut câteva frisoane. Sudoarea m-a trimis cu gândul la camera întunecată de hotel și la femeia de la telefon, încă îmi răsunau în urechi cuvintele ei - unul câte unul - și ciocănitul în ușă. În nări îmi stăruia mirosul ciudat și greu al florilor. Noboru Wataya vorbea încă de partea cealaltă a ecranului. Toate impresiile acelea mi s-au întipărit bine în minte. Memoria îmi spunea că *nu fusese un vis*.

Chiar și după ce am deschis ochii, încă mai simțeam că-mi arde obrazul drept. Căldura se amesteca acum cu o vagă senzație de durere, de parcă mi-ar fi frecat cineva pielea cu șmirghel. Am apăsat palma pe locul respectiv, prin barba nerasă de o zi, dar senzația de căldură și durerea nu mi-au trecut, îmi era imposibil să văd ce se întâmpla cu obrazul meu, fără oglindă, acolo, în fundul întunecat al fântânii.

Am întins mâna și mi-am plimbat ușor degetele pe zid. Am ținut apoi

palma apăsată o vreme, dar n-am găsit nimic neobișnuit. Era un zid obișnuit din beton. L-am lovit cu pumnul de câteva ori. Era tare, lipsit complet de expresie și ușor umed. Mă mai obseda încă senzația aceea ciudată de alunecos pe care roi-o dăduse când am trecut prin el - ca un tunel printr-o masă gelatinoasă.

Am pipăit în rucsac după bidonul cu apă și am băut o înghițitură. Se scursese o zi întreagă fără să mănânc nimic. Au început să-mi chiorăie mațele numai la gândul acesta, dar senzația de foame mi-a trecut repede, absorbită parcă de locul acela ciudat. Mi-am dus iar mâna la față și am încercat să apreciez mărimea bărbii, îmi era clar, nu mă bărbierisem de o zi. Trecuse deci o zi întreagă, dar nu cred că absența mea a deranjat pe cineva. Probabil că nu-mi observase nimeni lipsa. Puteam să și dispar de pe fața pământului, că lumea, întregul univers chiar, și-ar fi continuat nestingheriți existența. Lucrurile păreau îngrozitor de complicate, dar ceva îmi era totuși clar — nu mă căuta nimeni.

Am ridicat iar privirile și m-am uitat la stele. Prezența lor îmi mai calma bătăile inimii. Mi-am amintit apoi de scară. Am întins mâna prin întuneric, pe partea zidului unde atârnasem scara, dar nu era nimic acolo. Mi-am extins suprafața de căutare, verificând fiecare milimetru cu foarte multă grijă, dar nici urmă de scară. Nu mai era unde fusese. Am tras adânc aer în piept, am scos lanterna din rucsac și am aprins-o. M-am ridicat în picioare și am luminat cu lanterna de jur-împrejur, apoi deasupra capului, pe zid în sus, până unde putea să bată lumina ei. Scara nu era și pace. M-a trecut o sudoare rece din cap până-n picioare, de parcă umbla pe mine o creatură scârboasă. Lanterna mi-a alunecat din mână pe jos și s-a stins din pricina impactului. Era un semn și acesta. Aveam senzația că mintea mea a explodat și s-a transformat într-o clipă în fire de nisip absorbite de întunericul din jur. Corpul a încetat să-mi mai funcționeze, de parcă l-ar fi scos cineva din priză. M-a învăluit neantul.

Totul a durat câteva secunde și apoi mi-am revenit, îmi simțeam din nou trupul funcționând. M-am aplecat și am luat lanterna căzută la picioare, am bătut-o cu palma de câteva ori și s-a aprins iar. Lumina fără probleme. Trebuia să mă calmez și să-mi pun ordine în gânduri. Nu rezolvam nimic cu teamă și panică. Când verificasem scara ultima oară ? Puțin după miezul nopții, înainte de a adormi. Mă asigurasesem că era acolo și m-am culcat liniștit. Fără nici o îndoială. Scara dispăruse în timp ce dormeam. A tras-o cineva sus, mi-a fost pur și simplu luată.

Am stins lanterna și m-am rezemat de peretele fântâniei. Apoi am închis ochii și prima senzație pe care am avut-o a fost de foame. S-a repezit asupra mea de undeva de departe, m-a învăluit în tăcere și apoi și-a văzut de drum, alunecând ușor. După ce m-a lăsat, am rămas locului, simțindu-mă gol, precum un animal împăiat căruia i s-au scos intestinele. După ce mi-a trecut primul val de panică, n-am mai simțit nici spaimă, nici disperare. Ciudat, dar nu simțeam decât un fel de resemnare.

Când m-am întors de la Sapporo am luat-o pe Kumiko în brațe și am mângâiat-o. Era de-a dreptul derutată și foarte tristă, își luase zi liberă. — N-am închis un ochi azi-noapte. S-a eliberat un loc la spital chiar la momentul oportun, așa că am luat repede decizia și am rezolvat problema.

A început să plângă.

— Gata, s-a terminat. N-are rost să te mai gândești. Doar am discutat destul pe tema asta, știam și eu, dar așa a fost să fie - în lipsa mea. Dacă ai și altceva pe suflet și vrei să te descarci, sunt numai urechi. Ar fi mai bine pentru tine, te-ai simți mai ușurată. Ziceai la telefon că ai mai avea ceva de spus.

Kumiko clătină din cap.

— Nu contează, mi-a spus ea. Ai dreptate, dar hai să nu vorbim acum. Ne-am continuat viața, încercând să nu mai pomenim de avort, dar nu era chiar simplu, începeam să vorbim despre cine știe ce, dar ne trezeam tăcând brusc amândoi. La sfârșit de săptămână mergeam la cinema. Pe întuneric ne puteam concentra asupra filmului, sau ne puteam gândi la orice altceva, sau ne odihneam creierii nesupunându-i nici unui efort 'le gândire. Știam că soția mea, care stătea pe scaunul de alături, se gândea la altceva. O simțeam.

După film, mergeam să bem o bere sau să luăm o gustare. Uneori nici nu știam despre ce să vorbim. Am dus-o așa vreo șase săptămâni — șase săptămâni foarte lungi, după care Kumiko mi-a zis:

— Ce zici dacă plecăm într-o excursie mâine? Ne luăm și noi o mică vacanță, numai noi doi. Azi e joi... mâine e vineri Și putem sta până duminică. Oricine are nevoie de așa ceva din când în când.

— Te înțeleg, am răspuns zâmbind, dar nu știu dacă cei de la mine de la serviciu știu ce-i aia vacanță. Nu prea cred că se Poate.

— Atunci anunță-i că ești bolnav. Spune că ești răcit. Și eu ⁰ să fac la fel. Am luat trenul spre Karuizawa. Am pornit într-acolo deoarece Kumiko

spunea că-și dorește un loc liniștit la munte, unde să putem umbla cât ne țin picioarele. Deoarece aprilie nu e considerată lună de sezon, hotelurile erau aproape goale, iar majoritatea magazinelor închise. Exact ce ne doream. N-am făcut decât să ne plimbăm de dimineața până seara. I-a trebuit lui Kumiko o zi și jumătate ca să se descarce. Apoi s-a așezat pe un scaun din camera de hotel și a plâns aproape două ore. N-am spus nimic în tot timpul acela. Am ținut-o în brațe și am lăsat-o să plângă.

Apoi, încetul cu încetul, a început să-mi povestească diverse lucruri, așa cum și le amintea — despre avort, despre ce-a simțit în clipele acelea, despre sentimentul cumplit al pierderii și al vinovăției, despre cât s-a simțit de singură în timp ce eu am fost în Hokkaido, dar mi-a mărturisit că n-ar fi putut face lucrul acela decât atunci când se simțea singură.

— Să nu mă înțelegi greșit, mi-a spus ea în cele din urmă. Nu regret ce-am făcut. Era singura soluție și știu foarte bine lucrul acesta. Ceea ce mă doare însă este faptul că vreau să-ți spun totul, absolut totul, dar pur și simplu nu pot. Nu-ți pot spune exact ce simt.

Kumiko și-a ridicat părul, scoțând la iveală urechea ei frumoasă. A clătinat din cap apoi.

— Nu-ți ascund nimic și vreau să-ți spun într-o bună zi. Ești singurul căruia pot să-i spun, dar nu mă simt capabilă să fac lucrul acesta acum, nu găsesc cuvintele potrivite.

— Este ceva legat de trecut ?

— Nu, nici vorbă.

— Stai liniștită, nu te grăbi, timpul este singurul lucru de care nu ducem lipsă. Sunt alături de tine. Nu e nici o grabă. Vreau să îți minte un singur lucru însă: orice problemă ai, absolut orice, atâta vreme cât e problema ta este și a mea și £ o accept ca atare. Este unul dintre lucrurile care nu trebuie să te îngrijoreze.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Sunt fericită că m-am căsătorit cu tine.

Dar n-am avut la dispoziție chiar tot timpul pe care credeam că-l avem. Nu știu nici acum *ce n-a reușit Kumiko să exprime atunci în cuvinte*. O fi având vreo legătură cu dispariția ei? Poate că dacă aș fi făcut un efort să-i smulg *mărturisirea* cu -, forța, n-aș fi pierdut-o. Dar nu, mi-am zis eu după câteva clipe de gândire, n-aș fi putut să o forțez să-mi spună. Doar mărturisise că nu găsea cuvintele potrivite, așa că orice ar fi fost, cred că era peste puterile ei.

— Hei, domnule Pasăre-arc! Ce faci acolo jos? strigă Mai Kasahara. Am crezut că aud vocea în vis pentru că moțăiam. Nu era vis. Când am

ridicat privirea, am văzut chipul lui Mai Kasahara, mic și foarte departe. Știi că ești acolo! Hai, răs-punde-mi, domnule Pasăre-arc !

— Sunt aici.

— Ce naiba cauți acolo? Ce făceai?

— Mă gândeam.

— Nu pricep. De ce a trebuit să cobori în fundul fântânii ca , -?ă gândești? Nu cred că a fost chiar atât de ușor să ajungi acolo. Ai probleme așa de serioase?

— Aici chiar mă pot concentra. E întuneric... și răcoare... si liniște.

— Faci asta des ?

— Nu, n-am mai făcut așa ceva în viața mea, n-am mai coborât niciodată în fundul unei fântâni.

— Merge? Te-a ajutat să gândești?

— Nu știi încă. Mă aflu în stadiul de experiment.

Și-a dres glasul și ecoul a ajuns până la mine, cu forță.

— Ia ascultă, domnule Pasăre-arc, ai observat că a dispărut scara ?

— Da, adineauri.

— Știi că eu ți-am luat-o ?

— Nu, asta nu știam.

— Și cine credeai că ți-a făcut una ca asta ?

— Chiar nu m-am gândit, am răspuns eu nevinovat. Nu Știu cum să-ți spun, dar nu mi-a trecut prin cap nici o clipă că nii-ar fi luat-o cineva. Ca să fiu sincer, am crezut că a dispărut Pur și simplu.

Mai Kasahara tăcu. Apoi, cu oarecare precauție în ton, de Parcă se gândea că-i întindeam o cursă, spuse:

— *A dispărut pur și simplu. Ce vrei să spui cu asta? Așa... șingură... a dispărut de la sine?*

— Putea foarte bine să dispară.

— Să știi că îmi este cam greu să-ți spun... dar trebuie... ️Ști un pic cam dus cu pluta. Nu cred că există pe lume vreo Persoană mai ciudată.

Știi?

— Mie nu mi se pare că sunt chiar atât de ciudat.

— Atunci cum poți să-ți imaginezi că scările dispar singure ? Mi-am frecat fața cu ambele mâini și am încercat să-mi concentrez atenția asupra conversației pe care o purtam cu Mai Kasahara.

— Tu ai tras-o sus, nu?

— Normal că eu. Nu-ți trebuie cine știe ce creier ca să-ți imaginezi atâta

lucru. Eu am făcut-o. M-am strecurat azi-noapte până aici și am tras scara sus.

— De ce ai făcut așa ceva?

— De ce nu? Știi de câte ori am fost ieri la tine acasă? Voiam să te iau iar la lucru cu mine. Nu erai acasă, normal. Am găsit bilețelul tău în bucătărie și am așteptat de mi s-au lungit urechile, dar nu ți-ai mai făcut apariția. La un moment dat mi-a trecut prin minte că ai putea fi la casa părăsită. Am găsit jumătate din capacul fântânii dat la o parte și scara atârând în jos. Nici măcar atunci nu mi-a dat prin cap că ai putea fi acolo. M-am gândit pur și simplu că a trecut pe-acolo vreun muncitor sau mai știi eu cine și a uitat scara în fântână. Câți oameni crezi că există pe lumea asta care coboară în fundul unei fântâni ca să se gândească?

— Cred că ai și tu dreptate, am zis.

— Deci, am ieșit pe furiș azi-noapte, m-am dus la tine acasă și iar nu te-am găsit, în clipa aceea mi s-a aprins beculețul... Aha, s-ar putea să fie în fântână, mi-am zis. Nu pentru că mi-aș fi dat seama ce făceai tu acolo, jos, dar știi, de fapt ți-am spus că ești cam ciudat și mă pot aștepta la orice de la tine. Am venit la fântână și am tras scara sus. Te-ai cam speriat, nu ?

— Da, cam așa ceva.

— Ți-ai luat mâncare și băutură cu tine ?

— Doar puțină apă. Nu mi-am luat nimic de mâncare, dar mai am trei bomboane de lămâie.

— De când ești acolo ?

— De ieri dinainte de prânz.

— Ți-o fi foame, nu?

— Cam da.

— Nu-ți vine să faci pipi... sau altceva?

— Nu prea. N-am mâncat și n-am băut, așa că asta n-ar fi o problemă.

— Știi, domnule Pasăre-arc, că poți muri acolo dacă așa *ara* eu chef?

Sunt singura care știe unde ești și tot eu sunt cea; care a ascuns scara, îți dai seama? Dacă plec și te las, gata cu tine. Chiar dacă țiipi, tot nu ți se aude vocea și nimănui nu i-ar da prin cap că ești în fundul fântânii. De fapt, pun pariu că nu ți-a observat nimeni lipsa. Nu ai slujbă, soția ta a fugit de-acasă. Bănuiesc că în final tot și-ar da cineva seama că lipsești și ar anunța poliția, dar până atunci n-ai mai respira și nici nu ți-ar găsi cadavrul.

- Sunt sigur că ai dreptate. Știu că pot muri aici dacă așa ai tu chef.
- Și ce simți legat de asta ?
- Spaimă.
- Mie nu mi se pare că ai fi speriat.
- Continuam să-mi frec obrajii. Erau mâinile mele și obrajii mei. Nu îi vedeam pe întuneric, dar erau la locul lor. Trupul meu exista încă.
- Pentru că nu mi-am dat seama de pericol până acum.
- Eu, da, spuse Mai Kasahara. E mult mai ușor să ucizi pe cineva decât s-ar crede.
- Depinde de metodă.
- În cazul acesta ar fi simplu. Nu trebuie decât să plec și să te las acolo. Nimic altceva. Imaginează-ți puțin, domnule Pasăre-arc! Ai muri lent, acolo în beznă, suferind de foame și de sete. Nu cred că ar fi o moarte ușoară.
- Îmi dau seama câtă dreptate ai.
- Nu mă crezi, ți-e imposibil să-ți imaginezi că aș fi în stare de o asemenea cruzime, nu?
- Chiar nu știu de ce ești în stare, am zis. De fapt nu contează dacă eu cred că ești sau nu în stare de ceva. Există o asemenea posibilitate și-atât. Asta e părerea mea.
- Eu nu vorbesc despre posibilități aici, spuse ea pe un ton de gheață. Știi ce? Mi-a venit o idee. Ai făcut atât de mult efort pentru a ajunge acolo, și vrei să gândești, nu? De ce să nu te ajut să te concentrezi și mai bine?
- Cum ai putea face așa ceva ? am întrebat.
- Cum ? Uite-așa! spuse ea, acoperind fântâna și cu cealaltă jumătate de capac. Bezna devenise absolut totală.

10

Mai Kasahara despre moarte și evoluție *Lucru făcut altundeva*

Stăteam ghemuit în bezna aceea fără de margini. Nu vedeam decât *neantul* și eu însumi făceam parte din *neant*. Am închis ochii și mi-am ascultat inima, sângele care-mi circula prin trup, contracțiile ca de colici ale plămânilor, undulările alunecoase ale intestinelor care cereau de mâncare, în bezna aceea, fiecare mișcare, fiecare vibrație se auzea exagerat de amplificată. Era trupul meu, dar în întuneric părea mult prea

brut și neprelucrat. Era doar o masă de carne și-atât.

Curând după aceea conștiința a început să mi se îndepărteze de trup.

Mă vedeam pasăre-arc, zburând pe cerul verii, poposind pe creanga unui copac uriaș, răsucind arcul lumii. Dacă nu mai exista, cineva trebuia să-i preia atribuțiile, cineva trebuia să răsucescă în locul ei arcul lumii.

Altfel, acesta se defecta și sistemul deja fragil înceta să mai funcționeze.

Singurul care a observat totuși dispariția ei eram eu, se pare.

Mi-am dat toată silința să imit cât pot de bine, din fundul gâtului, țipătul păsării-arc. N-a mers. N-am fost capabil să scot decât un sunet dizgrațios și lipsit de sens, de parcă aș fi frecat două lucruri oribile unul de altul. Doar adevărata pasăre-arc putea scoate țipătul acela. Numai ea era capabilă să răsucescă arcul lumii așa cum trebuia.

Și totuși, așa pasăre-arc fără voce cum eram, m-am decis să zbor pe cerul însořit al verii, lucru care s-a dovedit a fi destul de simplu. Odată ajuns sus, nu-mi rămânea decât să dau din aripi în unghiul dorit, pentru a regla direcția și altitudinea. Trupul meu a deprins măiestria într-o clipă și m-a trimis în zbor fără nici un efort, oriunde doream. Am privit lumea din punctul de vedere al păsării-arc. Când mă săturam de zburat, poposeam pe o creangă și priveam printre frunzele verzi acoperișurile și drumurile, îi vedeam pe oameni mișcându-se pe suprafața pământului, îndeplinind îndatoririle cerute de viață. Din păcate însă, nu-mi puteam vedea propriul meu trup. Asta pentru că nu o văzusem niciodată pe pasărea-arc și nu știam cum trebuie să arate.

Am rămas multă vreme - oare cât să fi trecut ? - pasăre-arc. Calitatea de pasăre-arc nu rezolva însă nimic. Mă distra bineînțeles partea cu zburatul, dar nu mă puteam distra o veșnicie. Aveam un țel de atins și aici, în bezna din fundul fântânii. Am renunțat să mai fiu pasăre-arc și m-am întors la mine însumi.

Puțin după ora trei, Mai Kasahara a venit din nou. Trei după-amiază.

Când a dat la o parte jumătate din capac, lumina a inundat gura fântânii deasupra capului meu — era lumina puternică a unei după-amieze înăbușitoare de vară. Ca să-mi protejez ochii ce se obișnuiseră atât de tare cu întunericul, i-am închis și am ținut capul plecat o vreme. Numai la gândul că există lumină mi s-au împăienjenit ochii de lacrimi.

— Hei, domnule Pasăre-arc! Mai trăiești ? Domnule Pasăre-arc, răspunde-mi! Mai trăiești ?

— Da, mai trăiesc.

— Ți-o fi foame, nu ?

— Cred că mi-e foame.

— Doar *crezi* că ți-e foame ? Atunci înseamnă că o să mai treacă ceva timp până să mori de foame. De foame nu se pierde cu una, cu două, de vreme ce ai apă.

— Așa o fi. Ecoul nesiguranței din vocea mea răsună în fântână și probabil că el amplifică toate nuanțele cuvintelor.

— Este sigur așa cum spun eu. Azi-dimineață am fost la bibliotecă și m-am documentat bine. Am citit tot ce-am găsit despre foame și sete. Știi, domnule Pasăre-arc, că cineva a supraviețuit în subterană timp de douăzeci și una de zile ? în timpul revoluției sovietice.

— Cum așa ?

— Presupun că a suferit ceva.

— Da, cred și eu.

— A supraviețuit, dar a rămas fără dinți și fără păr. Nici un dinte și nici un fir de păr nu mai avea. Chiar dacă a mai trăit după aceea, probabil că s-a simțit îngrozitor.

— Sunt sigur că i-a fost cumplit de greu.

— Chiar dacă-ți pierzi dinții și părul, presupun că poți să duci o viață normală dacă ai o perucă bună și proteze dentare ca lumea.

— Da, normal. Perucile și protezele dentare au făcut progrese uriașe de la revoluția sovietică încoace. Da, cred că se poate trăi ușor cu așa ceva.

— Știi, domnule Pasăre-arc... spuse Mai Kasahara, dre-gându-și glasul.

— Ce anume ?

— Dacă oamenii ar trăi o veșnicie, dacă n-ar muri sau n-ar îmbătrâni și n-ar avea probleme de sănătate, crezi că și-ar bate capul cu o seamă de lucruri, așa cum facem noi acum? Vreau să spun că noi ne gândim chiar la toate, mai mult sau mai puțin - la filosofie, psihologie, logică, religie, literatură. Cred că dacă n-ar exista moartea, n-ar mai apărea nici gânduri și idei complicate în lume. Adică...

Mai Kasahara s-a întrerupt brusc și a tăcut o vreme, lăsându-l pe „adică” să plutească în întunericul fântâniei ca un fragment ciopârțit dintr-un gând.

Poate că nu mai avea chef să spună nimic, sau poate se gândea la ce să spună. O așteptam să continue, tăcut, cu capul plecat. Mi-a trecut prin minte și faptul că dacă avea chef să mă omoare pe loc, nu era nici o problemă pentru ea. Putea foarte bine să arunce un bolovan în fântână și dacă nu mă nimerea cu primul, n-avea decât să mai arunce și alții până îmi zdrobea capul.

— Adică... eu cred că oamenii ar trebui să gândească serios ce înseamnă pentru ei să trăiască acum și aici, pentru că ei știu că tot vor muri într-o

bună zi. Am dreptate ? Cine s-ar mai gândi ce înseamnă viața dacă ar fi siguri că trăiesc la infinit? De ce și-ar mai bate capul? Sau chiar dacă și l-ar bate, probabil că ar gândi că au destul timp pentru lucrul respectiv și vor i cugeta mai târziu la el. Dar nu putem aștepta până mai târziu, trebuie să ne gândim la ce avem de gândit chiar în secunda asta. Foarte posibil să mă calce un camion mâine după-amiază

și tu, domnule Pasăre-arc să mori de foame. Peste vreo trei zile; s-ar putea să nu mai respiri, să fii mort în fundul fântânii-l înțelegi? Nu avem de unde să știm ce ne rezervă ziua de mâine. Nimeni nu știe lucrul acesta. Moartea ne ajută evoluăm. Asta e părerea mea. Moartea este un *ceva* uriaș strălucitor și cu cât e mai mare și mai strălucitor, cu atât trebuie să ne dăm silința să gândim mai mult.

Mai Kasahara tăcu.

— Ia ascultă, domnule Pasăre-arc!

— Ce anume ?

— Ai meditat acolo, în fundul fântânii, la propria ta moarte și la felul în care vei muri acolo unde ești ?

M-am gândit o clipă la întrebarea ei.

— Nu. E o chestiune la care chiar nu m-am gândit.

— De ce nu? Întrebă Mai Kasahara, cu scârbă, de parcă se auresa unui animal respingător. De ce nu te-ai gândit? Tu înfrunți moartea în clipa de față, în sensul concret al cuvântului. Să știi că nu glumesc. Ti-am mai spus că depinde de mine dacă trăiești sau mori.

— N-ai decât să arunci un bolovan.

— Bolovan? Ce naiba spui?

— Ai putea foarte bine să aduci un bolovan mare și să-l arunci peste mine.

— Da, as putea face și așa ceva. Mi s-a părut că nu prea agreează ideea.

Oricum, domnule Pasăre-arc, presupun că ți-e cumplit de foame și o să-ți fie din ce în ce mai foame. Și o să rămâi și fără apă. Cum de nu te gândești la moarte ? Tot nu crezi că nu ești tocmai normal?

— Da, mă rog, s-ar putea să nu fiu chiar normal, dar m-am gândit la o mulțime de alte lucruri în tot acest interval de timp. Probabil că o să mă gândesc și la moarte când n-o să mai pot răbda de foame, dar cred că mai pot supraviețui vreo trei săptămâni, nu?

— Numai dacă ai apă, spuse Mai Kasahara. Așa s-a întâmplat, și cu rusul acela. Era moșier sau nu știu ce naiba și revoluționarii l-au aruncat într-o mină părăsită, dar a reușit să supraviețuiască pentru că pereții minei erau îmbibați cu apă și îi lungea. A stat în beznă totală, ca și tine acum, dar tu nu prea mai ai apă, nu?

— Nu, am spus cinstit. Mi-a rămas extrem de puțină.

— Atunci ai grijă de ea, spuse Mai Kasahara. Să bei doar câteva picături din când în când, ca să-ți ajungă și să poți gândi cât mai mult. Să te poți gândi la moarte și la felul în care vei muri. Mai ai suficient timp.

— De ce ții morțiș să mă gândesc la moarte ? La ce-ți servește ?

— Mie, la nimic, explodă Mai Kasahara. La ce crezi că mi-ar servi mie că tu te gândești la propria-ți moarte ? În fond este viața ta în joc. Nu are nici o legătură cu mine. Atât că... mă cam interesează problema asta.

— O faci din curiozitate ?

— Da, din curiozitate. Mă interesează cum mor oamenii și ce simt înainte de moarte. Pură curiozitate și-atât.

Mai Kasahara tăcu și în clipa aceea am simțit liniștea învăluind totul în jurul meu, de parcă așteptase de mult această ocazie. Am vrut să ridic ochii să o văd, dar lumina era prea puternică și n-am avut curajul.

— As vrea să-ți spun ceva.

— Ce-anume? întrebă ea.

— Soția mea avea un amant... sunt aproape sigur că avea. Nu mi-am dat seama luni de zile, pentru că ea continua să trăiască cu mine, dar se culca și cu individul ăla. Nu mi-a venit să cred la început, dar cu cât m-am gândit mai bine, cu atât am devenit mai sigur. Acum, că privesc în urmă, îmi dau seama că au existat o serie de indicii în sensul acesta. Venea acasă târziu, se retrăgea când o atingeam, dar n-am fost capabil să mă gândesc la nimic rău pentru că aveam încredere în ea. Nu m-am gândit nici o clipă că ar putea avea un amant. Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap așa ceva.

— Oooo!

— Și într-o bună zi a plecat de acasă și nu s-a mai întors, în dimineața aceea luasem micul dejun împreună. A plecat la serviciu îmbrăcată ca de obicei, cu geanta pe umăr. A trecut doar pe la curățătorie să-și ia de acolo o fustă și o bluză. A plecat fără să-și ia rămas-bun, fără să lase vreun bilețel. Nimic. Absolut nimic. Kumiko a dispărut, lăsând în urmă toate lucrurile care-i aparțineau — haine, totul. Și probabil că nu se va mai întoarce niciodată... la mine. Oricum, nu de bună voie. Atâta lucru înțeleg și eu.

— Crezi că e cu bărbatul acela acum?

:>

— Nu știu sigur, am zis eu, clătinând din cap. În clipa aceeaam simțit că aerul din jurul meu se transformase în apă, fără | să fie umed totuși. Probabil că sunt împreună, am adăugat eu.

— Aha, va să zică, domnule Pasăre-arc, ești dezamăgit și d*; aceea te-ai

băgat în fântână, nu?

— Normal că am fost dezamăgit când mi-am dat seama cej s-a întâmplat, dar nu de aceea mă aflu acum aici. Nu fug realitate. După cum ți-am spus și mai înainte, am nevoie un loc în care să fiu singur și să pot gândi în voie, să înțeleg și eu unde și cum s-a stricat relația mea cu Kumiko. Nu pot înțelege asta, mai ales că totul a mers perfect până la un moment dat. Am fost și noi tineri, ne-am cunoscut la douăzeci și ceva de ani și am trăit împreună foarte bine, chiar dacă avem personalități diferite. Nu există cuplu perfect pe lumea asta, dar mie mi s-a părut că noi doi ne înțelegeam, în mare, și că orice problemă minoră se putea rezolva în decursul timpului. Cred că am greșit undeva, am trecut cu vederea un lucru foarte important sau am făcut vreo greșală grosolană. De aceea am venit aici, ca să mă pot gândi la toate.

Mai Kasahara nu spuse nimic. Eu am înghițit în sec și apoi am continuat.

— Nu știi dacă o să înțelegi ce vreau să-ți spun. Când ne-am căsătorit, cu șase ani în urmă, am vrut amândoi să ne construim o lume nou-nouță, așa cum construiești o casă nouă pe un teren viran. Știam exact ce vrem. Nu ne doream o casă fantezistă, ci o casuță care să ne ferească de intemperii și în care să ne simțim fericiți. Nu ne doream cine știe ce lucruri care ne-ar fi stat doar în cale, gândeam noi. Totul ni se părea foarte simplu. Ai avut vreodată senzația că-ți dorești să mergi într-un loc diferit și să devii cu totul alt om?

— Da, normal, simt tot timpul lucrul acesta, spuse Mai Kasahara.

— Ei bine, asta ne doream când ne-am căsătorit. Eu voiam să-mi părăsesc *eul* propriu, cel care existase până atunci. Kumiko la fel. În lumea aceea nouă pe care încercam să ne-o făurim, ne doream să fim cu totul alții, niște *noi* care să se potrivească cu împrejurările în care ne aflam. Ne gândeam că modul nostru de viață se putea potrivi cu cine eram noi de fapt.

Am avut impresia că acolo sus, la lumină, Mai Kasahara încerca să se mute de pe un picior pe altul. Aștepta ca eu să continuu, dar nu mai aveam ce să-i spun în clipa aceea. Nu mi-a mai venit nimic în minte. Mă obosisese ecoul propriei mele voci în burlanul acela lung de beton.

— Ai înțeles ceva?

— Normal c-am înțeles, spuse ea.

— Și ce părere ai ?

— Eu sunt copil încă și nu prea știu mare lucru despre ăsrđcii. Nu îmi dau seama ce-a fost în mintea soției tale când ă~a părăsit pentru altul. Dar din cele spuse de tine, eu am că ai pornit cu o idee preconcepută de la bun început. Înțelegi ce vreau să zic, domnule Pasăre-arc? În legătură cu ce-mi spuneai adineauri... nu cred că e posibil ca cineva să facă așa cum ai zis tu, adică: „De-acum încolo îmi făuresc o lume nouă” sau „De-acum încolo o să fiu cu totul altul”. Păreră mea este că tu poți avea impresia că ai făurit o lume nouă sau un „eu” nou, dar cel vechi nu poate dispărea, rămâne tot acolo, nu chiar la vedere, dar rămâne, iar în caz că intervine ceva, scoate doar capul și te salută, ca să-ți amintească de existența lui. Se pare că nu-ți dai seama că ai fost făcut în *altă parte*. Și chiar și ideea asta a ta, cum că te-ai făurit din nou, chiar și ea a fost creată în *altă parte*. Până și eu știu atâta lucru, domnule Pasăre-arc. Ești om în toată firea. Cum de nu pricepi? Să știi că e o mare problemă dacă nu înțelegi și de aceea ești pedepsit acum de lumea de care ai încercat să scapi, de *eul* de care ai încercat să te descotorosești, înțelegi ce vreau să-ți spun?

Am rămas tăcut, privind doar la bezna ce-mi înconjură picioarele. N-am știut ce să răspund.

— Bine, domnule Pasăre-arc, spuse ea blând. Hai, vezi-ți mai departe de gândit. Gândește. Gândește. Gândește.

Capacul s-a lăsat cu zgomot. Gura fântânii era din nou blocată.

Mi-am scos bidonul cu apă din rucsac și l-am scuturat puțin. După clipocitul slab auzit pe întuneric, am dedus că mai aveam cel mult un sfert de bidon. Mi-am rezemat capul de peretele fântânii și am închis ochii.

Probabil că Mai Kasahara avea dreptate. Eu de acum, adică acest *eu* a fost făurit în *altă parte* și va pleca în *altă parte*. *Eu* nu eram decât o simplă potecă pentru *eul meu*.

„Până și eu pricep atâta lucru, domnule Pasăre-arc. Tu cum de nu pricepi?”

11

Foamea simțită ca durere

Scrisoarea cea lungă de la Kumiko

Pasărea profet

Am ațipit de câteva ori. A fost un somn pe apucate, ca în avion. Ori de câte ori eram pe cale să adorm profund, tresăream și mă trezeam. Când eram gata-gata să mă trezesc, ațipeam din nou fără să-mi dau măcar seama.

Lipsit de o variație a luminii, timpul șchiopăta pe lângă mine precum o căruță cu osia stricată. Poziția ghemuită, anormală îmi priva trupul de

odihnă și nu-i permitea să-și revină de tot. Când mă trezeam, mă uitam la ceas și constatam că timpul înainta cu pași grei, neuniformi.

Neavând altceva mai bun de făcut, luam din când în când lanterna și luminam în jurul meu, la întâmplare - fundul fântânii, pereții, capacul de deasupra capului meu, dar acestea «râu mereu aceleași, nu se schimbau absolut deloc. Umbrele aruncate de lumină se legănau, se întindeau sau se contractau, KG măreau sau se micșorau. Când mă plictiseam de lanternă, îmi pipăiam fața, îmi verificam fiecare linie și rid, toate trăsăturile, ca să le țin bine minte. Până atunci nu mă preocupase niciodată forma urechilor.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să-mi desenez urechile - sau măcar să le schițez - habar n-aș fi avut. Acum însă mă simțeam în stare să reproduc fiecare linie, fiecare adâncitură, fiecare curbă, până în cel mai mic detaliu. M-a șocat faptul că urechea dreaptă era diferită de cea stângă. Nu-mi dădeam seama cum de-am ajuns să am asemenea urechi sau ce efect putea avea acea lipsă de simetrie. Probabil că avea un efect.

Limbile ceasului arătau șapte și douăzeci și opt de minute. Cred că m-am uitat la ceas de vreo două mii de ori de când am coborât în fântână. Acum era șapte și douăzeci și opt de minute seara, cu siguranță. La o nocturnă de baseball însemna sfârșitul reprizei a treia sau începutul celei de a patra.

Când eram copil, știu că-mi plăcea să stau pe locurile din partea cea mai îndepărtată de aruncător și să urmăresc cu privirea eforturile zilei de vară de a nu se sfârși. Chiar și după ce apunea soarele, geana de lumină de la asfințit își mai păstra strălucirea și frumusețea. Luminile stadionului își întindeau umbrele peste teren de parcă urmăreau să ajungă într-un punct fix. Reflectoarele se aprindeau pe rând, cu grijă, după ce începea meciul. Lumina de afară era încă suficient de puternică pentru a putea citi ziarul. Amintirea îndelungă a strălucirii de peste zi stătea parcă la ușă, ca să nu lase noaptea să pătrundă înăuntru.

Cu răbdare și perseverență, iluminarea artificială câștiga totuși bătălia dusă cu soarele, dând naștere unui torent de lumini festive - verdele strălucitor al terenului, negrul elegant al pământului, liniile albe proaspăt trasate, luciul sclipitor al lacului bătei care-și așteaptă rândul la bătaie, fumul țigărilor plutind în razele luminii (care arată, în zile liniștite, fără o adiere de vânt, ca niște suflute rătăcitoare în căutarea unui punct de sprijin). Toate acestea făceau act de prezență cu o claritate incredibilă. Tinerii vânzători de bere, cu reclamele produselor între degete, ridicau mâinile la lumină. Unii spectatori se ridicau de pe locurile lor ca să urmărească mai bine cu privirea traseul mingii zburătoare, iar vocile lor răsunau puternic sau se topeau într-un oftat, în funcție de situație. Stoluri mici de păsări în drum spre cuiburile lor, treceau pe acolo spre mare. Cam așa arăta stadionul la șapte și jumătate

seara.

M-am gândit la meciurile de baseball pe care le-am văzut de-a lungul anilor. La un moment dat, pe când eram mic, a venit în Japonia pentru un meci amical echipa Saint Louis Cardinal. L-am văzut împreună cu tata. Am avut locurile aproape de jucători, înainte de începerea meciului, jucătorii de la Saint Louis Cardinal s-au împrăștiat pe teren cu coșuri pline de mingi pe care scriseseră autografe și le aruncau spre spectatori. Fiecare încerca din răspuțeri să prindă una, dar eu am stat pe locul meu fără să mă mișc. Nici nu știu când m-am trezit cu o minge în poală. A fost o întâmplare magică, ciudată și neașteptată.

M-am uitat iar la ceas. Era șapte și treizeci și șase de minute. Au trecut opt minute de când m-am uitat ultima oară. Mi-am scos ceasul de la mână și l-am pus la ureche. Ticăia frumos. Am dat din umeri la gândul că se întâmpla ceva straniu cu modul în care percepeam eu timpul. Am decis să nu mă mai uit la ceas o vreme. Chiar dacă n-aveam altceva mai bun de făcut, nu era sănătos să mă uit la ceas atât de des. Făceam eforturi uriașe să mă abțin și simțeam aceeași durere pe care am încercat-o și când m-am lăsat de fumat. Din clipa în care m-am hotărât să nu mă mai gândesc la trecerea timpului, nu m-am mai putut concentra la nimic altceva. Era ca un fel de contradicție, ca o dezbinare. Cu cât îmi dădeam silința să uit de timp, cu atât mă obseda mai mult. Mă trezeam pipăindu-mi inconștient ceasul de la mâna stângă, în clipa aceea întorceam capul, închideam ochii și făceam eforturi disperate să-l ignor. Până la urmă l-am scos și l-am băgat în rucsac, după care m-am trezit că mintea mea orbecăia prin rucsac, unde acesta continua să anunțe scurgerea timpului prin tic-tacul lui netulburat.

Timpul înainta și în întuneric, chiar dacă a fost deposedat de ceas. Devenise un timp nesegmentat și nemăsurat. O dată ce și-a pierdut punctele de demarcație, a încetat să mai fie o linie continuă și a devenit în schimb un fel de fluid fără formă, care se dilata sau se contracta după bunul lui plac. În cadrul acestui timp am ajuns eu să moțai și să mă trezesc de nenumărate ori, obisnuindu-mă treptat și tot mai mult cu *viața necronometrată*. Mi-am educat trupul în sensul acesta și el și-a dat probabil seama că nu mai avea nevoie de timp. Curând după aceea a pus stăpânire pe mine o anxietate uriașă. E adevărat că scăpasem de prostul obicei de a-mi verifica ceasul din cinci în cinci minute, dar o dată ce mi-am dat seama că nu mai pot face nici o referință la timp, am început să mă simt de parcă as fi fost azvârlit în ocean, de pe puntea unui vapor în mișcare, în toiul nopții. Nu a sesizat nimeni dispariția mea și nici nu mi-a auzit țipetele, iar vasul își continua drumul, tot mai departe, până a dispărut din raza mea vizuală.

M-am lăsat păgubaș, mi-am scos iar ceasul din rucsac și l-am pus la mână.

Era șase și cincisprezece minute. Presupuneam că era șase și cincisprezece minute dimineața. Ultima oară când mă uitasem la el fusese trecut de șapte și jumătate seara. Mi se părea normal să trag concluzia că trecuseră unsprezece ore și nu douăzeci și trei. Dar nu eram foarte sigur. Ce diferență era de fapt între unsprezece ore și douăzeci și trei de ore ? Oricât timp trecuse — fie unsprezece ore, fie douăzeci și trei de ore - senzația de foame era tot mai greu de stăpânit, nici pe departe cum mi-o imaginasem eu. Crezusem că o să-mi

fie foame și atât, că o să simt că-mi lipsește ceva, dar foamea se transformase într-o adevărată durere fizică — extrem de fizică și de directă, de parcă m-ar fi străpuns cineva cu burghiul sau m-ar fi strangulat cu o funie. Durerea era oarecum inegală, neuniformă. Se ridica asemenea fluxului și atingea punctul culminant când simțeam că eram gata să leșin, iar apoi se retrăgea treptat.

Ca să-mi abat atenția de la chinurile foamei, am încercat să mă concentrez la altceva, dar nu mai eram capabil nici să gândesc, îmi treceau prin minte idei fragmentare care apoi dispăreau la fel de repede cum apăruseră. Ori de câte ori voiam să înhaț una, îmi aluneca printre degete ca un animal fără formă, lipicios.

M-am ridicat, m-am întins și am tras aer adânc în piept. Mă durea fiecare părticică a corpului. Fiecare mușchi și încheietură țipau de durere în mine pentru că-i ținusem în poziția aceea ciudată atât de mult timp. M-am întins cât am putut, apoi am făcut câteva genuflexiuni, dar după vreo zece am simțit o amețeală îngrozitoare. M-am așezat din nou și am închis ochii, îmi țiuiau urechile și îmi curgea sudoarea pe față. Voiam să mă țin cu mâna de ceva, dar n-aveam de ce. Îmi venea să vomit, dar nu mâncasem nimic, așa că nu aveam ce vomita. Am respirat adânc, încercând să-mi împrăpățez oarecum mintea prin schimbarea aerului din interiorul trupului meu și prin punerea circulației în mișcare, dar norii din mintea mea refuzau să se limpezească. Mi-am dat seama că eram foarte slăbit și chiar am încercat să rostesc cu voce tare: „Sunt foarte slăbit”. Nu am fost în stare să articulez nici un cuvânt. Mi-as fi dorit să văd măcar stelele, dar nu puteam pentru că Mai Kasahara sigilase gura fântânii.

Am crezut că Mai Kasahara o să vină iar la fântână în cursul dimineații, dar n-a mai venit. Mi-am petrecut timpul așteptând-o, rezemat de perete. Mi-a fost rău toată dimineața și nu mă mai puteam concentra la nimic, nici măcar la fleacuri. Chinurile foamei erau îngrozitoare - mă luau și

mă lăsau; întinericul - ba mai dens, ba mai rarefiat - își schimba mereu consistența. Cu fiecare nou val de amețală, mi se dilua tot mai mult capacitatea de concentrare. Simțeam că-mi este luată, la fel cum este luată de spărgători, bucată cu bucată, mobila dintr-o casă nelocuită. A trecut de prânz și Mai Kasahara tot nu și-a făcut apariția. Am închis ochii și am încercat să dorm, sperând să o visez pe Creta Kano, dar somnul meu era prea superficial pentru vise. Imediat după ce am renunțat să mai fac efortul de a gândi, m-au năpădit tot felul de fragmente de amintiri. Au sosit în liniște, asemenea apei care curge tăcută într-o grotă subterană. Mi-am amintit cu cea mai mare claritate locurile în care fusesem, oamenii pe care-i întâlнисem, rănilor de care suferisem, conversațiile pe care le avusesem, lucrurile pe care le cumpărasem sau le pierdusem. Mă uimea faptul că am reușit să mi ie amintesc cu acuratețe extremă, până în cel mai mic amănunt. M-am gândit la casele și apartamentele în care am locuit; la ferestre, dulapuri, mobilă, corpuri de iluminat. Mi-am amintit de profesori din timpul școlii și al facultății. Foarte puține dintre amintirile respective aveau legătură unele cu altele. Erau fragmentare și nu-mi veneau în ordine cronologică. Din când în când erau întrerupte de un nou val de suferință cauzat de foame, dar fiecare amintire era extrem de vie, zdruncinându-mă cu forța unei tornade iscate din senin.

Stăteam acolo și-mi urmăream amintirile, când mi-a venit în minte brusc un incident petrecut la serviciu cu trei-patru ani în urmă. Fusese un incident stupid, fără noimă, și cu cât îmi aminteam detaliile, cu atât eram mai enervat. Enervarea s-a transformat treptat într-o furie care a făcut să pălească toate celelalte neplăceri - oboseala, foamea, temerile - și am început să tremur de-a binelea. Simțeam că mă sufoc și inima îmi bătea nebunește. O ceartă care a pornit de la o mică neînțelegere. Un individ mi-a aruncat niște vorbe grele, iar eu m-am simțit dator să-i răspund. Până la urmă ne-am dat amândoi seama că totul se iscase de la un fleac și am pus capăt certei. Ne-am cerut scuze și incidentul s-a încheiat fără urmări și fără resentimente, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Se poate întâmpla oricui să scape o vorbă nepotrivită din pricina oboselii sau a treburilor copleșitoare. Uitasem multă vreme de incident, dar mi l-am amintit acolo, în bezna aceea profundă din fundul fântânii. S-a conturat în creierul meu cu o claritate incredibilă și simțeam că ard tot, că-mi sfârâie carnea. De ce fusese oare atât de slabă reacția mea la comentariul lui ^{Sc}andalos? mă întrebam eu, mușcându-mi

buza. Mă gândeam acum la toate cuvintele pe care ar fi trebuit să i le arunc tipului în față. Stilizam reproșurile, le făceam mai incisive și eu cât deveneau mai usturătoare, cu atât mă înfuriam mai mult.

M-am calmat apoi brusc, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. ;'; De ce scormonisem eu prin niște amintiri vechi și banale? La ce-mi serveau? Probabil că individul uitase de mult de incident și nici eu nu-mi mai amintisem de el până acum câteva clipe. Am respirat adânc, mi-am relaxat umerii și mi-am familiarizat iar trupul cu întunericul. Am încercat să prind altă amintire, dar în momentul în care mi-a trecut furia aceea absurdă, am constatat că rămăsesem fără amintiri. Capul îmi era la fel de gol ca stomacul.

Apoi m-am trezit, fără să-mi dau seama, vorbind de unul singur. Dădeam glas unor fragmente de amintiri de care și uitasem. Nu mă puteam abține. Gura-mi mergea singură și : nici măcar nu prea înțelegeam ce spun. Buzele se mișcau automat, fără măcar să conștientizez lucrul acesta, și depanau șiruri de cuvinte pe care nu le pricepeam. Cuvintele ieșeau dintr-un soi de beznă și erau absorbite de alta, la fel de densă. Trupul meu devenise un fel de conductă goală, un jgheab prin care treceau cuvinte dintr-o parte în alta. Erau fragmente de gânduri, îmi era clar lucrul acesta, dar niște gânduri pe care nu le conștientizam.

Ce se întâmpla? Erau oare nervii mei *încordați* la maximum? M-am uitat la ceas. Limbile arătau trei și patruzeci și două de minute. *Probabil* că era trei și patruzeci și două de minute după-amiaza. Încercam să-mi imaginez cum arăta lumina zilei la ora aceea și mă vedeam scaldat de acea lumină. Ciulisem urechile să prind vreun sunet, dar nu se auzea absolut nimic -nici târâitul cicadelor, nici ciripitul păsărelelor, nici voci de copii. Poate că pasărea-arc n-a mai răsucit arcul universului și acesta încetase să existe exact de când m-am închis în fundul fântânii. S-o fi slăbit arcul și la un moment dat s-a oprit orice mișcare - cursul râurilor, freacățul frunzelor, zborul păsărilor pe cer. Totul.

Ce naiba făcea Mai Kasahara? De ce nu mai venea? Nu-și *,> mai făcuse apariția de foarte mult timp. M-am gândit o clipă ^ că poate i s-a întâmplat ceva groaznic, un accident de mașină să zicem. Dacă așa stăteau lucrurile, nu mai era nimeni **pe** lume care să știe unde mă aflam și chiar că urma să am parte de o moarte lentă pe fundul fântânii.

M-am hotărât să nu mai gândesc negativ. Mai Kasahara era o persoană imprudentă și nu o putea călca mașina cu un», cu două. Stătea probabil

în camera ei și examina din când când grădina, cu binoclul, imaginându-și în același timp cam ce făceam eu în fântână. Și o făcea cu bună știință, ca să mă sperie și să mă facă să mă simt abandonat. Asta presupuneam eu. Dacă așa ceva urmărise, apoi mărturisesc că i-a reușit planul de minune - eram foarte speriat și mă simțeam chiar abandonat. Nici nu mai puteam respira la gândul că-mi vor putrezi oasele acolo, în beznă. Cu cât trecea timpul, aveam să mă simt tot mai slăbit și, la un moment dat, să mor de foame. Dar înainte de asta, nu mă voi mai putea mișca deloc. Chiar dacă-mi va întinde cineva scara, nu mă voi mai putea cățara la suprafață. Și voi rămâne fără dinți și fără păr.

Am început să mă îngrijorez apoi din pricina aerului. Mă aflam în gaura aceea adâncă din beton de mai bine de două zile și colac peste pupăză, era astupată și gura fântânii. De unde să-mi vină aer proaspăt? În clipa aceea am început să simt că mă înăbuș din lipsă de aer. Nu-mi dădeam seama dacă imaginația îmi juca doar feste sau aerul devenise într-adevăr irespirabil din pricina lipsei de oxigen. Am inspirat și am expirat de câteva ori, ca să văd ce se întâmplă, dar cu cât respiram mai mult, cu atât mă simțeam mai rău. M-au trecut sudori de spaimă. Din clipa în care ani început să mă gândesc la aer, moartea a pus iminent stăpânire pe mintea mea. O simțeam ridicându-se precum o apă mică, neagră, silențioasă, invadându-mi toate cotloanele minții. Până în acel moment mă gândisem că puteam foarte bine muri de foame, dar mai era până atunci destul timp. Deznodământul ar fi însă mult mai rapid fără oxigen. Oare cum e să mori asfixiat? Cât durează? O fi un proces lent, agonizant sau îți pierzi pur și simplu cunoștința și mori în somn? Mi-o imaginam pe Mai Kasahara venind la fântână și găsiridu-mă mort. Mă striga de câteva ori, iar dacă nu-i răspundeam, arunca niște pietricele în fântână ca să mă trezească. Dacă tot nu ziceam nimic, concluziona că am murit. Îmi venea să țip ca să mă audă cineva, să afle lumea că eram acolo, că îmi era foame, că nu mai aveam aer. Mă simțeam 'ar ca un copil, un copil mic și prost care a fugit de-acasă dintr-o toană și nu mai găsea drumul de întoarcere. Visasem de multe ori că m-am rătăcit, fusese coșmarul tinereții mele, dar scăpasem de el cu ani în urmă. A revenit acum, în fundul fântânii întunecate, cu și mai mare intensitate. Aveam impresia timpul a început să curgă în sens invers și a fost absorbit o altă unitate de timp.

Am scos bidonul cu apă din rucsac, am desfăcut dopul și, cu cea mai

mare grijă, ca să nu vărs nici un strop, am lăsat să-mi picure niște apă în gură. Am ținut-o acolo îndelung, savurând umezeala și apoi am înghițit-o încet. Când a trecut prin gât, s-a auzit un zgomot ciudat, de parcă un obiect tare s-ar fi lovit de pământ, însă n-au fost decât cele câteva picături de apă înghițite.

— Domnule Okada!

Mă striga cineva. Am auzit vocea în somn.

— Domnule Okada! Domnule Okada! Vă rog să vă treziți. Mi s-a părut că era vocea Cretei Kano. Am reușit să deschid ochii, dar eram învăluit în beznă. Nu distingeam absolut nimic și, în plus, nu reușeam să mă trezesc de tot. Am încercat să mă ridic, dar nu mai aveam pic de vlagă în degete, îmi era cumplit de frig și mă simțeam veștejit ca un castravete uitat multă vreme într-un colț de frigider. Aveam senzația că mi-era prins capul într-o menghină și nu puteam gândi din pricina epuizării și, a stării de slăbiciune. Nu-mi pasă de tine, îmi spuneam eu minții, n-ai decât să faci ce poțezi, eu vreau să revin la realitate. Se dădea o luptă acerbă în conștiința mea încețoșată. Vocea Cretei Kano venea de deasupra capului meu.

— Domnule Okada, domnule Okada!

Am ridicat privirea și am văzut cerul, ca o semilună, prin capacul dat la o parte doar pe jumătate. Era un cer frumos, plin de stele.

— Sunt aici!

Am reușit să mă ridic în picioare și am strigat iar:

— Sunt aici!

— Domnule Okada! strigă Creta Kano cea adevărată. Sunteți acolo ?

— Da, sunt aici!

— Ce s-a întâmplat ?

— E o poveste lungă.

— îmi pare rău, dar nu vă aud. Puteți vorbi puțin mai tare ?

— E o poveste lungă! am țipat eu. O să vă istorisesc totul. după ce ies de aici. Acum nu pot vorbi mai tare.

— Aceasta de sus este scara dumneavoastră?

— Da.

— Cum de-a ajuns aici ? Ați aruncat-o ?

— Normal că nu! Cum să fi făcut așa ceva ? Cum aș fi putut face așa ceva, mi-am zis apoi în gând. Normal că nu! am repetat. A tras-o cineva sus fără să mă avertizeze.

— Dar fără ea nu aveți cum să ieșiți afară.

— Bineînțeles că nu pot ieși, am spus eu răbdător. Asta s-a -i întâmplat. Nu pot ieși de-aici. Sunteți drăguță să lăsați -cară în jos? Cred că atunci am să pot ieși.

— Da, sigur, v-o las imediat.

— Stați puțin! Sunteți drăguță să vă asigurați că e ancorată de trunchiul copacului înainte de a o lăsa în fântână? Altfel...

Nu mi-a mai răspuns. Am avut impresia că nu mai era nimeni acolo. Mi-am fixat privirile pe gura fântânii, dar nu s-edeam absolut pe nimeni.

Am scos lanterna din rucsac și am indreptat-o în sus, dar lumina ei n-a prins nici o siluetă. Am văzut însă scara, atârând la locul ei, de parcă ar fi fost tot timpul acolo. Am oftat adânc și în clipa aceea am simțit nodul din centrul trupului meu destrămându-se și topindu-se.

— Creta Kano ! am strigat eu.

Nici un răspuns. Ceasul arăta unu și șapte minute. Unu și șapte minute noaptea, bineînțeles, deoarece stelele străluceau deasupra capului meu.

Mi-am pus rucsacul în spinare, am tras aer în piept și am început să urc.

Era foarte greu de urcat scara aceea mobilă. La cel mai mic efort, îmi simțeam mușchii, oasele și încheieturile pârâind și urlând de-a dreptul.

Am urcat extrem de încet, pas cu pas. Deodată am simțit în jurul meu o căldură plăcută și miros de iarbă. Auzeam din nou târâitul msecetelor. M-am apucat de marginea fântânii, am reușit să ies și m-am prăbușit pe pământul moale. Oricum, eram din nou ia *suprafață*. Am zăcut așa o vreme, fără să mă gândesc la nimic. Priveam cerul și trăgeam aer în plămâni - aer cald de vară, mirosind a viață proaspătă. Adulmecam pământul, adulmecam iarba și simpla adulmecare dădea palmelor mele senzația că le ating, îmi venea să le îmbrățișez.

Pe cer nu se mai vedea nici o stea. Nici măcar una. Ele erau vizibile doar din fundul fântânii. Pe cer nu mai atârna decât luna, o lună aproape plină, ca un disc uriaș.

Nu știu cât am zăcut acolo, îmi ascultam bătăile inimii și simțeam că pot trăi făcând doar lucrul acesta. Până l-a urmă m-am ridicat de jos și m-am uitat în jur. Nu era nimeni. Grădina se contura în noapte, cu statuia păsării ce privea spre cer. Ca de obicei. Toate luminile din casa lui Mai Kasahara

erau stinse. În grădina ei ardea doar o lampă cu neon, care-și arunca lumina palidă și inexpressivă până spre aleea părăsită. Unde o fi dispărut Creta Kano?

Primul lucru pe care voiam să-l fac era să merg acasă, să beau și să

mănânc ceva, să fac un duș prelungit. Miroseam îngrozitor și-mi doream să scap cât se poate de repede de duhoarea aceea. Apoi trebuia să-mi umplu stomacul, iar restul mai târziu.

Am luat-o pe același traseu înapoi spre casă, dar aleea mi se părea cu totul alta, de parcă n-aș mai fi văzut-o niciodată. Poate din pricina lunii mi se arătau cu o intensitate neobișnuită doar semne de putrefacție. Simțeam în aer mirosul hoiturilor putrezite, miros înțepător de excremente și urină. Deși era miezul nopții, în câteva dintre case oamenii nu se culcaseră încă — stăteau de vorbă și mâncau în timp ce se uitau la televizor. Dinspre o fereastră mi-a asaltat creierul și stomacul mirosul de mâncare grasă. Am trecut apoi pe lângă un aparat de aer condiționat și timp de o secundă m-am simțit învăluit de aerul lui plăcut. Dinspre o altă casă am auzit curgând dușul și am văzut o umbră prin fereastra de la baie.

Am reușit să escaladez zidul din spatele casei mele și am aterizat în curte. Din grădină, casa arăta foarte întunecată și părea că își ține respirația. Deși era casa în care se presupunea că trebuie să-mi duc viața de zi cu zi, era total lipsită de intimitate și căldură. Rămăsese pur și simplu o clădire — o clădire goală. Oricum, nu aveam de ales, era singura casă în care mă puteam întoarce.

Am urcat pe verandă și am deschis ușa de sticlă. Deoarece fusese închisă atâta vreme, aerul era greu - un amestec de fructe răskoapte și insecticid. Biletelul pe care-l lăsasem pe masă era încă acolo. Vasele pe care le spălasem erau aliniat, așa cum le pusesem eu. Am luat un pahar de pe raft și am băut apă de la robinet. Pahar după pahar, în frigider nu era mare lucru - doar niște resturi de mâncare și ingrediente folosite parțial: ouă, șuncă, salată de cartofi, vinete, salată verde, roșii, tofu, cremă de brânză. Mi-am încălzit niște supă din conservă și mi-am turnat lapte peste fulgi de porumb, în timp ce mă îndreptam spre casă am crezut că o să mor de foame, dar după ce am văzut mâncarea din frigider, mi-a trecut pofta de mâncare și mi s-a făcut greață. Ca să-mi potolesc durerea de stomac, am mâncat și niște biscuiți uscați.

Am intrat în baie, m-am dezbrăcat și am aruncat hainele de pe mine în mașina de spălat. Am intrat sub duș și m-am frecat bine cu săpun peste tot. M-am spălat și pe cap. Casca lui Kumiko, pe care o folosea când făcea duș, era tot în baie. La fel și șamponul, cremele, peria din plastic, periuța de dinți, apa de gură. Toate erau la locul lor. Singura schimbare sesizabilă era absența lui Kumiko. Doar ea dispăruse.

M-am așezat în fața oglinzii și mi-am examinat chipul. Am constatat că barba neagră îmi crescuse mult, dar după o scurtă ezitare am decis să nu mă rad. Dacă mă rădeam atunci, probabil că mă tăiam. Nu mă întâlneam cu nimeni, așa că puteam amâna până a doua zi dimineața. M-am spălat pe dinți, mi-am clătit bine gura și am ieșit din baie. Am desfăcut o bere, am luat din frigider o roșie și niște salată verde și după ce le-am mâncat, a început să mi se facă foame cu adevărat. Am scos salata de cartofi din frigider, am pus-o între două felii de pâine și am înfulecat-o repede. M-am uitat la ceas doar o singură dată și m-am întrebat câte ore stătusem în fântână. Când m-am gândit la timp, m-a și luat amețeala. Nu, nu trebuia să mă gândesc la așa ceva. Era unul dintre lucrurile la care nu voiam să mă gândesc deocamdată.

M-am dus la toaletă și am urinat cu ochii închiși... extrem de mult, incredibil, credeam că o să leșin de atâta stat în picioare. Apoi m-am întors în camera de zi, m-am întins pe canapea și am rămas cu privirile ațintite pe tavan. Mă simțeam obosit fizic, dar aveam mintea limpede. Nu îmi era somn deloc.

Mi-am dat brusc seama că nu mi-am verificat cutia poștală. Mi-o fi scris și mie cineva în timp ce-am stat în fântână. M-am dus la poartă și am găsit o singură scrisoare. Pe plic nu scria adresa expeditorului, dar am recunoscut imediat scrisul lui Kumiko — fiecare ideogramă trasată cu grijă, frumos, de parcă era desenată. Scrisul ei era complicat și îi lua foarte mult timp, dar altfel nu știa să scrie. M-am uitat imediat la ștampila poștei. Nu se vedea bine și abia am putut descifra două ideograme: *taka* și *matsu*. Să fie Takamatsu din prefectura Kagawa? După câte știam eu, Kumiko nu avea pe nimeni în Takamatsu. De când ne-am căsătorit, nu ne-am dus niciodată acolo împreună. Și nici n-am auzit-o vreodată pomenind de Takamatsu. Localitatea Takamatsu nu a apărut niciodată în conversațiile noastre. Poate nu scria Takamatsu. Am luat scrisoarea și m-am dus la bucătărie. M-am așezat la masă și am tăiat plicul cu foarfecele, fiind foarte atent să nu ating scrisoarea dinăuntru, îmi tremurau mâinile. Ca să mă liniștesc puțin, am băut berea rămasă.

Era scrisă pe o hârtie specială, albă, subțire, cu cerneală albastră Mont Blanc - cerneala pe care o folosea ea întotdeauna.

Presupun că te-a șocat și te-a îngrijorat dispariția mea bruscă. Am vrut să-ți scriu mai devreme, să-ți explic amănunțit, dar a trecut timpul pe lângă mine încercând să găsesc cea mai bună modalitate de a-mi exprima

simțămintele cu exactitate și de a te face să înțelegi în ce situație mă aflu acum. Mă simt foarte prost că am târăgănat atâta.

Probabil că ai început deja să bănuiești că am pe altcineva. Da, am avut o relație timp de aproape trei luni. L-am cunoscut la serviciu. Tu nu-l știi, dar nu cred că are vreo importanță. N-o să mă mai întâlnesc cu el niciodată. Pentru mine totul s-a terminat și nu știu dacă lucrul acesta te liniștește vreun pic.

M-am îndrăgostit de el ? Nu cred că mă simt în stare să răspund, întrebarea în sine nu o consider relevantă. Te-am iubit pe tine ? La asta pot să-ți răspund fără ezitare: da, te-am iubit. Am fost întotdeauna foarte fericită că m-am căsătorit cu tine și gândesc la fel și în momentul de față. Probabil că te întrebi de ce a trebuit atunci să te înșel și, ca să pun capac la toate, să fug de acasă ? Mi-am pus și eu de nenumărate ori întrebarea asta, chiar și când am luat decizia de a face pasul respectiv.

Nici măcar pentru mine nu pot găsi o explicație plauzibilă. Nu-mi dorisem niciodată un iubit sau o aventură amoroasă. Erau departe de mine asemenea gânduri când am început să mă întâlnesc cu el. Ne-am văzut de câteva ori în interes de serviciu, dar apoi am început să stăm mai mult de vorbă și mai conversăm și la telefon. Era mult mai bătrân decât mine, avea soție și copii, iar ca bărbat n-as putea spune că avea vreun farmec aparte. Nu m-am gândit nici o clipă atunci că o să mă încure cu el.

Asta nu înseamnă că nu mă obseda ideea de a și-o plăti pentru ceea ce mi-ai făcut. Mă rodea încă faptul că și-ai petrecut o noapte cu altă femeie. Te-am crezut când mi-ai spus că nu te-ai culcat cu ea, dar nu mi se părea normal că ai făcut așa ceva. Asta simțeam eu atunci. Totuși, nu m-am încurcat cu

bărbatul acela numai ca să și-o plătesc, îmi amintesc că am zis o dată că o s-o fac, dar era doar o amenințare. M-am culcat cu el pentru că am vrut să mă culc cu el, pentru că nu suportam să nu o fac, pentru că nu-mi puteam stăpâni dorința sexuală.

Nu ne văzusem o bună perioadă de timp când ne-am întâlnit în interes de serviciu, întâlnirea a fost urmată de cină și apoi /;t'-am dus să bem undeva. Deoarece eu nu beau alcool, n-a trebuit decât să-i țin companie și să beau un pahar de suc de portocale ca să nu se simtă prost. Deci nu alcoolul e de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Mâncăm, beam și stăteam de vorbă cât se poate de normal. La un moment dat, ne-am atins din greșeală și din clipa aceea nu mi-am dorit altceva decât să ajung în brațele lui. Când ne-am atins, am știut că mă dorește și a simțit că-l doresc și eu. Prin noi a trecut o undă de energie inexplicabilă, copleșitoare și mă simțeam de parcă ar fi căzut cerul pe mine. îmi ardeau obrajii, inima îmi bătea puternic și am

simțit o căldură sfâșietoare în pânțele. Era atât de puternică, încât abia mai puteam sta drept pe scaunul de la bar. La început nu mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine, dar am realizat imediat că era vorba de o atracție fizică puternică, îl doream atât de mult, încât abia mai puteam respira. Ne-am îndreptat spre cel mai apropiat hotel, fără ca vreunul din noi să aducă măcar vorba de așa ceva, și am făcut sex ca doi nebuni.

Cred că te rănesc explicându-ți detaliat asemenea lucruri, dar gândindu-mă la viitor, consider că e mai bine să fiu cinstită și să-ți scriu totul. S-ar putea să te doară, dar te rog să suporti durerea și să citești mai departe. Legătura mea cu el nu s-a putut numi „dragoste”. Eu nu voiam decât să mă țină în brațe și să-l simt în mine. În viața mea n-am trăit așa ceva. Am mai citit prin cărți despre „dorințe nestăvilite”, dar până în ziua respectivă nici măcar nu mi-am putut imagina ce semnificație aveau aceste cuvinte, ce însemnau ele de fapt.

Nu am nici cea mai vagă idee ce mi-a stârnit o asemenea dorință, de ce am simțit-o pentru el și nu pentru tine, dar n-am fost capabilă să mi-o înăbuș și de fapt nici n-am încercat. Te 'og să înțelegi că nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că te înșel. Partida de sex pe care am avut-o cu el în patul acela de hotel^a fost vecină cu nebunia. Ca să fiu sinceră, nu m-am simțit de^and sunt atât de bine. Nu, cred că nu-i suficient să spun doar^{ca} „m-am simțit bine”. Carnea mi se tăvălea parcă în noroi fierbinte, iar mîntea îmi era în întregime absorbită de plăcerea pe care o simțeam. Aveam impresia că o să explodez... și am explodat. A fost absolut minunat, cea mai grozavă senzație pe care am trăit-o vreodată în viața mea.

Si apoi, după cum bine știi, am ținut secretă legătura. Tu nu ți-ai dat niciodată seama că eu aveam pe altcineva, nu te-ai îndoit de mine nici când am început să vin serile târziu. Știu că ai avut încredere deplină în mine. Credeai că n-am să te înșel niciodată, dar nu mă simțeam vinovată că te trădez. Te sunam din camera de hotel și-ți spuneam că stau la serviciu până târziu, îți turnam minciună după minciună, fără nici o mustrare de conștiință. Mi se părea că fac cel mai natural lucru din lume. În sufletul meu, nu concepeam viața fără tine și simțeam că aparțin căminului pe care-l împărțeam amândoi, era locul unde simțeam nevoie să mă întorc și universul de care țineam. Dar trupul meu simțea nevoia aceea violentă de a face sex cu el. Jumătate din mine era aici, jumătate acolo. Eram convinsă că la un moment dat se va produce ruptura, dar în clipele acelea credeam că viața dublă o să dureze o veșnicie. Aici trăiam liniștită cu tine, iar acolo făceam dragoste cu el.

Vreau să înțelegi măcar un lucru: nu te-am considerat nici o clipă inferior lui din punct de vedere sexual sau fizic și nici nu 'mă săturasem de tine. Nu

sunt capabilă să-ți explic altfel decât că trupul meu era flămând la vremea aceea după sex și nu am putut rezista tentației. Nu am idee cum de se întâmplă asemenea lucruri, dar pot să-ți spun că mi s-a întâmplat și mie. În cele câteva săptămâni în care m-am culcat cu el, mă gândisem să mă culc și cu tine. Nu mi se părea normal să mă culc cu el și cu tine nu, dar în brațele tale nu mai simțeam absolut nimic. Poate că ai observat și tu că timp de aproape două luni am găsit tot felul de scuze ca să evit să fac sex cu tine.

Intr-o bună zi mi-a cerut să te părăsesc și să rămân cu el. Zicea că ne potrivim perfect și că nu era cazul să mai stau cu tine-Mi-a promis că-și părăsește familia pentru mine. I-am cerut puțin timp de gândire, dar în seara aceea, în drum spre casă mi-am!, dat seama că nu mai simțeam nimic pentru el. Nu înțeleg de ce, dar în clipa în care mi-a cerut să fiu numai a lui, acel < special din mine a dispărut, de parcă ar fi fost luat de un vâfl puternic. Mi-a trecut complet dorința de a mă mai culca cu el. Am început să mă simt vinovată față de tine, ceea ce, dt cum ți-am mai spus, nu mi s-a întâmplat atâta vreme cât l-c dorit fizic pe el. Eram doar mulțumită că tu nu observaseși nimic. Am crezut că totul o să meargă la fel ca înainte, de creme ce tu nu ai băgat de seamă. Legătura mea cu el aparținuse unei lumi care nu avea nimic de-a face cu tine. Dar, după ce s-a terminat, nu prea mai știam ce-i cu mine, unde ^lirit și ce vreau.

M-am considerat întotdeauna o persoană sinceră. Este foarte nlcuărat că am și eu cusururile mele, dar când a fost vorba de lucruri serioase, n-am mințit niciodată pe nimeni, nu am avut niciodată muștrări de conștiință. Nu ți-am ascuns niciodată nimic până la aventura aceasta și eram foarte mândră de mine. Apoi, ani început brusc să torn minciună după minciună, fără u r m ă de regret.

Faptul acesta mă chinuia îngrozitor și mă făcea să mă simt ultimul om de pe pământ, goală sufletește și făcând umbră pământului degeaba. Probabil că așa și sunt. Trebuie să-ți mărturisesc că totuși continuă să mă îngrijoreze un lucru : cum de-am ajuns să simt brusc o atracție fizică atât de acută pentru un bărbat pe care nici măcar nu-l iubeam ? Lucrul acesta nu-l pricep și pace. Dacă n-ar fi pus stăpânire pe mine dorința aceea, as mai trăi și acum fericită cu tine, iar bărbatul acela rămânea mai departe un individ cu care îmi făcea plăcere să stau de vorbă ocazional. Dar dorința aceea, pofta aceea trupească absolut copleșitoare a dus la destrămarea a tot ceea ce am construit împreună de-a lungul anilor. A luat cu ea tot ce-a fost al meu: mi te-a luat pe tine, căsnicia noastră și serviciul. De ce a trebuit să se întâmple așa ceva ?

După avortul de acum trei ani, ți-am spus că mă apăsa ceva Pe suflet, îți

amintești ? Mai bine ți-as fi spus-o atunci și poate nu am fi ajuns în situația asta. Probabil că nu s-ar fi întâmplat "Sa ceva dacă ți-as fi dezvăluit. Dar și acum, că s-a întâmplat, tot nu cred că aș putea să-ți dezvălui, privindu-te în ochi, ceea ce simțeam, pentru că s-ar duce naibii tot ce-a fost frumos, aș strica totul. De aceea am preferat să nu zic nimic și să dispar Pur și simplu.

Îmi pare rău că trebuie să-ți mărturisesc că nu am simțit niciodată nici o plăcere sexuală cu tine, nici înainte de căsătorie, nici după. Îmi plăcea grozav să mă ții în brațe, dar ceea ce simțeam nu se poate descrie decât ca ceva foarte vag și foarte departe de mine, de parcă erau senzațiile altcuiva. Nu a fost vina ta, ci incapacitatea mea de a simți. Era un fel de blocaj în mine, care punea opreliști dorinței mele sexuale. După ce-a dispărut blocajul în urma partidelor de sex cu bărbatul acela, n-am mai știut ce aveam de făcut sau ce ar fi fost bine să fac.

Relația dintre tine și mine a fost întotdeauna foarte apropiată și foarte frumoasă, chiar de la bun început. Acum s-a dus pe apa sâmbetei pe vecie. Eu am distrus-o, sau ca să spun lucrurilor pe nume, a intervenit ceva care m-a făcut să o stric, îmi pare cumplit de rău că s-a întâmplat asta. Nu multă lume se poate lăuda cu șansa pe care am avut-o eu cu tine. Urăsc acel ceva care a dus la ruptura noastră, habar n-ai cât de mult îl urăsc. Vreau să știu exact ce anume e. Trebuie să știu ce anume e. Trebuie să-i găsesc rădăcinile, să-l judec și să-l pedepsesc. Nu sunt sigură că o să am puterea să fac așa ceva, dar un lucru este absolut clar: este problema mea și nu are nici o legătură cu tine.

Vreau să te rog ceva: să nu te mai interesezi de mine și să nu încerci să mă găsești. Uită-mă și încearcă să iei viața de la capăt. Cât despre familia mea, am să le scriu și am să le explic ce s-a întâmplat, am să le spun că numai eu sunt de vină și că tu nu ai greșit cu nimic. Nu-ți vor face neazuri, iar formalitățile de divorț vor începe foarte curând, cred. Este mai bine pentru amândoi. Te rog să nu te împotrivești și să te conformezi. Cât despre îmbrăcăminte și alte lucruri pe care le-am lăsat acasă, te-aș ruga să le arunci sau să le dai cuiva. Ele aparțin trecutului și nu am dreptul să mai folosesc nimic din ceea ce am folosit cât am fost împreună cu tine. Adio !

Am citit scrisoarea încă o dată, de la început până la sfârșit, și am băgat-o apoi în plic. Am mai luat o cutie de bere din frigider și am băut-o.

Dacă Kumiko intenta divorț, asta însemna că n-avea de gând să se sinucidă, cel puțin deocamdată. Am răsuflat ușurat, în clipa aceea mi-am dat seama că nu m-am mai culcat cu nici o femeie de vreo două luni. După cum a scris și Kumiko în scrisoare, nu m-a mai lăsat să mă ating de ea, sub pretextul unei infecții urinare. Mi-a spus că doctorul îi recomandase să se abțină o vreme. Bineînțeles că am crezut-o. Nu aveam nici un motiv să nu o cred.

În cele două luni de zile am avut totuși relații cu femei, vis - sau, mă rog, într-o lume pe care, în limitele vocabularului meu, o pot numi vis. M-am culcat deci cu Creta Kano și femeia de la telefon. Da, dar au trecut două luni de când nu m-am

culcat cu o femeie reală, într-o lume adevărată, întins pe canapea și cu privirile ațintite pe mâinile încrucișate pe piept, încercam să-mi aduc aminte când i-am văzut silueta lui Kumiko ultima oară. Mi-a rămas întipărită în minte linia frumoasă a spatelui ei pe când îi închideam fermoarul rochiei și mai simțeam parcă în nări mirosul parfumului care venea de după urechi. Dacă ceea ce mi-a scris în scrisoare era adevărat, însemna că nu mai aveam să mă culc niciodată cu Kumiko. Mi-a scris clar și hotărât, deci nu putea fi decât *adevărul irevocabil*.

Cu cât mă gândeam mai mult la faptul că relația noastră era deja de domeniul trecutului, cu atât simțeam mai mult lipsa căldurii trupului care-mi aparținuse cândva. Mie mi-a plăcut la nebunie să mă culc cu ea. Bineînțeles că mi-a plăcut foarte mult și înainte de a ne căsători, dar a continuat să-mi placă și după aceea, chiar după ce relațiile noastre s-au mai rotat și fiorii inițiali au mai pălit. Spatele zvelt, ceafa, picioarele, sânii — îmi aminteam cu multă claritate fiecare pârțicică a trupului ei și simțeam plăcerea cu care o mângâiam. Țineam minte tot ce-am făcut eu pentru ea și tot ce-a făcut ea pentru mine în timpul partidelor noastre de sex. Kumiko s-a încurcat apoi cu un bărbat pe care eu nu-l cunoșteam și a trăit cu el clipe de o intensitate pe care mi-era greu să mi-o imaginez. A descoperit o plăcere de care nu a avut parte în relația cu mine. Probabil că atunci când făcea sex cu ei, se zvârcolea de scârțâia patul și gemea de plăcere de se auzea și în camera alăturată. O fi făcut cu el ce n-ar fi făcut niciodată cu mine. Am mai luat o bere din frigider și am băut-o. Apoi am mâncat salată de cartofi. Am deschis radioul să ascult muzică și l-am pus pe un post care transmitea muzică clasică. «Sunt obosită azi», spunea Kumiko. „N-am chef. Zău, te rog să mă ierți.” Eu răspundeam: „A, nu-i nimic”. După *Serenada pentru coarde* a lui Ceaikovski, a început o piesă pentru pian, care mi s-a părut a fi a lui Schumann. Îmi era cunoscută, dar nu-mi aminteam titlul. Când s-a terminat, crainicul a anunțat că fusese *Pasărea profet* din seria celor șapte *Scene din pădure*

Schumann. Mi-o imaginam pe Kumiko zvârcolindu-se sub bărbatul acela, ridicându-și picioarele cât mai sus, înfigându-și unghiile în spatele lui, juisând.

Crainicul a explicat că, într-un joc al închipuirii, Schumann a creat o scenă în care trăia în pădure o pasăre misterioasă ce prevestea viitorul.

De fapt cât am cunoscut-o eu pe Kumiko ? Am strivit, supărat, cutia goală de bere în mâini și am aruncat-o la gunoi. Era posibil ca femeia pe care eu am crezut că o înțeleg, pe care am ținut-o de atâtea ori în brațe și cu care m-am culcat de nenumărate ori în cei șase ani de căsnicie să nu fie decât un strat superficial al persoanei pe nume Kumiko, tot așa cum cea mai mare parte din lumea asta aparține de fapt tărâmului meduzelor? Dacă așa stăteau lucrurile, ce-a fost cu cei șase ani petrecuți împreună? Ce-au însemnat ei?

Citeam din nou scrisoarea lui Kumiko când a sunat telefonul. Am țâșnit de pe canapea în sensul propriu al cuvântului. Cine naiba suna la ora două noaptea? Kumiko? Nu, ea n-o să mai telefoneze aici. Poate Mai

Kasahara. M-o fi văzut plecând de la casa părăsită și s-a hotărât să mă sune. Sau poate era Creta Kano, care voia să-mi explice de ce a dispărut, sau poate femeia de la telefon care avea să-mi transmită vreun mesaj. Mai Kasahara avusese dreptate — se învăteau cam prea multe femei în jurul meu. Mi-am șters sudoarea de pe față cu un prosop pe care-l aveam la îndemână și când am terminat, am ridicat receptorul.

— Alo!

— Alo! răspunse persoana de la capătul firului.

Nu era nici Mai Kasahara, nici Creta Kano, nici vocea femeii enigmatice. Era Malta Kano.

— Alo! Domnul Okada ? Sunt Malta Kano. Vă mai amintiți de mine?

— Bineînțeles că-mi amintesc și încă foarte bine, am zis eu, încercând să-mi potolesc cumva bătăile inimii. Cum puteam să o fi uitat?

— îmi cer scuze că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar am o treabă urgentă cu dumneavoastră. Știu că vă plictisesc și că o să vă enervați, dar m-am simțit dator să vă dau acest telefon, îmi pare foarte rău de deranj.

Am asigurat-o că nu m-a deranjat deloc pentru că nu dormeam.

12

Surpriză la bărbierit Surpriză la trezire

— Domnule Okada, v-am sunat atât de târziu pentru că trebuia să iau legătura cu dumneavoastră cât mai repede posibil, spuse Malta Kano. Când am auzit-o, am avut impresia că-și căuta cuvintele cu grijă - de fapt așa proceda întotdeauna — și le aranja, unul după altul, la fel de atentă, conform unor principii stricte ale logicii. Dacă nu aveți nimic împotriva, mi-aș permite să vă pun câteva întrebări. Se poate ?

M-am așezat pe canapea, cu receptorul în mână.

— Da, poftiți, întrebați-mă orice doriți.

— Ați fost cumva plecat în ultimele două zile ? V-am telefonat de câteva ori, dar nu ați răspuns.

— Păi... am fost plecat. Am vrut să plec de acasă o vreme. Aveam nevoie de singurătate și trebuia să mă gândesc în liniște la o mulțime de lucruri.

— Da, domnule Okada, vă înțeleg foarte bine și știu ce simțiți. O schimbare de decor face foarte bine când cineva vrea să aibă mintea limpede și să poată gândi. N-aș vrea să credeți că-mi vâz prea mult nasul în treburile dumneavoastră, dar aș dori totuși să știu dacă ați fost plecat

foarte departe.

— Nu foarte departe, am zis eu pe un ton nu prea convingător. Am schimbat receptorul din mâna stângă în mâna dreaptă. Cum să vă spun? Am fost într-un loc foarte izolat de lume. Nu „Ș vrea să intru în detalii, din motive personale. Am o groază de probleme pe cap. M-am întors puțin mai devreme și sunt Prea obosit pentru a da explicații lungi.

— Bine, domnule Okada, vă înțeleg. Fiecare are motivele hii, așa că nu vă cer să-mi explicați, îmi dau seama după voce că sunteți foarte obosit. Fiți liniștit în privința mea, nu ar trebui să vă pun asemenea întrebări în momente ca acestea.

Vă rog să mă scuzați. Putem discuta altă dată, găsim noi o ocazie mai potrivită. Știu că n-a fost frumos din partea mea să vă pun o asemenea întrebare personală, dar am fost îngrijorată la gândul că vi s-a întâmplat ceva rău.

Am încercat să rostesc un cuvânt prin care să-mi fac simțită prezența și atenția, dar sunetul care mi-a venit din gât a răsunat mai degrabă ca respirația greșită a unui animal acvatic. *Foarte rău*, mi-am zis eu. Din tot ce mi s-a întâmplat, oare ce-a fost rău și ce n-a fost rău? Ce-a fost bine și ce n-a fost bine?

— Apreciez foarte mult că v-ați făcut griji pentru mine, dar în momentul de față mă simt bine, am spus după ce mi-am dres glasul. Nu mi s-a întâmplat cine știe ce minune, dar nu mi-a fost nici prea rău.

— Mă bucur.

— Sunt doar foarte obosit, am adăugat. Malta Kano a tușit ușor de câteva ori.

— Apropo, domnule Okada, ați remarcat vreo schimbare fizică majoră la dumneavoastră, în ultimele zile?

— O schimbare fizică majoră?

— Da, domnule Okada, o schimbare în trupul dumneavoastră. M-am ridicat și m-am privit în geamul care dădea spre grădină, dar n-am observat nici o schimbare în fizicul meu. Doar mă frecașem bine la duș și nici atunci nu am băgat nimic de seamă.

— Ce fel de schimbare? am întrebat.

— Nu prea știu nici eu despre ce e vorba, dar pot să vă spun că e vizibilă pentru oricine vă privește.

Mi-am întins mâna peste masă și mi-am privit palma, dar era o palmă obișnuită. Era palma mea dintotdeauna, neschimbată. Nici nu se acoperise cu o folie de aur, nici nu îmi crescuse membrană palmară. Nu

era nici frumoasă, nici urâtă.

— Adică ce vrei să spunei cu „*e vizibilă pentru oricine!*”! Ar putea fi vorba de aripi, de exemplu?

— Poate ceva asemănător, răspunse Malta Kano cu tonul ei obișnuit. Bineînțeles, ar fi și aceasta *o posibilitate*.

— Da, ar putea fi.

— Ați observat vreo asemenea schimbare?

— Nu, oricum nu până acum. Dacă începeau să-mi crească aripi, n-aveam cum să nu le observ, nu?

— Da, aveți dreptate. Domnule Okada, v-aș ruga totuși să fiți foarte atent. Nu e ușor să-ți analizezi propriul trup, adică nu te poți uita la față ta direct, trebuie să o privești prin oglindă. Din *experiență*, ajungem să credem că e corect ceea ce vedem, dar asta-i tot.

— O să fiu atent.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva, domnule Okada. Nu reușesc să iau legătura cu sora mea de câțva timp, la fel cum n-am reușit să iau nici cu dumneavoastră. S-ar putea să fie o pură coincidență, dar mie mi se pare oricum stranie. Mă întrebam dacă nu cumva aveți idee unde se află.

— Creta Kano? am întrebat eu uimit.

— Da. Unde-ar putea fi?

I-am spus că nu știam nimic. Dintr-un motiv sau altul simțeam că deocamdată era mai bine să nu-i zic Maltei Kano că am vorbit recent cu sora ei și că imediat după aceea a dispărut. Așa-mi spunea intuiția.

— Creta era îngrijorată pentru că a pierdut legătura cu dumneavoastră, domnule Okada. A plecat de-acasă aseară, spunându-mi că trece pe la dumneavoastră ca să vadă dacă găsește vreun indiciu pe-acolo și nu s-a întors nici până la ora asta. Nu știu de ce, dar nu o mai pot *repera*.

— Dacă trece cumva pe la mine, am să-i spun să ia imediat legătura cu dumneavoastră, am zis.

La celălalt capăt al firului Malta Kano tăcu preț de câteva clipe.

— Ca să fiu cinstită, domnule Okada, sunt foarte îngrijorată din pricina surorii mele. Știți și dumneavoastră foarte bine că ceea ce facem noi nu e un lucru obișnuit și ea nu este atât de pricepută ca mine. Nu vreau să spun că nu e talentată, este foarte talentată, dar nu s-a obișnuit pe deplin cu acest har.

— Înțeleg ce vrei să spunei.

Malta Kano tăcu iar, mai mult decât adineauri. Simțeam o oarecare ezitare la ea.

— Alo! Mai sunteți la telefon? am întrebat.

— Da, mai sunt, domnule Okada.

— Dacă o văd pe sora dumneavoastră, îi spun să vă contacteze imediat. Stați liniștită.

— Vă mulțumesc foarte mult.

După ce s-a scuzat pentru că mi-a telefonat la o oră atât de maintată și pentru că m-a ținut atât de mult de vorbă, a închis telefonul. Am pus receptorul în furcă și m-am privit iar în geamul ușii. Apoi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu mai vorbesc cu Malta Kano în viața mea, că aceea putea fi ultima convorbire cu ea, că va dispărea pentru totdeauna. Nu aveam vreun motiv anume să gândesc astfel, dar așa simțeam în clipa aceea.

Mi-am amintit brusc de scara mobilă pe care am lăsat-o atârând în fântână. Cu cât o scoteam mai repede de-acolo, cu atât mai bine, pentru că ar putea apărea probleme dacă o găsea cineva, în plus, dispăruse și Creta Kano. Ultima oară o văzusem la fântână.

Mi-am băgat lanterna în buzunar, m-am încălțat, am ieșit în grădină și am escaladat din nou zidul. Am luat-o pe alee, spre casa nelocuită.

Locuința lui Mai Kasahara era învăluită în beznă. Limbile ceasului arătau aproape trei dimineața. Am intrat în grădina casei părăsite și m-am îndreptat spre fântână. Scara era ancorată încă de copac și atârna în fântână, care era pe jumătate deschisă.

Ceva m-a determinat să mă uit în fântână și să o strig pe Creta Kano, în șoaptă. Nu a răspuns nimeni. Mi-am scos lanterna și am îndreptat-o spre fundul fântâniei. Lumina nu bătea până acolo, dar am auzit un fel de gemete. Am strigat-o iar.

— Stați liniștit, sunt aici, spuse Creta Kano.

— Ce faceți acolo? am întrebat eu șoptit.

— Ce fac ? Ce-ați făcut și dumneavoastră, domnule Okada, răspunse ea evident mirată. Gândesc. E un loc foarte potrivit pentru așa ceva, nu?

— Păi, da, este, dar a telefonat adineauri sora dumneavoastră și mi-a zis că este îngrijorată. E toiuł noptii și n-ați ajuns acasă încă, iar ea spunea că nu vă poate repera. M-a rugat să vă transmit să luați legătura cu ea de îndată ce dau de dumneavoastră.

— Aha! Bine, vă mulțumesc.

— Nu aveți pentru ce. Vreți să fiți atât de amabilă să ieșiți de acolo? Am ceva de vorbit cu dumneavoastră.

Nu a răspuns.

Am stins lanterna și am băgat-o în buzunar.

— De ce nu coborâți și dumneavoastră, domnule Okada? Am putea sta de vorbă aici.

Nu era o idee rea să cobor și să stau de vorbă cu Creta Kano, dar când mi-am amintit de bezna și de umezeala din fundul fântâniei, mi s-a pus un nod în stomac.

— Îmi pare rău, dar nu cobor. Acolo nu mai cobor niciodată. Ar trebui să ieșiți și dumneavoastră pentru că s-ar putea să vă ia cineva scara, în plus, aerul e foarte închis.

— Știu, dar vreau să mai stau puțin. Nu vă îngrijorați din pricina mea. Nu aveam cum să o conving dacă ea era hotărâtă să mai stea.

— Când am vorbit cu sora dumneavoastră la telefon, nu i-;im spus că ne-am întâlnit aici. Sper că n-am greșit. Pur și simplu am simțit că era mai bine să nu-i spun nimic.

— Foarte bine, nici să nu-i spuneți. Nu vreau să o îngrijorez, dar am și eu uneori nevoie de un loc izolat unde să pot gândi, adăugă ea. Ies când termin. As vrea să mă lăsați singură acum, dacă se poate. Nu o să aveți neazuri din pricina mea, vă asigur.

Am decis s-o las singură și să plec acasă. Aveam de gând să mă întorc dimineată să văd dacă totul era în regulă. Dacă Mai Kasahara lua iar scara peste noapte, o ajutam eu cumva pe Creta Kano să iasă de acolo. M-am dus acasă, m-am dezbrăcat și m-am întins în pat. Mi-am luat cartea pe care o citeam și am deschis-o unde rămăsesem. Eram cam agitat, dar după două pagini mi s-a făcut somn. Am închis cartea, am stins lumina și am adormit pe loc.

M-am trezit la nouă și jumătate dimineată, îngrijorat din pricina Cretei Kano, m-am îmbrăcat repede, fără să mă mai spăl pe față, și am pornit spre casa părăsită. Norii atârnavă jos, iar aerul umed al dimineții amenința cu ploaia din clipă-n clipă. Scara de la fântână dispăruse. A desfăcut-o cineva de la baza capacului și a plecat cu ea. Ambele jumătăți ale capacului fântâniei erau la locul lor, cu câte o piatră deasupra. Am scos o parte, m-am uitat în fântână și am strigat-o pe Creta Kano. Nici un răspuns. Am mai încercat de câteva ori, dar rezultatul a fost același. Gândindu-mă că s-ar putea să doarmă, am aruncat niște pietricele înăuntru, dar mi s-a părut că nu mai era nimeni în fundul fântâniei. Creta Kano o fi ieșit de-acolo dis-de-dimineată, a desfăcut sfoara și a luat-o cu ea. Am pus capacul la loc și am plecat. Ajungând pe alee, m-am rezemat de zidul casei părăsite și am privit de-

acolo casa lui Mai Kasahara. M-am gândit că s-ar putea să mă vadă și să iasă, așa cum proceda mereu, dar nici urmă de Mai Kasahara. În jur era o tăcere mormântală – nu oameni, nu tu zgomote de nici un fel, nici măcar târâitul cicadelor. Am mai stat puțin și am încercat pământul cu vârful pantofului. Mi se părea ceva ciudat, nefamiliar, de parcă o realitate nouă ar fi luat locul celei vechi în intervalul de timp pe care mi-l petrecusem în fântână. Am simțit asta în adâncul sufletului meu încă din clipa în care am ieșit la suprafață și am pornit spre casă.

Am luat-o pe alee, am ajuns acasă, am intrat în baie și m-am spălat pe dinți. M-am gândit să îmi rad barba neagră care îmi întuneca fața.

Crescuse destul de mult în cele câteva zile și arătam ca un naufragiat proaspăt salvat. Era prima oară în viața mea când mi-am neglijat barba. Am cochetat câteva clipe cu ideea de a o lăsa să crească, dar pe urmă m-am decis să mă bărbieresc. Nu știu de ce, dar simțeam că era mai bine să rămân cu chipul pe care-l avusesem înainte de plecarea lui Kumiko.

Mi-am tamponat barba cu un prosop înmuiat în apă fierbinte și am acoperit-o cu un strat gros de cremă de ras. Am început apoi să mă rad încet, cu atenție, ca să nu mă tai - mai întâi bărbia, obrazul stâng și apoi cel drept. Când am terminat cu obrazul drept, ceea ce am văzut în oglindă mi-a tăiat pur și simplu respirația. O pată vineție. La început am crezut că m-am murdărit cu ceva. Mi-am șters urmele de cremă de ras, m-am spălat cu săpun și apă pe față și am frecat zona pătată cu un burete, dar pata nu dispărea. Aveam impresia că pătrunsese adânc în piele. Am pipăit-o cu degetul. Porțiunea aceea de piele era puțin mai caldă decât restul feței, dar altă senzație nu aveam. Era un *semn*. Aveam un *semn* pe față, exact pe locul în care am simțit căldura aceea ciudată în timp ce eram în fântână.

M-am apropiat de oglindă și am examinat atent semnul. Era amplasat puțin dincolo de pomete și era de mărimea unei palme de bebeluș. Albastrul lui închis semăna cu cerneala Mont Blanc pe care o folosea Kumiko întotdeauna.

Prima explicație pe care mi-am dat-o a fost posibilitatea unei reacții alergice. Probabil că venisem în contact, pe fundul, fântânii, cu ceva care provocase erupția aceea. Eu examinaseam" < cu lanterna fiecare colțișor și nu văzusem decât pământ beton. Lăsa oare erupțiile și alergiile asemenea urme?

M-a cuprins panica și m-am pierdut câteva momente, cfi atunci când te izbește pe nepregătite un val uriaș pe plajS târându-te în mare. Mi-a

căzut prosopul din mână, am răsturna coșul de gunoi, m-am lovit la picior de ceva, am început să mârâi cuvinte fără noimă. Mi-am recăpătat până la urmă cumpătul și am încercat să mă gândesc calm, rezemat de chiuveță, la ceea ce aveam de făcut.

În primul rând trebuia să aștept să văd ce se întâmplă. La doctor puteam merge oricând. Poate era doar o erupție trecătoare, care se vindeca de la sine. Apăruse în două-trei zile și putea dispărea la fel de repede. M-am dus la bucătărie și mi-am făcut o cafea, îmi era foame, dar nu puteam vedea mâncare înaintea ochilor.

M-am întins pe canapea și am privit ploaia care tocmai începuse. Din când în când mai mergeam la baie și mă uitam în oglindă, dar semnul nu suferea nici o modificare. Pata de pe obraz era de un albastru închis, frumos.

Nu găseam decât o singură explicație pentru ceea ce se întâmplase — totul se lega de momentul acela din visul meu în care am trecut prin zid, înainte de zorii zilei, dus de mână de femeia misterioasă de la telefon. M-a târât prin zid ca să scăpăm de *acel cineva* periculos care deschidea ușa și urma să intre în cameră, în clipa în care am trecut prin zid, am avut senzația clară de căldură în obraz, exact în locul în care se afla pata. Oricum, nu-mi puteam explica legătura dintre trecerea prin zid și formarea semnului de pe față.

Bărbatul acela fără chip din holul hotelului mă prevenise: „Ați ales un moment nepotrivit. Nu ar trebui să fiți aici acum”. Eu i-am ignorat avertismentul și mi-am văzut mai departe de drum. Eram supărat pe Noboru Wataya, supărat pe propria riifa zăpăceală. De aceea mă pricopsisem cu semnul, probabil.

Poate era un semn care îmi fusese imprimat de acel vis straniu sau himeră sau ce naiba o fi fost. Semnul însuși îmi spunea: *N-a fost vis, s-a întâmplat în realitate și ori de câte ori te vei uita în oglindă, vei fi obligat să-ți amintești.*

Am clătinat din cap. Îmi rămâneau prea multe lucruri neexpli-^{cate}. Singurul lucru clar era că nu înțelegeam absolut nimic. Au început să-mi vâjâie tâmplele și nu mai eram capabil să gândesc. N-aveam chef de nimic. Am luat o înghițitură de cafea rece și am continuat să privesc ploaia.

După prânz l-am sunat pe unchiul meu. Simțeam nevoia să ^vorbesc cu cineva, cu oricine, ca să scap de senzația că mă desprind de lumea reală, că mă îndepărtez tot mai mult.

Când m-a întrebat ce mai face Kumiko, i-am spus că e bine, că e plecată în deplasare. Aș fi putut să-i spun ce s-a întâmplat, dar mi-ar fi fost imposibil să-i explic unei terțe persoane toate evenimentele, într-o ordine cât de cât logică. Nici eu nu le găseam sensul și atunci cum să le prezint altcuiva? M-am hotărât să nu-i spun deocamdată unchiului meu adevărul.

— Ai locuit și tu în casa aceasta, nu? l-am întrebat eu.

— Da, normal, șase sau șapte ani în total. Ia stai... am cumpărat-o când aveam treizeci și cinci de ani și am locuit acolo până la vârsta de patruzeci și doi de ani. Șapte ani. M-am mutat în apartamentul actual când m-am căsătorit. Acolo am stat singur tot timpul.

— Ție ți s-a întâmplat ceva rău cât ai locuit aici ?

— Ceva rău? Cam ce anume?

— Adică ai avut vreo boală sau ai terminat-o cu vreo femeie ? Unchiul meu izbucni în râs.

— Am rupt-o eu cu mai multe femei, dar nu numai cât am locuit acolo. Rupturile alea nu le pot considera o nenorocire pentru că nu m-am despărțit de cineva de care n-aș fi vrut să mă despart. Cât despre boală... Nu, nu cred... Am avut eu o excrescență pe ceafă, dar nu-mi amintesc să mai fi pățit și altceva. Frizerul mi-a descoperit-o și a zis că trebuia să scap de ea ca să fiu sigur că nu dădea naștere la complicații. M-am dus la doctor, dar s-a dovedit a fi un fleac până la urmă. A fost prima și ultima oară când m-am dus la doctor în intervalul în care am locuit acolo. A, bine că mi-am amintit, ar trebui să-mi iau niște bani înapoi de la casa de asigurare.

— Deci, nu ai amintiri neplăcute legate de locul acesta?

— Nu, nici una, spuse unchiul meu după ce s-a gândit câteva clipe. Dar ce te-a apucat?

— Nimic deosebit. A fost Kumiko la o ghicitoare zilele trecute și a venit acasă cu o știre senzațională în legătură cu casa asta -cică ar purta ghinion, am mințit eu. După părerea mea, sunt prostii, dar i-am promis că te întreb.

— Hmmm, cum se numește chestia asta... arta de a ghici ce se întâmplă pornind de la aspectul casei ? Eu nu mă pricep l» asemenea lucruri, așa că nu știu ce să-ți spun, dar am locui* acolo și te asigur că e totul în ordine. Casa lui Miyawaki e cu probleme, adevărat, dar nu se află atât de aproape încât să influențeze și pe voi.

— Ce fel de oameni au mai locuit aici după ce ai plecat?!

— Păi, un profesor de liceu cu familia timp de trei ani, iar apoi un cuplu de tineri timp de cinci ani. Știu că tânărul avea o afacere, dar nu-mi mai amintesc ce anume. Nu bag mâna-n foc că toți cei care au locuit acolo au fost fericiți. De casă se ocupa un agent imobiliar, așa că eu nu i-am cunoscut pe chiriași și nici nu știu de ce au plecat. Oricum, nu am auzit să li se fi întâmplat ceva rău. Probabil că-și doreau și ei case mai mari.

— Mie mi-a spus cineva că este blocat fluxul în această zonă. Ți spune ceva asta?

— E blocat fluxul ?

— Nici eu nu știu ce înseamnă, dar așa mi s-a spus. Unchiul meu se gândi puțin.

— Nu, nu-mi vine nimic în minte, dar cred că nu a fost prea fericită ideea să închidă ambele capete ale aleii cu garduri. Un drum fără ieșire sau intrare este un lucru extrem de ciudat, dacă stăm să ne gândim bine. Principiul fundamental al drumurilor și al râurilor este fluxul. Dacă le blochezi, devin inactive, stagnează.

— Da, așa e. Mai am o întrebare: ai auzit vreodată pasărea-arc cântând în zonă?

— Pasărea-arc? Ce-i aia?

I-am explicat în câteva cuvinte ce era cu pasărea-arc, cum s-a oprit într-o bună zi la copacul acela din grădină și cânta de parcă răsucea un arc.

— Asta e ceva cu totul nou pentru mine. N-am auzit și n-am văzut niciodată așa ceva, cu toate că-mi plăcea foarte mult să ascult pășărelele ciripind. Este prima oară când aud de pasărea-arc. Crezi că are vreo legătură cu casa?

— Nu, nu cred, dar mă întrebam dacă ai auzit-o vreodată.

— Dacă vrei să știi ceva despre fântână sau despre cei care au locuit acolo după mine, ar fi bine să iei legătura cu bătrânul domn Ichikawa de la Agenția imobiliară Setagaya Dai-ichi, de vizavi de gară. Îi spui că vii din partea mea. El s-a ocupat ani de zile de casa mea și locuiește prin apropiere, așa că-ți poate spune tot ce dorești să știi. El mi-a povestit și despre casa lui Miyawaki. E un bătrânel căruia îi place foarte mult să stea la taclale, așa că poate ar fi bine să-l cunoști.

— Mulțumesc, o să-l caut.

— Ți-ai găsit vreo slujbă ?

— Nu încă. Să fiu cinstit, nici n-am căutat prea serios. Kumiko are serviciu, eu am grijă de gospodărie și ne descurcăm deocamdată.

Unchiul căzu pe gânduri câteva clipe și apoi spuse:

— Anunță-mă și pe mine dacă nu te descurci, poate reușesc să te ajut și eu cumva.

— Bine, mulțumesc. Am să vin să-ți cer sfatul dacă am nevoie.

Cu asta conversația noastră a luat sfârșit.

M-am gândit să-l sun pe bătrânul de la Agenția imobiliară și să-i cer informații despre originea casei și despre cei care au locuit acolo înaintea mea, dar mi s-a părut caraghios și lipsit de sens să fac așa ceva. Mi-am scos ideea din cap.

A continuat să plouă în același ritm toată după-amiaza. Ploaia spăla acoperișurile caselor, copacii, pământul. La prânz am mâncat pâine prăjită cu supă din conservă, iar apoi m-am întins pe canapea. Aș fi vrut să merg la cumpărături, dar semnul de pe față mă împiedica să mă aventurez, îmi părea rău că nu-mi lăsasem barba să crească. Mai erau niște legume în frigider și tot felul de cutii de conserve prin bufet. Aveam orez și ouă, deci era mâncare pentru încă vreo două-trei zile dacă nu mă apucau cine știe ce pofte.

Cât am stat întins pe canapea nu m-am gândit la nimic. Am citit, am ascultat muzică clasică la casetofon, m-am uitat cum ploua în grădină. Capacitatea mea de cugetare a atins cote foarte joase, probabil din pricina perioadei lungi de concentrare maximă cât am stat în bezna fântânii. Dacă încercam să mă gândesc serios la ceva, simțeam o durere surdă de parcă îmi era capul strâns într-o menghină. Dacă încercam să-mi amintesc ceva, fiecare mușchi și nerv vibra puternic de aveam senzația că o să plesnească. Parcă mă transformasem în Omul de tinichea din *Vrăjitorul din Oz* - încheieturile ruginiseră și trebuiau unse. Din când în când mai mergeam la baie ca să văd în ce stare se afla pata de pe obraz, dar era neschimbată. Nici nu s-a extins, nici nu s-a micșorat. Nuanța de albastru nu se modificase. La un moment dat, am observat că-mi lăsasem niște de păr deasupra buzei. Din cauza panicii care m-a cuprins când am descoperit pata de pe obrazul drept, am uitat verific dacă mă bărbierisem bine. M-am spălat iar pe față, aiB| dat cu niște cremă de ras și mi-am îndepărtat și acele fire.

Într-unul dintre drumurile mele spre oglindă, mi-am amintit de avertismentul telefonic al Maltei Kano — să *am grijă*, îi spunea ea; *ajungem să credem, datorită experienței, că imag din oglindă este cea corectă*. Ca să mă conving, m-am dus în dormitor și m-am uitat și în oglinda cea mare pe care o folosea Kumiko când se îmbrăca. Semnul era

tot acolo. Deci nu numai oglinda din baie mi-l dezvăluia.

Cu excepția petei de pe obraz nu mai simțeam nimic ciudat în trupul meu. Mi-am luat temperatura, dar era aceeași ca întotdeauna. În afară de faptul că-mi era foame - nu prea numcasem mare lucru în ultimele trei zile - și că-mi era puțin cam greață — probabil o continuare a stării pe care o simțisem în fundul fântânii - mă simțeam absolut normal.

După-amiaza a fost liniștită. Telefonul n-a sunat, n-au sosit scrisori, n-a circulat nimeni pe alee, nu s-au auzit vocile vecinilor, pisicile n-au trecut prin grădină, păsărelele nu s-au auzit ciripind. Mai distingeam din când în când târâitul unei cicade, dar nu cu intensitatea obișnuită.

Mi s-a făcut foame puțin înainte de ora șapte, așa că mi-am pregătit ceva de cină dintr-o conservă și câteva legume. Am ascultat știrile de seară de la radio - nu mai ascultasem radioul de foarte multă vreme - dar nu s-a mai întâmplat nimic deosebit prin lume. Muriseră niște tineri într-un accident de pe autostradă. Șoferul încercase să depășească o mașină, dar n-a mai apucat și s-a ciocnit de un zid. Directorul și personalul sucursalei unei bănci importante erau cercetați de poliție, din cauza unui împrumut ilegal, în cartierul Machida, o gospodină de treizeci și șase de ani fusese bătută mortal, cu ciocanul, de un trecător. Astea toate erau fapte ce se petreceau într-o altă lume. În lumea mea nu se întâmpla nimic în afară de faptul că ploua încet în grădină.

La ora nouă m-am mutat de pe canapea în pat, am terminat capitoul început, am stins veioza și m-am culcat.

M-am trezit speriat în toilu unui vis. Nu-mi aminteam ce visasem, dar eram agitat și inima îmi bătea puternic. Era beznă în cameră și o perioadă destul de lungă de timp nici nu mi-am dat seama unde mă aflu. În cele din urmă, am realizat că eram în camera mea, în propriul meu pat. Limbile ceasului de pe perete arătau ora două noaptea, îmi dereglasem somnul cât am stat în fântână și probabil că de aceea mă tot trezeam și așteptam. După ce mi-a trecut sperietura, am simțit nevoia să urinez - poate din pricina berii băute. Aș fi preferat să pe loc, dar nu aveam încotro, trebuia să merg la toaletă.

M-am ridicat resemnat, dar în clipa aceea mâna mea a atins trupul persoanei care dormea lângă mine. Nu m-a surprins, pentru că era locul unde dormea Kumiko întotdeauna. Eram obișnuit să doarmă cineva lângă mine. În următoarea clipă mi-am amintit subit că soția mă părăsise și n-avea cum să fie ea. *Lângă mine, dormea altcineva, cu totul altcineva.*

Mi-am făcut curaj și am aprins lumina de pe noptieră. Era Creta Kano.

13

Povestea Cretei Kano continuă

Creta Kano era complet goală. Dormea cu fața spre mine, dezbrăcată, nici măcar învelită. I se vedeau sânii frumos conturați, sfârcurile mici, roz, stomacul perfect plat, iar triunghiul părului pubian arăta ca o zonă hașurată dintr-un desen. Pielea era albă, cu o sclipire proaspătă. Habar nu aveam ce căuta acolo, dar rămăsesem cu privirile ațintite pe trupul ei frumos. Genunchii erau strânși și puțin îndoți, picioarele perfect aliniat. Părul îi cădea pe față, acoperind-o pe jumătate și de aceea n-aveam cum să-i văd ochii, dar era clar că dormea profund. Nu am distins nici cea mai mică tresărire la aprinderea luminii. Respira liniștit și regulat. Eu mă treziseam de tot. Am scos un pled subțire din dulap și am învelit-o. Am stins apoi lumina și am luat-o spre bucătărie, în pijama. M-am așezat la masă.

Mi-am amintit de *semm*. Pata de pe obraz era încă ușor călduță la atingere. Era acolo, clar, așa că nu mai trebuia să mă uit în oglindă. Nu era un fleac care să dispară peste noapte. Mă gândeam să caut un dermatolog în cartea de telefon, după ce se făcea ziuă, dar nu știam ce să-i spun dacă mă întreba care era cauza pentru care mă pricopsisem cu așa ceva. „Știți, am stat într-o fântână două sau trei zile. Nu, nu are legătură cu serviciul. Am coborât acolo ca să pot gândi în liniște. Nu, nu tii-am luat mâncare cu mine. Nu, fântâna nu se află pe proprietatea mea, e în curtea altei case. O casă părăsită din apropiere. Am intrat în curtea aceea fără permisiunea nimănu.”

Am oftat. Normal că nu puteam spune nimănu asemenea aiureli.

Mi-am pus coatele pe masă și m-am trezit gândindu-mă ară să vreau la toate detaliile legate de trupul gol al Cretei Kano. Dormea dusă în patul meu. Mi-am amintit de visul în care m-am culcat cu ea îmbrăcată cu rochia lui Kumiko. Îmi încă vie în minte atingerea trupului ei, finețea lui. Dacă nu analizam evenimentul acela pas cu pas, îmi era imposibil 'să-mi dau seama în ce punct s-a sfârșit realitatea și unde a început irealul. Linia de demarcație dintre cele două zone începuse să dispară, în mintea mea cel puțin, realul și irealul se manifestau împreună cu aceeași intensitate. M-am culcat cu Creta Kano și în același timp n-am făcut-o.

Ca să-mi limpezesc mintea de asemenea imagini confuze, m-am dus la

baie și mi-am dat cu apă pe față. Puțin mai târziu, am aruncat un ochi la Creta Kano. Dormea adânc, dar își trăsesese pledul în jos, până la brâu. Din poziția în care stăteam eu, nu i se vedea decât spatele. Mi-am amintit de spatele lui Kumiko pe care l-am văzut ultima oară în dimineața în care a dispărut. Gândindu-mă mai bine, am constatat că înfățișarea Cretei era uluitor de asemănătoare cu a lui Kumiko.. Nu observasem până atunci pentru că se pieptănau, se îmbrăcau și se fardau extrem de diferit, dar aveau cam aceeași înălțime și aceeași greutate. Probabil purtau aceeași măsură la îmbră--căminte.

Mi-am luat pledul și m-am dus în camera de zi. M-am întins pe canapea și am deschis cartea. Citeam o carte de istorie împrumutată de la bibliotecă. Era vorba despre administrarea' japoneză a Mancuriei înaintea războiului și despre bătălia cu rușii de la Nomonhan. Povestea locotenentului în rezervă Mamiya îmi stârnise interesul pentru problemele din acea perioadă și am împrumutat câteva cărți care tratau același subiect. Acum, după zece minute de istorie am simțit că mă ia somnul. Am pus cartea pe dușumea, cu intenția de a-mi odihni puțin ochii) dar am adormit buștean, cu luminile aprinse.

M-a trezit un sunet ce venea dinspre bucătărie. M-am du» să văd ce se întâmpla și am găsit-o pe Creta Kano pregătind^ micul dejun. Purta un tricou alb și pantaloni scurți albaștri ambele ale lui Kumiko.

— Unde-ți sunt hainele ? am întrebat-o, stând în bucătăriei.

— O, te rog să mă scuzi! Dormeam și mi-am permis să *is* ceva de îmbrăcat din dulapul soției tale. Știu că nu-i fr ce-am făcut, dar n-aveam ce pune pe mine, spuse Creta întorcând capul spre mine. Se pieptănase și se fardase dujj moda anilor '60, dar nu avea gene false de data aceasta.

— Nu asta e problema, vreau doar să știu ce s-a întâmi cu hainele tale.

— Le-am pierdut, răspunse ea simplu.

— Le-ai pierdut?

— Da, nu știu pe unde.

Am intrat în bucătărie și am privit, peste masă, cum făcea omleta. A spart ouăle cu îndemânare, a adăugat niște condimente și le-a bătut.

— Vrei să spui că ai venit până aici goală ?

— întocmai, răspunse Creta, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Eram goală pușcă. Dar știi și tu lucrul acesta, domnule Okada, pentru că tu m-ai învelit.

— Da, e adevărat, am bombănit eu, dar aș vrea să știu unde și cum ți-ai pierdut hainele și cum de ai reușit să ajungi aici goală.

— Nici eu nu știu, spuse Creta în timp ce se pregătea să întoarcă omleta.

— Cum adică nici tu nu știi ?

Creta Kano puse omleta pe o farfurie și o garnisi cu câteva buchețele de broccoli fierbinte. Prăjise deja pâine și o pusese pe masă, lângă ceașca de cafea. Eu am scos untul, sarea și piperul. Ne-am așezat la masă față-n față, ca un cuplu proaspăt căsătorit.

În clipa aceea mi-am amintit de semn. Creta Kano nu a schițat nici un gest când m-a privit și nici nu m-a întrebat nimic de el. Am întins mâna și am atins locul. Era la fel de călduț.

— Te doare, domnule Okada? — Nu, deloc.

Creta Kano m-a privit fix o vreme.

— Pare a fi un semn, spuse ea.

— Și mie mi se pare la fel, am zis. Mă gândeam să merg la un doctor, dar nu știu totuși dacă e bine sau nu.

— După cum arată, un doctor nu prea are ce să-ți facă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu-l pot ignora la infinit. Creta Kano a rămas puțin pe gânduri cu furculița în mână.

— Dacă ai cumpărături de făcut, merg eu. Rămâi în casă dacă n-ai chef să ieși în lume cu pata aceea.

— Îți sunt recunoscător pentru propunere, dar poate ai și tu treburile tale. Apoi nici eu nu pot sta ținut în casă o țeșnicie.

Creta Kano căzu pe gânduri.

— Poate că Malta ar ști ce să facă.

310

Haruki Murakami

— N-ai vrea să fii atât de drăguță să o întrebi ? Poți să faci asta pentru mine?

— Nu oamenii iau legătura cu Malta Kano, ci ea este cea care ia legătura cu oamenii. Nu permite să fie contactată, spuse Creta, mușcând o bucățică de broccoli.

— Sunt sigur însă că tu poți lua legătura cu ea.

— Normal, doar suntem surori.

— N-ai vrea să o întrebi de semnul meu data viitoare când vorbești cu ea? Sau să-i spui să mă contacteze.

— Îmi pare rău, dar nu pot face așa ceva. Nu am voie să-mi abordez sora din partea altcuiva. Este o regulă strictă pe care o respectăm cu sfințenie.

Am oftat adânc în timp ce-mi ungeam pâinea prăjită cu unt.

— Vrei să spui că dacă eu vreau să vorbesc cu Malta Kano, nu-mi rămâne decât să aștept să ia legătura cu mine ea personal?

— Da, exact, spuse Creta. Cât despre semnul acela, părerea mea este că ar trebui să-l ignori dacă nu te doare și nu te mănâncă. Pe mine nu m-ar deranja asemenea lucruri și n-ar trebui să te deranjeze nici pe tine. Se mai întâmplă.

— Ușor de zis.

Am mâncat în tăcere câteva minute. Eu nu mai luasem micul dejun împreună cu cineva de mult timp, iar acesta era chiar delicios. Cretei Kano i-a făcut plăcere când i-am mărturisit.

— În fine... și hainele tale...

— Te deranjează că am luat lucrurile soției tale fără permisiune? Întrebă ea, evident îngrijorată.

— Nu, absolut deloc. Nu mă deranjează că porți lucrurile lui Kumiko. Ea le-a lăsat aici, doar. Ceea ce mă preocupă este cum de-ai reușit să-ți pierzi hainele.

— Nu numai hainele, ci și pantofii.

— Cum s-a întâmplat ?

— Nu-mi amintesc. Tot ce știu este că m-am trezit în patul - j| tău goală pușcă. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat înainte j| de asta.

— Știi că ai coborât în fântână, nu? După ce am ieșit eu...

— Da, îmi amintesc. Am adormit acolo, dar nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat pe urmă.

— Adică vrei să spui că nu mai știi cum ai ieșit din fântână ?

— Deloc. Mi s-a rupt firul memoriei pe undeva, spuse ridicând degetele arătătoare de la ambele mâini. Le ținea la distanță de vreo douăzeci de centimetri, dar n-am înțeles cam cât însemna distanța aceea în timp.

— Presupun că nu-ți amintești nici ce s-a întâmplat cu scara. Nu mai e acolo, să știi.

— Nu-mi amintesc deloc de scară. Nici măcar nu mai știu dacă am coborât pe ea până în fundul fântânii.

Am rămas o vreme cu privirile ațintite la ceașca pe care o țineam în mână.

— Te-ar deranja dacă mi-ai arăta tălpile? am întrebat.

— Nici vorbă.

S-a așezat pe scaunul de lângă mine și mi-a întins picioarele. I-am luat gleznele în mâini și i-am examinat cu atenție tălpile. Erau perfect curate. Aveau formă frumoasă, fără nici un semn, absolut nici unul.

— Nu se văd urme de noroi, nici rănită nu ești...

— Aha, spuse Creta Kano.

— Ieri a plouat toată ziua. Dacă ți-ai pierdut pantofii și ai venit aici în picioarele goale, ar fi trebuit să ai noroi pe tălpi. Ar fi rămas urme și în holul de la intrare. Dar picioarele tale sunt curate... nici urmă de noroi.

— Da, ai dreptate.

— Ceea ce înseamnă că n-ai ajuns aici desculță. Creta Kano își înclină puțin capul, admirativ.

— Logica ta este perfectă, spuse ea.

— O fi ea perfectă, dar asta nu rezolvă nimic. Unde ți-ai pierdut pantofii și hainele și cum ai ajuns aici ?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea clătînând din cap.

În timp ce ea spăla cu mult zel vasele din chiuvetă, eu am rămas la masa din bucătărie dus pe gânduri. Nu mai înțelegeam nimic.

— Ți se întâmplă deseori să nu-ți amintești pe unde-ai fost ? am întrebat.

— Nu este prima oară când nu-mi amintesc unde am fost și ce-am făcut. Nu pățesc foarte des, dar mi se mai întâmplă din când în când. Mi-am mai pierdut o dată hainele, dar acum e prima oară când mi-am pierdut și hainele, și pantofii și totul.

Creta Kano a închis robinetul și a șters masa cu un șervet.

— Știi ce? Nu mi-ai spus data trecută toată povestea ta. Te-ai evaporat înainte de a o termina, îți amintești ? Dacă nu te deranjează, aș vrea să aud și continuarea. Mi-ai povestit cum au pus ăia mâna pe tine și te-au obligat să te prostituezi pentru ei, dar nu mi-ai spus ce s-a întâmplat după ce l-ai cunoscut pe Noboru Wataya și după ce te-ai culcat cu el.

Creta Kano s-a rezemat de chiuvetă și m-a privit. Picăturile de apă de pe mâini i-au curs pe degete și au căzut pe dușumea. Prin tricoul alb i se întrezăreau sfărcurile și conturul sânilor. Mi-am amintit de trupul gol pe care l-am zărit în patul meu peste noapte.

— Bine, îți povestesc. Îți povestesc tot ce s-a întâmplat apoi. Creta Kano s-a așezat iar în fața mea.

— Motivul pentru care am plecat în ziua aceea fără să-mi termin povestirea a fost că nu eram pregătită să spun totul. Am început-o pentru că am simțit nevoia să-ți spun și ți-am spus foarte cinstit tot ce mi s-a întâmplat, dar la un moment dat mi-am dat seama că nu eram capabilă să merg cu povestea până la capăt. Cred că te-a șocat dispariția mea, nu? Creta Kano și-a pus mâinile pe masă și m-a privit în ochi în timp ce

vorbea.

— Da, am fost șocat, dar oricum n-a fost cel mai șocant lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme.

— După cum ți-am povestit atunci, ultimul client pe care l-am avut ca *prostituată a cărnii* a fost Noboru Wataya. Când l-am întâlnit a doua oară, în calitate de client al Maltei, l-am recunoscut imediat. N-aveam cum să-l uit. Nu știu dacă și-a amintit și el de mine. Domnul Wataya nu este omul pe chipul căruia se poate citi ceea ce simte.

Dar hai să mă întorc mai în urmă și să pun ordine în evenimente. Mai întâi am să-ți vorbesc despre perioada în care Noboru Wataya mi-a fost client. Asta se întâmpla acum sase ani.

Ți-am mai spus că eram atunci într-o stare în care nu î percepeam absolut nici o durere. Și nu numai durere, nici o senzație de nici un fel. Trăiam într-o amorțire totală. Asta nu înseamnă că nu simțeam chiar nimic, adică îmi dădeam seama dacă ceva era cald, sau rece, sau dureros. Dar asemenea senzații îmi veneau parcă de departe, dintr-o lume cu care nu aveam, absolut nici o legătură. De aceea nici nu m-a deranjat ideea de a face sex pentru bani. Indiferent cum se purtau clienții cu mine, senzațiile parcă nu erau ale mele. Trupul meu care ntl simțea nimic parcă nu mai era al meu. Ți-am povestit cum fost recrutată ca prostituată de banda respectivă, îmi cerea să mă culc cu bărbați, îmi dădeau bani, iar eu bineînțeles că îi luam. Parcă aici rămăsesem cu povestitul, nu? Am dat din cap fără să comentez.

— Mi-au cerut într-o zi să merg la un hotel din centru, la etajul șaisprezece. Clientul avea un nume neobișnuit: Wataya. Am bătut la ușă, am intrat și l-am văzut stând pe canapea. Bea cafea și citea o carte. Purta un tricou polo verde și pantaloni din bumbac maro. Avea părul scurt și ochelari cu rame maro. Cafetiera, ceașca și cartea se aflau pe măsuța din fața lui. Părea absorbit de lectură și chiar am sesizat un fel de emoție în privirile lui. Nu pot să spun că avea un fizic remarcabil, dar ochii aceia ai lui emanau o forță stranie. În clipa în care i-am văzut ochii, am crezut că am greșit camera. Bărbatul mi-a spus să intru și să încui ușa.

Fără să se miște de pe canapea, și-a plimbat imediat privirile peste trupul meu. M-a analizat din cap până-n picioare. De fapt, lucrul acesta mi se întâmpla ori de câte ori intram în camera unui client. Toți mă examinau cu privirea. Scuză-mă că te întreb, domnule Okada, ai plătit vreodată în viața ta o prostituată ?

I-am spus că nu avusesem parte de o asemenea experiență.

— Este ca și când ai examina marfa pe care vrei să o cumperi. Mă obișnuisem să fiu privită în felul acela. De fapt, bărbații plăteau pentru trupul meu, nu? Și era normal să-și examineze marfa. Dar Wataya m-a privit cu totul altfel. Părea că se uită prin carnea mea undeva în zare. Privirile lui m-au făcut să mă simt prost, de parcă aș fi devenit o ființă semi-transparentă.

Cred că m-am cam zăpăcit pentru că mi-am scăpat geanta pe jos. N-a făcut mare zgomot, dar m-am speriat îngrozitor și câteva clipe nici nu mi-am dat seama ce se întâmplase. M-am aplecat să-mi iau geanta, încuietoearea se desfăcuse când a atins dușumeaua și cosmeticele mi se împrăștiaseră. Mi-am adunat de pe jos creionul de ochi, rujul și o sticlută cu apă de colonie și le-am băgat la loc în geantă. În tot acest timp, el a stat cu ochii pe mine.

După ce mi-am terminat de strâns lucrurile, mi-a spus să ^m& dezbrac. L-am întrebat dacă pot face un duș mai întâi Pentru că transpirasem din pricina căldurii, venind pe jos din stație. Mi-a spus că nu-l deranja transpirația mea, că nu avea P^rea mult la dispoziție și mi-a mai cerut încă o dată să mă Dezbrac repede.

După ce-am rămas goală, mi-a spus să mă întind pe pat cu fața în jos. M-am conformat. Mi-a ordonat să nu mă mișc, să țin ochii închiși și să nu scot o vorbă până nu-mi cerea el să vorbesc.

S-a așezat lângă mine fără să se dezbrace. Stătea jos și-atât. Nu m-a atins cu un deget. Stătea și se uita la trupul meu gol. Am rămas cu fața-n jos, fără să mă mișc, vreo zece minute. I-am simțit ochii sfredelindu-mi ceafa, spatele, fundul, picioarele, cu o intensitate aproape dureroasă. Mi-a trecut prin minte câteva clipe că s-ar putea să fie impotent. Mai apar și asemenea clienți din când în când. Cumpără o prostituată, o dezbracă și o privesc. Alții doar o dezbracă și se masturbează. Tot felul de bărbați cumpără prostituate, iar motivele diferă de la om la om. Am crezut că era și el unul dintre aceia.

Apoi a întins mâna. Cele zece degete au pornit parcă în căutarea a ceva — de la umeri au alunecat în jos pe spate, până pe coapse. Nici nu se juca, nici nu mă masa. Cu siguranță. Degetele lui se mișcau pe trupul meu cu cea mai mare grijă, de parcă trasau ruta pe o hartă. Tot timpul cât a stat cu degetele pe mine s-a gândit la ceva, dar nu în sensul obișnuit al cuvântului. S-a gândit la ceva în mod *foarte serios* și părea extrem de concentrat.

În unele momente aveam senzația că degetele lui se plimbau la

întâmplare, după care se opreau și rămâneau pe loc o vreme, în sensul propriu al cuvântului mi-au lăsat impresia că treceau de la confuzie la siguranță. E clar ce zic? Fiecare deget părea viu, avea propria lui voință, gândea. A fost o senzație stranie. Stranie și tulburătoare.

Și totuși atingerea degetelor lui m-a excitat. Eram excitată pentru prima oară în viața mea. Până când am devenit prostituată, sexul nu însemnase pentru mine decât o sursă de durere și numai gândul mă umplea de teamă - teama de durerea pe care trebuia să o suport. După ce am început să mă prostituez, s-a întâmplat exact contrariul — nu mai simțeam nimic — nici durere, dar nici altceva. Gâfâiam și mă prefăceam excitată pentru a-i face plăcere clientului, dar trișam cu bună știință pentru că așa-mi cerea meseria. Când m-a atins Wataya, gâfâitul | meu era real. Venea din cele mai ascunse cotloane ale trupului! Știam că în mine a început să se miște ceva, de parcă centrul de gravitație se muta de colo-colo.

În cele din urmă, omul și-a oprit ambele mâini între fese mele și părea că se gândește. Simțeam prin vârful degetelor "își regla respirația. Apoi a început să se dezbrace. Stăteam cu ochii închiși și cu fața îngropată în pernă, așteptând să văd ce mai urma. După ce-a rămas gol, mi-a desfăcut larg brațele și picioarele.

Era o liniște înspăimântătoare în cameră. Urechile mele nu distingeau decât aerul condiționat. Nici bărbatul nu scotea sunete pe care să le pot percepe, nu-l auzeam nici măcar respirând. Mi-a pus palmele pe spate și m-am înmuiat toată. Penisul mi-a atins fesele, dar era încă moale. În clipa aceea a început să sune telefonul de pe noptieră. Am deschis ochii și mi-am întors fața spre el, dar am avut impresia că nu auzise telefonul. A sunat de opt sau de nouă ori și s-a oprit. Camera s-a cufundat din nou într-o tăcere adâncă.

Creta Kano se opri ca să-și mai tragă sufletul. Tăcu și-și privi mâinile.

— Te superi dacă fac o mică pauză ?

— Nu, deloc.

Mi-am umplut iar ceașca cu cafea și am luat o înghițitură. Ea a băut apă rece. Am stat vreo zece minute liniștiți, fără să scoatem o vorbă.

— Degetele lui au început să se miște din nou, atingând fiecare colțișor al trupului meu, continuă Creta Kano. Nu mă mai simțeam capabilă nici să gândesc, în urechi îmi răsunau doar bătăile proprii mele inimi, bătăi ciudate de rare. Nu mă mai controlam. Gemeam ca o nebulă în timp ce mă mângâia. Am încercat să-mi țin vocea în frâu, dar parcă altcineva se

folosea de vocea mea ca să geamă și să țipe. Trăiam cu impresia că se desprindea fiecare șurubel din trupul meu. Apoi, după multă vreme, a băgat *ceva* în mine, pe la spate. Eu eram tot cu fața în jos. Tot nu știu ce a fost. Oricum, *ceva* mare și tare, dar nu era penisul lui. Sunt absolut sigură, îmi amintesc că în dipa aceea am concluzionat că *era impotent*. Orice-o fi fost, era prima oară de la tentativa de sinucidere uicoace când am simțit durere adevărată, cumplită. Mă durea pe mine, nu pe altcineva. Cum să-ți explic ? Durerea a fost atât de ^s încât am avut impresia că mă despică în două, dinspre interior spre exterior. Deși mă simțeam îngrozitor, mă zvârcoleam de ^{Ur}ere și de plăcere. Durerea și plăcerea se contopiseră, înțelegi ⁶ vreau să spun? Durerea se năștea din plăcere, plăcerea din . Trebuia să le accept ca pe o singură entitate. Și totuși, simțeam că mă spintecă *ceva* și nu găseam soluție, nu era nimic de făcut. Apoi s-a întâmplat *ceva* foarte ciudat. Dintre cele două jumătăți spintecate ale trupului meu s-a târât afară *ceva*, un lucru pe care nu-l mai văzusem și nu-l mai atinsesem niciodată. Nu mi-am dat seama cât era de mare, dar mi se părea umed și alunecos ca un făt proaspăt ieșit din pântecul mamei. Ciudat. A fost în mine, dar nu știam ce era. Bărbatul îl scosese.

Voiam să știu despre ce era vorba, voiam să-l văd cu propriii mei ochi. Făcuse parte din mine, așa că aveam dreptul să-l văd, dar îmi era imposibil. Eram înghițită de un torent de durere și de plăcere. Nu mă simțeam capabilă decât să gem, să-mi unduiesc coapsele. Saliva îmi curgea fără să o mai pot controla, îmi era imposibil și să deschid ochii. Am atins punctul culminant, sau i-aș spune mai degrabă un punct care semăna cu un vârf de stâncă de pe care mă arunca cineva. Am țipat și am avut impresia că geamurile și paharele din cameră se fac țândări. Nu numai că am avut impresia, dar chiar le-am văzut și le-am auzit transformându-se în cioburi mici și căzând peste mine. Mi s-a făcut apoi rău la stomac, am simțit că-mi pierd cunoștința și trupul mi s-a răcit. Știi că ți se pare ciudată comparația, dar mă transformasem parcă într-un vas cu terci rece, cleios și plin de cocoloașe, iar cocoloașele vibrau cu intensitate diferită, la fiecare bătaie a inimii mele. Am recunoscut vibrația aceea pentru că mai avusesem parte de ea - era *acea* durere nedeslușită, fatală, interminabilă de care avusesem parte cu prisosință înainte de tentativa de sinucidere. Durerea aceea forța cu *ranga* ușa conștiinței mele, cu o putere irezistibilă, vrând să scoată de acolo conținutul gelatinos fără voia mea. Oricât ți s-ar părea de ciudat, mărtu-

risesc că m-am simțit ca un mort care asistă la propria-i autopsie, înțelegi? Parcă mi se făcuse favoarea de a privi cum mi se despică trupul și mi se scoate din el organ după organ.

Am rămas întinsă în continuare. Saliva îmi curgea pe și mă zvârcoleam în sensul propriu al cuvântului. Am făcut pe mine. Știam că ar fi trebuit să găsesc o modalitate să pot controla, dar îmi dispăruse cu totul puterea de a face ceva. Nu numai că s-au slăbit toate *șurubelele* din trupul me« dar chiar căzuseră definitiv. Creierul meu încețoșat îmi spune clar că sunt singură și neputincioasă. Din carnea mea s-s revărsat în afară diverse lucruri - unele cu formă, altele formă. Ele s-au transformat într-un soi de lichid care a ieșit afară precum saliva și urina. Eram conștientă că trebuia să opresc șuvoiul, dar nu mă simțeam în stare. Parcă stăteam cu mâinile încrucișate și nu făceam nimic. Habar nu am cât a durat, dar am avut impresia că și amintirile s-au scurs în afară. Tot ce fusese în mine. Apoi s-a lăsat o cortină grea și am fost învăluită, într-o clipă, de o beznă totală.

Când mi-am recăpătat cunoștința, eram cu totul alta.

Creta Kano se opri și mă privi.

— Cam asta s-a întâmplat atunci.

Am tăcut, așteptând să mai spună ceva.

14

Creta Kano pleacă din nou

Creta Kano și-a continuat povestea.

— Câteva zile după aceea am trăit cu senzația că trupul meu s-a făcut fărâmițe. Când umblam, aveam senzația că picioarele mele nu ating pământul. Când mâncăm, nu simțeam că mestec. Când stăteam jos, eram parcă în cădere liberă sau pluteam ca un balon mare, prin infinitatea spațiului - un spațiu fără plafon și fără fund. Îmi era cumplit de teamă. Nu mă mai simțeam capabilă să-mi coordonez mișcările trupului și senzațiile. Funcționau la întâmplare, fără voia mea, fără nici o ordine sau direcție. Și nu știam nici o cale care să pună capăt aceluia haos imens. Nu făceam decât să aștept momentul în care urmau să se liniștească toate. Le-am spus părinților că nu mă simțeam bine și m-am închis în camera mea. Rămâneam acolo de dimineața până seara fără să mănânc mai nimic.

Au trecut în felul acesta trei sau patru zile, cred. Apoi, totul s-a liniștit brusc, de parcă un vânt turbat ar fi luat cu el tot ce-i stătea în cale. Am

privit înjur, m-am analizat și mi-am dat seama că eram o cu totul altă persoană. Era a treia mea identitate. Prima fusese cea în care trăisem o suferință continuă. A doua, cea în care am dus-o într-o stare permanentă de amorțeală, fără să simt nici o durere, în cazul primei identități, fusesem eu, cea adevărată, incapabilă să scap de jugul apăsător al durerilor, iar când am încercat să scap — adică atunci când am făcut tentativa de sinucidere — am pătruns în cea de a doua identitate. O identitate temporară. E adevărat că durerea fizică de care avusesem parte până atunci dispăruse, dar a tras după ea toate senzațiile și simțirile. Dorința de a trăi, vitalitatea fizică, puterea de concentrare — toate au ; dispărut o dată cu durerea. După acea perioadă de tranziție, a ieșit la iveală o nouă identitate, încă nu știu dacă aceea eram *eu cea adevărată*, deși aveam o vagă senzație că așa ar trebui să fie, că mă aflam în sfârșit pe drumul cel bun.

Creta Kano ridică ochii și mă privi, de parcă voia să-mi audă impresiile. Măinile îi erau în continuare rezemate de masă.

— Deci, vrei să spui că individul acela te-a ajutat să-ți găsești adevărata identitatea corectă, nu?

— Probabil că da, spuse Creta Kano, dând din cap de câteva ori. Chipul ei era lipsit de expresie precum fundul unui helesteu sec. Deoarece m-a mângâiat, m-a ținut în brațe și m-a făcut să simt acea plăcere sexuală cumplit de intensă, pentru prima dată în viața mea, am perceput o schimbare fizică uriașă. Habar nu am de ce s-a întâmplat așa ceva și de ce dintre toți bărbații *tocmai el* a trebuit să fie cel care mi-a provocat o asemenea stare. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat, faptele rămân și eu m-am trezit într-un recipient cu totul nou. După ce a trecut toată starea de confuzie despre care am vorbit adineauri, am căutat să accept această nouă identitate ca fiind „mai adevărată” - măcar pentru faptul că am scăpat de starea aceea de amorțire pe care am considerat-o întotdeauna ca pe o temniță sufocantă.

Cu toate acestea, gustul amar mi-a rămas multă vreme, ca o umbră întunecată. Ori de câte ori îmi aminteam de cele zece degete care m-au mângâiat, sau de obiectul acela pe care l-a băgat în mine, sau de bucata aceea mare și alunecoasă care a ieșit din mine (cel puțin așa am simțit eu atunci), mă cuprindea neliniștea. Era un fel de supărare pe care nu mi-o puteam stăpâni, o supărare vecină cu disperarea, încercam să-mi șterg din minte ziua aceea, dar nu puteam, pentru că bărbatul acela *a deschis forțat* ceva din interiorul trupului meu. *Deschiderea forțată se*

lega inevitabil de el, fiind însoțită în același timp de senzația de pângărire. Sentimentele erau contradictorii: pe de ^o parte simțeam că transformarea pe care am suferit-o era bună și corectă, dar pe de alta, că acea transformare a fost cauzată de ceva murdar, rău și fals. Contradicția aceasta m-a chinuit multă vreme, înțelegi?

Creta Kano și-a privit mâinile.

— După aceea nu mi-am mai vândut trupul. Nu mai avea "ici un rost.

Chipul ei era, ca de obicei, lipsit de expresie.

— Ai putut să renunți așa simplu, fără probleme?

— Da, fără nici o problemă. N-am anunțat pe nimeni, dar "u s-a întâmplat nimic. A fost incredibil de ușor să renunț. Am crezut că or să mă cheme și eram pregătită să-i înfrunt, dar nici măcar nu m-au chemat. Nu mi-au spus niciodată nimic, îmi știau adresa și numărul de telefon, ar fi putut să mă amenințe, dar n-au făcut-o. Nu s-a întâmplat chiar nimic. Așa că, cel puțin aparent, am devenit din nou o persoană normală. Restituiseam părinților mei împrumutul și-mi pusesem și destui bani deoparte. Cu banii pe care i-am dat fratelui meu, și-a cumpărat mașină nouă, dar nu și-ar fi putut imagina niciodată ce-am făcut pentru a-i procura.

Aveam nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu noua mea identitate. Cum era oare această identitate? Cum funcționa? Ce simțea? Trebuia să experimentez totul, să pricep fiecare lucru în parte, să memorez și să stochez informațiile, înțelegi ce vreau să spun? De fapt, tot interiorul meu se golise și se pierduse. Deși eram cu totul nouă, eram complet goală. Trebuia să umplu spațiul acela încetul cu încetul. Trebuia să reconstitui totul cu propriile mele mâini, trebuia să-l refac pe *acest eu*, sau mai bine spus, să-i reconstitui *părțile componente*.

Oficial eram încă studentă, dar n-aveam de gând să mă întorc la facultate. Plecam de acasă dimineața, mergeam în parc și stăteam pe o bancă toată ziua fără să fac nimic sau mă plimbam pe alei. Când ploua, mergeam la bibliotecă, puneam o carte în fața mea și mă prefăceam că citesc. Alteori stăteam toată ziua într-o sală de cinematograf sau mă plimbam cu metroul, de la un cap la altul, de câteva ori, pe linia Yamanote. Aveam senzația că plutesc într-un spațiu complet întunecat în care mă aflu complet singură. Nu aveam cui să-i cer un sfat. Dacă ar fi fost sora mea cu mine, i-aș fi mărturisit totul, dar la vremea aceea era plecată în sihăstrie pe insula Malta. Nu-i știam adresa și nu exista nici o posibilitate să iau legătura cu ea, așa că a trebuit să-mi rezolv

problemele singură. În nici o carte nu erau explicate stările prin care treceam eu. Cu toate acestea, deși eram singură, nu mă consideram nefericită. Am avut puterea să mă agăț de mine însămi. Cel puțin aveam *o identitate de care mă puteam agăța.*

Cu noua mea identitate simțeam durerea, dar nu mai era, ca acea durere sfâșietoare de odinioară. Nu numai că o simțeam, dar am învățat și cum să scap de ea. Cu alte cuvinte, am fost capabilă să mă desprind de eul fizic ce simțea durerea. Înțe-J legi ? Am reușit să mă împart în două: *eul fizic și eul non-fizic.* Poate că ți se pare imposibil așa ceva, dar o dată ce înveț

inetoda, nu e greu deloc. Când simt că vine spre mine vreo durere, îmi părăsesc identitatea fizică, ca și când m-aș strecura în camera alăturată la vestea că vine să mă vadă o persoană nedorită. Mi-e foarte ușor să fac asta. Deci, îmi dau seama că a venit durerea, o percep, dar eu nu mai sunt acolo. Sunt în camera alăturată și povara suferinței nu mă mai înhață.

— Vrei să spui că poți să te desprinzi de tine însăși oricând dorești ?

— Nu, spuse Creta Kano după o clipă de gândire. La început am reușit să fac asta numai când aveam dureri. Durerea era cheia cu care reușeam să descui mintea și să fac separarea. Mai târziu, cu ajutorul Maltei, am învățat să fac lucrul acesta și în alte situații. Mult mai târziu.

Curând după aceea, am primit o scrisoare de la Malta, îmi scria că s-au terminat în sfârșit cei trei ani de sihăstrie pe insula Malta și că se va întoarce în Japonia în cursul săptămânii. Era hotărâtă să nu mai plece nicăieri. Abia așteptam să o văd din nou. Fusesem despărțite aproape opt ani și, după cum ți-am mai spus, Malta era singura persoană din lume în fața căreia îmi puteam deschide inima.

În ziua în care s-a întors, i-am povestit tot ce mi s-a întâmplat. Mi-a ascultat toată povestea lungă și stranie fără să facă nici un comentariu, fără să-mi pună măcar o singură întrebare. Când am terminat, a oftat adânc și mi-a spus: „Știi că ar fi trebuit să fiu cu tine, să veghez asupra ta tot timpul. Nu-mi dau seama de ce, dar n-am simțit greutatea prin care ai trecut. Poate pentru că îmi ești prea apropiată. Asta e, ce să facem! Au fost lucruri care se cereau făcute, locuri în care a trebuit să ajung singură și nu am avut de ales”.

I-am spus că nu era cazul să regrete nimic. Fuseseră problemele *mele* și situația se îmbunătățea puțin câte puțin. S-a gândit la ce i-am spus, a tăcut câteva clipe și apoi a spus: «Toate experiențele prin care ai trecut

de când am plecat eu oin Japonia au fost dureroase și amare, dar așa cum spuneai Ș¹ tu, lucrurile au început să intre pe făgașul normal încetul ˆu încetul. Ce a fost mai rău a trecut și nu se va mai întoarce niciodată. Nu ți se vor mai întâmpla în veci lucruri îngrozitoare. Vei uita, deși mărturisesc că nu prea ușor, multe dintre ^{ne}plăcerile de care ai avut parte. O dată cu trecerea timpului, ^n om nu poate trăi totuși fără o identitate adevărată. Este ^{Ca} Pământul pe care stăm. Fără pământ, n-am putea construi nimic.

Totuși, ar trebui să nu uiți niciodată că trupul ți-a fost pângărit de bărbatul acela. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple în veci. Puteai foarte bine să nu-ți revii și să hoinărești acum într-o beznă autentică. Din fericire, în clipele acelea *s-a întâmplat* ca identitatea ta să nu fie cea adevărată și de aceea efectul a fost exact pe dos. În loc să te prindă în capcană, te-a eliberat de starea de tranziție. Ai avut un noroc chior. De pângărirea din tine nu poți scăpa însă prea ușor, dar trebuie să te descurci singură. Nu te pot ajuta, nici măcar nu-ți pot spune cum să procedezi. Va trebui să descoperi singură metoda".

Sora mea mi-a dat atunci numele de *Creta Kano*. Proaspăt renăscută, aveam nevoie și de un nume nou. Mi-a plăcut de la bun început. Malta a început apoi să mă folosească drept mediu spiritual. Sub îndrumarea ei, am învățat tot mai mult cum să-mi controlez noua identitate și cum să separ fizicul de spirit, în cele din urmă am fost capabilă, pentru prima oară în viața mea, să trăiesc cu un sentiment de liniște și pace. *Noua identitate* era încă dincolo de puterea mea de înțelegere și mai aveam mult până să ating asemenea performanțe, dar Malta era lângă mine și știam că mă pot bizui pe ea. Mă înțelegea și mă accepta, mi-a devenit îndrumător și protector.

— L-ai întâlnit iar pe Noboru Wataya atunci, nu ?

— Da, l-am întâlnit, zise Creta Kano. La începutul lunii martie anul acesta. Trecuseră mai mult de cinci ani de când mă ținuse în brațe și suferisem transformarea despre care ți-am vorbit și începusem deja să lucrez cu Malta. Ne-am întâlnit față-n față când a venit la noi acasă pentru a sta de vorbă cu sora mea. N-am vorbit cu el. L-am zărit când a intrat, dar mi-a ajuns o singură privire ca să îngheț pe loc, de parcă m-ar fi lovit trăsnetul. El fusese *ultimul bărbat* care îmi cumpărase favorurile de prostituată.

I-am șoptit Maltei că el era cel care mă pângărise. Iasă-l în seama mea", mi-a spus ea. „Nu te-ngrijora. Stai parte. Ai grijă să nu te vadă." Ceea ce

am și făcut și de act n-am știut niciodată ce au discutat amândoi.

— Ce-o fi vrut Noboru Wataya de la Malta Kano ? Creta clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cei care vin la voi acasă au nevoie de ceva, nu-i așal

— Da, așa e.

— Și cam ce vor ?

— Tot felul de lucruri.

— Ce anume? îmi poți da un exemplu? Creta Kano și-a mușcat buza.

— O grămadă de lucruri. Să-și cunoască destinul, să-și știe viitorul.

Totul.

— Și voi știți toate astea ?

— Știm. Nu chiar totul, dar le putem răspunde la cele mai multe dintre întrebări, pentru că avem răspunsurile aici, spuse Creta Kano arătând spre tâmplă. Intrăm înăuntru și găsim ce căutăm.

— E ca și cum ai coborî în fântână, nu ?

— Cam așa ceva.

Mi-am rezemat coatele de masă și am tras adânc aer în piept.

— Aș vrea să te întreb ceva, dacă nu te superi, și aș dori să-mi răspunzi.

Mi-ai apărut de câteva ori în vis. Ai făcut-o *cu bună știință*, nu? Am dreptate?

— Da, ai dreptate, spuse Creta Kano. A fost un act de voință din partea mea. Am pătruns în subconștientul tău și am făcut sex.

— Poți face asemenea lucruri ?

— După cum vezi, da. Este una dintre atribuțiile mele.

— Am făcut sex în subconștient... Când m-am auzit rostind cuvintele, m-am simțit de parcă aș fi atârnat pe un perete alb un tablou suprarealist deocheat. Apoi am rostit din nou, de parcă priveam tabloul acela de la o oarecare distanță, ca să mă asigur că era bine ancorat: Deci noi am făcut sex în subconștientul meu. Dar eu nu v-am rugat pe voi două nimic. Nici "u mi-ar fi trecut prin cap să vă rog ceva vreodată. Eu nu voiam să știu nimic. Am dreptate? De ce a trebuit să iei o asemenea inițiativă?

— Pentru că mi-a cerut Malta Kano.

— Deci Malta Kano te-a folosit drept mediu ca să-mi scotocești prin subconștient. Ce anume căuta ? Răspunsuri pentru Noboru Wataya sau pentru Kumiko ? A făcut-o la solicitarea vreunuia dintre ei?

Creta Kano tăcu o vreme. Părea derutată. . — Nu știu exact, spuse ea în cele din urmă. Nu mi s-au dat ^lformații detaliate și de aceea pot funcționa ca mediu mult spontan. Treaba mea este să pătrund prin

mințile oame-iar a Maltei să găsească semnificații pentru ceea ce găsește. Dar te rog să înțelegi foarte bine, domnule Okada, că Malta Kano este cu totul de partea ta. Eu îl urăsc pe Noboru Wataya și prima grijă a Maltei sunt eu. A făcut ce-a făcut *de dragul tău*, domnule Okada. Asta e părerea mea.

— Nu știi ce să zic, dar de când ați apărut voi două în viața mea, au început să mi se întâmple tot felul de lucruri ciudate. Nu vreau să insinuez că toate sunt din pricina voastră. Probabil că le faceți *de dragul meu*, dar nu știu cum să-ți spun, nu mă simt deloc fericit. Aș îndrăzni chiar să spun că am pierdut o mulțime de lucruri, pur și simplu au dispărut. Mai întâi a dispărut pisica, apoi soția. După aceea am primit o scrisoare lungă de la Kumiko în care-mi scria pe șleau că a fost împreună cu alt bărbat destul de mult timp. Eu nu am prieteni, nu am serviciu și nu mai am nici un venit. Fără perspective de viitor, nu găsesc motivul pentru care aș vrea să mai trăiesc. Toate astea sunt *de dragul meu* ? Ce naiba ați avut voi două cu mine și cu Kumiko?

— Înțeleg perfect ce spui și e normal să te înfurii. Dacă aș putea să-ți explic totul clar...

Am oftat adânc și mi-am dus mâna la obrazul drept.

— Lasă-l în pace! Nu-l mai atinge! Nu mai pune totul la suflet.

M-a privit fix în ochi și mi-a zis:

— Recunosc că în ultimele câteva luni s-au întâmplat în jurul tău o serie de lucruri și poate că avem și noi partea noastră de vină, dar ele oricum s-ar fi întâmplat *la un moment dat*, mai devreme sau mai târziu. Asta este părerea mea. Și dacă tot urmau să se întâmple, nu-i mai bine că s-au întâmplat mai devreme? Eu așa simt, pe cuvânt. De acord, domnule Okada? *Puteau să se întâmple lucruri și mai îngrozitoare.*

Creta Kano a plecat la cumpărături la un magazin cu aut servire din apropiere. I-am dat bani și i-am sugerat să îmbrace mai decent dacă tot iese din casă. A dat din cap, s-l dus la Kumiko în cameră, și-a luat o bluză albă din bumbac și o fustă înflorată.

— Nu te deranjează că îmbrac lucrurile soției tale ? Am clătinat din cap.

— Mi-a scris în scrisoare să scap de ele, așa că nu deranjează pe nimeni dacă le porți.

Totul i se potrivea perfect, exact cum mă așteptasem, îi veneau incredibil de bine! Până și la pantofi purta același număr. Creta Kano a ieșit din casă încălțată cu o pereche de sandale de-ale lui Kumiko. Când am văzut-o pe Creta îmbrăcată cu lucrurile lui Kumiko, m-am gândit din

nou la realitatea care-și schimba direcția, asemenea unui vapor uriaș cu pasageri care se clatină greoi.

După ce-a plecat Creta Kano, m-am așezat pe canapea și am privit grădina fără să mă gândesc la nimic. S-a întors cu taxiul după treizeci de minute, cărând trei sacose pline de mâncare. Mi-a pregătit apoi ouă cu șuncă și salată de sardele.

— Ia spune-mi, domnule Okada, te interesează în vreun fel insula Creta? mă întrebă ea brusc, după ce am terminat de mâncat.

— Insula Creta din Mediterană?

— Da.

Am clătinat din cap.

— Nu știu ce să zic. N-aș putea spune că nu mă interesează deloc, dar nu m-am gândit la asta.

— Ai vrea să mergi cu mine acolo?

— Să merg în insula Creta cu tine ?

— Adevărul este că aș vrea să mă desprind o vreme de Japonia. La asta m-am gândit tot timpul cât am stat în fântână după ce ai plecat de acolo. Chiar din clipa în care Malta m-a botezat așa, m-am gândit că aș vrea să ajung acolo într-o bună zi. Am citit multe cărți despre insulă, ca să mă documentez. Am învățat și puțină greacă, atât cât să mă descurc. Am economii serioase puse deoparte, așa că am putea trăi destul de multă vreme fără probleme. Nu trebuie să te gândești deloc la bani.

— Malta știe că intenționezi să pleci în Creta ?

— Nu, nu i-am spus încă nimic, dar sunt sigură că nu se va opune. Cred că o va considera chiar o experiență benefică pentru mine. Este adevărat că îi servesc drept mediu de cinci ani de zile, dar nu se folosește de mine ca de o unealtă. A făcut lucrul acesta ca să mă ajute și pe mine să-mi revin. Ea susține "că dacă trec prin subconștientul oamenilor, voi fi capabilă să niă înțeleg și pe mine însămi mai bine. Înțelegi ce vreau să "Pun? Pentru mine e un fel de pseudo-experiență, învăț mai temeinic ce înseamnă să ai o identitate.

în viața mea n-am spus nimănui direct: „Vreau neapărat să fac lucrul acesta". De fapt nici nu m-am gândit la așa ceva.

Nici n-am avut cum, pentru că de când m-am născut, am trăit doar cu dureri și singurul meu scop a fost să găesc o cale de a coexista cu ele. După ce am împlinit douăzeci de ani și a dispărut suferința o dată cu tentativa de sinucidere, ea a fost înlocuită de o amorțeață profundă. Eram ca un cadavru viu. Asupra mea a fost aruncat un văl de

insensibilitate. Nu aveam nici urmă din ceea ce s-ar putea numi propria voință, iar când Noboru Wataya mi-a pângărit trupul și mi-a deschis forțat subconștientul, am dobândit cea de-a treia identitate. Tot nu mă simțeam eu însămi. Aveam nevoie de minimul necesar ca să umplu recipientul, adică trupul. Sub îndrumarea Maltei Kano au trecut multe identități prin acest recipient. Astfel mi-am petrecut eu cei *douăzeci și sase de ani* din viață. Ima-ginează-ți că în toată această perioadă *n-am fost nimic*. Gândul acesta m-a izbit cu multă forță cât am stat în fântână și am cugetat. Mi-am dat seama acolo de tristul adevăr. N-am fost nimic altceva decât o prostituată. Prostituată a cărnii și prostituată a spiritului. Acum încerc să-mi conturez bine cea de a treia identitate. Nu sunt nici recipient, nici mediu. Vreau să mă clădesc pe mine însămi pe suprafața acestui pământ.

— Înțeleg ce-mi spui, dar tot nu pricep de ce vrei să mergi cu mine în insula Creta.

— Cred că ar fi bine pentru amândoi, spuse Creta Kano. Deocamdată nu e nevoie de nici unul din noi *aici*, și atunci simt eu că ar fi mai bine să nu fim aici. Spune-mi, domnule Okada, ai ceva de făcut de-acum încolo, ai vreun program?

Am tăcut și am clătinat din cap doar.

— Amândoi trebuie să o luăm de la capăt la un moment dat, îmi spuse Creta Kano privind-mă în ochi. După părerea mea, insula Creta n-ar fi un început tocmai prost.

— Nu-i rău deloc, am aprobat eu. Puțin cam în pripă decizia, dar începutul n-ar fi rău deloc.

Creta Kano s-a întors spre mine și mi-a aruncat un zâmbet || larg. Mi-am dat seama că era prima oară când îi vedeam fața zâmbitoare, ceea ce m-a făcut să cred că lucrurile o luau oare-' cum în direcția cea bună.

— Mai avem timp, spuse ea. Chiar dacă mă grăbesc, tot ani nevoie de două săptămâni ca să-mi fac pregătirile. Te rog să j te gândești bine între timp. Nu știu dacă-ți pot oferi ceva. pare că deocamdată nu sunt capabilă să-ți ofer nimic. Sunt

goală în adevăratul sens al cuvântului și abia acum încep să-mi umplu această carcasă. Puțin câte puțin. Cred că ne putem ajuta reciproc. Am dat din cap.

— Am să mă gândesc. Mă bucur că mi-ai făcut această ofertă și cred că ar fi grozav să plecăm împreună. Chiar cred. Dar sunt o mulțime de lucruri la care trebuie să mă gândesc și pe care trebuie să le pun în

ordine.

— Dacă o să-mi spui în final că nu vrei să vii cu mine, să nu-ți faci griji, pentru că nu mă supăr. O să-mi pară rău, dar prefer un răspuns cinstit. Creta Kano a rămas la mine și în noaptea aceea. Spre seară, m-a invitat la o plimbare în parcul din apropiere. M-am hotărât să nu mă mai sinchisesc de pata aceea de pe obraz și să ies din casă. Ce rost avea să mă îngrijorez din pricina unor fleacuri ? Ne-am plimbat vreo oră. Amurgul a fost splendid. Ne-am întors acasă și am mâncat.

În timp ce ne-am plimbat, i-am povestit amănunțit despre scrisoarea lui Kumiko, în care mi-a mărturisit că nu se mai întoarce niciodată la mine, că a avut un iubit mai bine de două luni, dar s-a despărțit și de acela. Cu toate acestea, era hotărâtă să nu mai vină acasă. Creta Kano a tăcut tot timpul cât am vorbit eu și nici nu și-a spus părerea în legătură cu cele auzite. Probabil că ea a cunoscut deznodământul, numai eu fusesem cel care nu a știut nimic.

După cină, Creta Kano a zis că vrea să se culce cu mine. A mărturisit că și dorea sex fizic și nu mental. I-am spus că m-a luat pe nepregătite și nu știam ce să fac.

Creta Kano m-a privit în ochi și-a zis:

— Indiferent dacă mergi cu mine în insula Creta, domnule Okada, vreau să mă consideri măcar o dată prostituată. Vreau să-mi cumperi trupul.

Aici. Astă seară. Este ultima oară când fac așa ceva. Renunț și la numele de Creta Kano după asta. Dar pentru ca să pot face așa ceva, am nevoie de o linie clară de demarcație, ceva care să-mi spună: *Aici e sfârșitul*.

— Înțeleg că-ți dorești o linie de demarcație, dar de ce trebuie să te culci cu mine pentru asta?

— Nu pricepi ? Vreau să mă culc cu tine, cu Okada cel real, ^s& facem sex *în realitate* și să trec prin tine, prin acest om numit Okada. Prin asta sper să reușesc să mă eliberez de pângărirea pe care o simt în interiorul meu. Aceasta va fi linia de demarcație.

— Îmi pare rău, dar eu nu cumpăr carne umană. Creta Kano și-a mușcat buza.

— Știi ce, în loc de bani îmi dai din lucrurile soției tale. Și pantofii.

Acesta ar fi prețul pentru trupul meu. Astfel va fi totul în ordine și eu mă voi simți salvată.

— Salvată ? Adică scapi de pângărirea cu care te-a pricopsit Noboru Wataya?

— Exact. Ai înțeles bine.

Am privit-o fix. Fără genele false, Creta Kano părea mult mai copilăroasă.

— Spune-mi, te rog, ce-i de fapt cu acest Noboru Wataya? E fratele soției mele, dar nu știu mare lucru despre el. Ce gândește ? Ce vrea ? Sunt sigur de un lucru — ne urâm reciproc din toată inima.

— Noboru Wataya este o persoană care aparține unei lumi exact opuse celei în care trăiești tu, spuse Creta. Aveam impresia că-și caută cuvintele cele mai potrivite ca să-mi poată explica. Tu trăiești într-o lume în care pierzi totul, iar Noboru Wataya câștigă totul. O lume în care tu ești respins, iar el este acceptat. De aceea te urăște atât de tare.

— Tot nu pricep. De ce mă bagă în seamă? E renumit, e puternic, în comparație cu el, eu sunt o nulitate. De ce trebuie să-și piardă timpul urându-mă?

Creta Kano clătină din cap.

— Ura este ca o umbră lungă, neagră. În majoritatea cazurilor, nici persoana pe care o învăluie nu știe de unde vine. Este ca o sabie cu două tăișuri. Îi tai pe adversar, dar te tai și pe tine. Cu cât îl ciopârțești mai rău pe adversar, cu atât te mutilezi mai mult pe tine. De cele mai multe ori lovitura este fatală, dar nu e ușor să te debarasezi de ea. Te rog să fii foarte atent, domnule Okada, pentru că ura este foarte periculoasă. O dată ce-a prins rădăcini în inima ta, cel mai greu lucru diB lume este să scapi de ea.

— Tu ai simțit-o, nu?... rădăcina urii din inima lui Noboru^ Wataya.

— Da, normal, spuse Creta Kano. Ea m-a despiciat în doi ea m-a pângărit și de aceea nu vreau ca el să rămână ultimii clienți pe care l-am avut. Înțelegeți?

M-am culcat în seara aceea cu Creta Kano. Am dezbrăcat-o de lucrurile lui Kumiko și am făcut sex. încet și blând. Mi se părea o prelungire a visului, doar că trupul ei era *adevărat* și viu de data aceasta, îmi lipsea totuși ceva... senzația că se întâmpla cu adevărat. De câteva ori am avut impresia că era Kuiniko și nu Creta Kano. Erarn sigur că o să mă trezesc la realitate când urma să ejaculez, dar nu m-am trezit. Am ejaculat în t-a. Era realitatea gol-goluță, dar ori de câte ori recunoșteam lucrul acesta, mi se părea tot mai puțin reală. Se destrăma și se îndepărta, puțin câte puțin. Dar era totuși realitate.

— Domnule Okada, spuse Creta Kano cuprinzându-mă cu brațele. Hai să mergem în insula Creta împreună! Locul acesta nu e pentru noi. Nici pentru tine, nici pentru mine. Trebuie să plecăm în Creta. Dacă rămâi

aici, o să ți se întâmple ceva rău. Știu, sunt sigură.

— Ceva rău?

— Ceva *foarte rău*, îmi prezise Creta Kano, cu voce joasă, dar pătrunzătoare, la fel ca pasărea profet care trăia în pădure.

15 Numele corect

Lucruri arse cu ulei de salată într-o dimineță de vară

Metaforă nepotrivită

În dimineța următoare, Creta Kano a renunțat la nume.

Imediat după ivirea zorilor, m-a trezit ușor. Am deschis ochii și am zărit lumina dimineții strecurându-se prin perdele. M-am ridicat pe marginea patului și am văzut-o privindu-mă. În loc de pijama era îmbrăcată cu un tricou de-al meu vechi. Altceva nu avea pe ea. Părul pubian îi strălucea ușor.

— Domnule Okada, nu mai am nume, spuse *ea*.

A renunțat la activitatea de prostituată, nu mai voia să fie mediu, nu-i mai trebuia numele de Creta Kano.

— A, deci nu mai ești Creta Kano. M-am frecat cu degetele la ochi. Ești o persoană cu totul nouă. Felicitări! Dar nu mai ai nume, eu cum o să te strig de-acum încolo? Dacă n-ai nume și stai cu spatele, cum îți atrag atenția?

Ea, care până cu o seară în urmă fusese Creta Kano, clătină din cap.

— Nu știu. Trebuie să-mi găsec un nume nou. Pe vremuri aveam un nume adevărat. Apoi, când m-am apucat de prostituție — nici nu mai vreau să rostesc vreodată cuvântul acesta -mi-am luat unul provizoriu. Când m-am lăsat de prostituție» Malta Kano mi-a dat numele de Creta Kano ca să potrivească cu activitatea de mediu. Dar pentru că acum mai sunt nici prostituată, nici mediu, consider că am nevoie un nume nou pentru noua mea identitate. Nu ai vreo id< domnule Okada? Oare ce mi s-ar potrivi pentru cea care s acum?

M-am gândit puțin, dar nu mi-a venit în minte nici un nume potrivit.

— Păreră mea este că trebuie să ți-l alegi singură. Chiar dacă mai durează, cred că-i mai bine așa, dat fiind că acum ești o persoană nouă și independentă.

— Mi-e foarte greu să-mi găsec singură numele cel mai potrivit.

— Sigur că nu e ușor, cu atât mai mult cu cât un nume poate spune totul

despre persoana respectivă. Poate ar fi mai bine să procedez și eu ca tine, adică să renunț la numele pe care-l am. Cel puțin așa am senzația. Sora Maltei Kano s-a ridicat în capul oaselor, a întins mâna și rrn-a atins obrazul drept cu vârful degetelor, încă mai era acolo semnul de mărimea unei palme de nou-născut.

— Dacă renunți la numele tău, adică Okada, eu cum să te strig?

— Pasăre-arc. Cel puțin eu am un nume nou.

— Domnul Pasăre-arc, spuse ea. Numele pluti în aer, sub privirile ei.

— Frumos nume, dar ce naiba de pasăre e asta?

— Pasărea-arc există cu adevărat, cu toate că nu știu nici eu cum arată. Adevărul e că n-am văzut-o niciodată, dar i-am auzit vocea. Pasărea-arc poposește pe creanga unui copac din zonă și răsucește arcul lumii, anunțându-și gestul printr-un sunet aparte. Când nu mai răsucește arcul lumii, își încetează existența, dar nu știe nimeni asta. Toți oamenii cred că lumea este pusă în mișcare de un dispozitiv mult mai grozav și complex, de-a dreptul uriaș, dar lucrurile nu stau deloc așa. Adevărul e că pasărea își ocupă locul și învârtește, puțin câte puțin, arcul cel micuț, punând lumea pe roate. Arcul acela e nuc și simplu, ca o jucărie și nu-l vede decât pasărea-arc.

— Pasăre-arc, repetă ea. Domnul Pasăre-arc care răsucește arcul lumii. Am ridicat capul și am privit în jurul meu. Era camera cu ^{Ca}re mă obișnuisem, camera în care am dormit timp de patru ^{Sa}u cinci ani, dar care acum mi se părea ciudat de goală și Parcă mai mare.

— Din păcate nu știu de unde mi-as putea procura arcul și ^{nic}i măcar nu știu cum arată.

Cu vârful degetelor mi-a desenat pe umăr un cerc mic.

M-am întins cu fața-n sus și am văzut o molie mică strivită <" pe tavan. Am privit-o îndelung. Era chiar deasupra capului "" meu. O vedeam pentru prima oară și am început să mă întreb { de când o fi acolo. Putea foarte bine să fi fost lipită de tavan încă înainte de a ne muta noi, ceea ce înseamnă că, în timp ce dormeam, ea ne privea inertă de sus. Și uite-așa, într-o bună dimineață, i-am depistat existența.

În apropierea mea am simțit respirația caldă a femeii care a fost cândva Creta Kano. Simțeam mirosul trupului ei în timp ce ea continua să deseneze cerceulețe pe umărul meu. Mi-ar fi plăcut să întind mâna să o iau din nou în brațe, dar nu-mi dădeam seama dacă era bine sau nu și oricum, ce-i mult strică, mi-am zis eu. Am renunțat la asemenea gânduri și am rămas tăcut, cu privirile în tavan. Într-un final, sora Maltei Kano s-

a aplecat peste mine și m-a sărutat pe obrazul drept. Când mi-a atins semnul de pe obraz, am simțit o toropeală profundă.

Am închis ochii și mi-am ciulit urechile pentru a prinde sunetele lumii. Undeva în depărtare se auzea gânguritul unor guguștiuci, care-și revărsau binecuvântarea asupra întregului univers și anunțau începutul unei zile noi de vară. Da, dar numai atât nu e de ajuns, trebuie să răsucescă cineva și arcul, mi-am zis eu.

— Domnule Pasăre-arc, spuse fosta Creta Kano, sunt convinsă că o să găsești cândva arcul acela.

— Dacă îl găsesc și dacă reușesc să-l răsucesc, am întrebat eu cu ochii închiși, viața din preajma mea va reveni la normal?

A clătinat ușor din cap. În ochii ei plutea o tristețe abia perceptibilă, ca un petic minuscul de nor care străbătea bolta, cerească.

— Nu știu, zise ea.

— Nu știe nimeni.

Există lucruri pe lume pe care e mai bine să nu le știi, spusese cândva locotenentul în rezervă Mamiya.

Sora Maltei Kano mi-a spus că vrea să meargă la coafă Deoarece nu avea nici un ban la ea (ajunseser la mine goa pușcă în sensul propriu al cuvântului), i-am împrumutat S-a îmbrăcat cu bluza și fusta lui Kumiko, a încălțat sandale ei și s-a dus la coaforul din apropierea gării — același la mergea și Kumiko.

După ce-a plecat, am dat cu aspiratorul și am băgat rufele murdare în mașina de spălat. De mult nu mă mai ocupasem de gospodărie! Am scos apoi tot ce aveam prin sertarele biroului și am băgat tot ce nu-mi trebuia într-o cutie de carton pe care intenționez să o ard. Am vrut să mai păstrez câte ceva, dar am constatat că nu erau lucruri de care să mai am nevoie — un jurnal vechi, o scrisoare lungă la care mă pregătisem cândva ^i răspund, un carnețel vechi în care îmi notasem amănunțit diverse programe și întâlniri, o agendă cu numele și adresele ci'ior care au trecut prin viața mea, decupaje decolorate din ziare și reviste, un permis pentru bazin care expirase, manualul de folosire și foaia de garanție ale casetofonului, vreo jumătate de duzină de creioane și pixuri folosite, o foiță de hârtie cu un număr de telefon (nu-mi mai aminteam al cui era). Am băgat în cutia aceea, pentru a fi arse, și toate scrisorile pe care le păstrasem în dulap. Jumătate dintre ele erau de la Kumiko, deoarece corespondam mult înainte de a ne căsători. Pe plicuri am văzut scrisul ei mic și îngrijit și am constatat că nu s-a modificat deloc în șapte

ani. Nici măcar cerneala n-a schimbat-o.

Am dus cutia în grădină, am turnat pe ea mult ulei pentru salată și i-am dat foc cu chibritul. Cutia s-a aprins imediat, dar a durat ceva timp până a ars și conținutul. Deoarece nu sufla nici o boare de vânt, fuiorul de fum alb urca de la pământ drept spre cerul senin de vară, până la norii uriași, asemenea vlăstarului din *Jack și vrejul de fasole*. O dată cu fumul ce se ridica în zare se scurgea și trecutul meu, cu toate micile plăceri care au constituit cândva apanajul microuniversului în care trăisem. M-am așezat pe o piatră din grădină și am privit dâra de fum. Transpirasem tot și tricoul se lipise de mine. În vechile romane rusești, scrisorile se ardeau în vatră, în serile friguroase de iarnă, și nu în grădină, cu ulei de salată, într-o dimineață călduroasă de vară. Dar în lumea noastră penibil de realistă, oamenii nu pot arde scrisorile decât în dimineți călduroase de vară, ca să asude din cap până-n picioare. Așa e, trebuie să faci și lucruri neplăcute. Doar nu era să aștept până venea iarna.

După ce au ars aproape toate, am adus apă cu găleata, am aruncat-o peste foc și l-am stins. Cenușa rămasă am strivit-o ^{sub} talpa pantofului. După ce-am terminat cu lucrurile mele, am intrat în camera lui Kumiko și m-am uitat prin sertarele biroului. Nu mi-am Permis să fac așa ceva nici după ce a plecat de acasă, pentru că nu mi se părea normal, dar atâta timp cât ea personal îmi spusese că nu are de gând să se mai întoarcă, probabil că n-ar fi deranjat-o dacă ar fi știut că fac ordine.

Se pare însă că își strânsese ea totul înainte de a fugi, deoarece sertarele erau aproape goale. N-am mai găsit decât hârtie de scrisori și plicuri noi, o cutie cu agrafe de hârtie, o riglă și niște foarfece, vreo jumătate de duzină de pixuri și creioane — și cam atât. Și-a făcut ordine pentru că s-a gândit că poate pleca din clipă-n clipă. N-am găsit nici măcar un singur obiect care să-mi amintească de Kumiko.

Ce naiba o fi făcut cu scrisorile pe care i le-am scris eu? Ar fi trebuit să aibă și ea cam tot atâtea câte aveam eu, dar cred că le pusese undeva bine. Habar n-aveam unde puteau fi.

Am intrat în baie și am deschis toate cutiile cu farduri. Erau toate așezate frumos, la locul lor, ca niște prăjiturele -ruj, demachiant, parfum, fixativ, creion de sprâncene, loțiuni și multe altele care nu știam la ce serveau. Dacă stau și mă gândesc bine, nici nu erau chiar atât de multe, deoarece Kumiko nu se fărdă exagerat. I-am aruncat apoi periuța de dinți, ața dentară și casca de baie.

Atât am făcut și mă simțeam epuizat. M-am prăbușit pe un scaun din

bucătărie și am băut niște apă. Printre lucrurile lăsate de Kumiko nu mai erau decât hainele și cam un raft de cărți. M-am gândit să-i strâng cărțile și să le duc la anticariat. Nu știam ce să fac cu hainele ei. îmi scrisese să le arunc sau să le dau pentru că oricum nu le va mai purta, dar nu mi-a scris exact ce ar fi dorit să fac cu ele - să le duc la un magazin cu lucruri de mâna a doua, să le bag într-un sac de plastic și să le arunc, să le dau de pomană, să le donez Armatei Salvării? Nu-mi dădeam seama cum ar fi fost mai bine. Până la urmă, m-am gândit că nu aveam nici o grabă să scap de ele și le puteam lăsa în continuare acolo. Poate le voia Creta Kano (adică fosta Creta Kano) sau cine știe, poate venea într-o bună zi Kumiko să și le recupereze. Nimeni nu poate ști ce se întâmplă mâine, ca să nu mai vorbim de poimâine. De fapt n-aveam cum să știu nici ce se putea întâmpla în după-amiaza aceea.

Fosta Creta Kano s-a întors de la coafor puțin înainte de prânz. M-am speriat pur și simplu când am văzut-o tunsă atât de scurt — cele mai lungi porțiuni de păr aveau cel mult trei patru centimetri și erau fixate cu gel special, în primele clij n-am recunoscut-o pentru că era și complet nefardată. Oricu nu mai arăta ca Jacqueline Kennedy.

I-am făcut un compliment.

— Arăți mult mai naturală și mai tânără, deși mi se pare că ești cu totul altă persoană acum.

— Chiar sunt cu totul altă persoană acum, spuse ea râzând. Am invitat-o să luăm prânzul împreună, dar a clătinat din cap și mi-a spus că are o mulțime de treburi de care trebuia să se ocupe singură.

— Domnule Okada, adică domnule Pasăre-arc, am făcut deja primul pas spre noua mea identitate. Trebuie să mă duc acasă, să stau de vorbă pe îndelete cu sora mea și apoi să-mi încep pregătirile pentru plecarea în insula Creta - pașaport, bilete de avion, bagaje. Eu n-am mai făcut asemenea pregătiri, așa că nu prea știu ce mă așteaptă. N-am mai fost niciodată în excursie, n-am plecat nici măcar o dată din Tokyo.

— Tot mai crezi că ar fi bine să plecăm împreună în insula Creta? am întrebat.

— Bineînțeles. Consider că este cel mai bun lucru și pentru mine, și pentru tine. Așa că te rog să te gândești bine, pentru că e o chestiune extrem de importantă.

— O să mă gândesc bine.

După ce-a plecat fosta Creta Kano, mi-am îmbrăcat un tricou polo curat

și pantaloni lungi. Ca să nu mi se vadă prea tare pata de pe obraz, mi-am pus ochelari de soare. Am ieșit pe strada însorită imediat după prânz și am luat un tren spre gara Shinjuku. Am intrat în librăria Kinokuniya și am cumpărat două ghiduri turistice despre Grecia, după care mi-am luat un geamantan de mărime mijlocie de la magazinul universal Isetan. Am ieșit pe stradă și am intrat în primul restaurant care mi-a ieșit în cale, ca să mănânc de prânz. Chelnerița era extrem de posacă și nesociabilă. Bine, am mai întâlnit eu exemplare mai puțin amabile, dar era prima oară când vedeam ^o Persoană atât de nesuferită. Parcă i-ani stat în gât, și eu, și comanda mea, de la început până la sfârșit. Până mi-am ales Geniul, s-a uitat la pata de pe obraz de parcă i-ar fi prezis cineva un viitor negru. Privirile ei mă ardeau pur și simplu. Am comandat o sticlă mică de bere, dar mi-a adus într-un târziu una mare. Nu am obiectat și m-am gândit că i-aș putea *i chiar recunoscător pentru berea rece, cu spumă de un deget. ⁿ fond, dacă nu o puteam termina, n-aveam decât să o las pe «iasă.

Până mi-a venit mâncarea comandată, am băut bere și am răsfoit ghidul. Creta era cea mai apropiată insulă grecească de Africa, o insulă lungă și subțire. Nu exista cale ferată, așa că turiștii călătoreau de obicei cu autobuzul. Cel mai cunoscut oraș din insulă era Iraklion, iar în labirintul din apropiere se aflau vestigiile renumitului palat Cnossos. Insula era renumită pentru cultivarea măslinilor și pentru vinul de calitate superioară, în multe părți ale insulei vântul sufla puternic și existau numeroase mori de vânt. Din rațiuni politice, se deosebea ca structură de alte zone care și-au dobândit independența de sub stăpânirea turcească. Principala caracteristică a locuitorilor insulei era spiritul lor belicos, fiind foarte cunoscută mișcarea de rezistență desfășurată împotriva armatei naziste în timpul celui de-al doilea război mondial. Kazantzakis a scris un roman destul de lung, intitulat *Zorba Grecul*, a cărui acțiune se desfășoară pe insula Creta. Cam atât am aflat eu despre insulă din ghidul pe care-l cumpărasem. Aș fi vrut să știu cum e viața acolo, dar mi se părea normal să nu găsesc mai multe informații, pentru că un ghid turistic este făcut pentru turiști și nu pentru cei care vor să se stabilească acolo, chiar și numai pentru o perioadă mai scurtă de timp. Încercam să-mi imaginez cum o să trăiesc eu acolo cu *fosta Creta Kano*, în ce casă o să locuim, ce o să mâncăm, ce o să facem dimineața după ce ne sculăm, ce o să vorbim toată ziua, cum o să ne petrecem timpul. Câte luni sau câți ani o să rezistăm? În capul meu nu se contura însă nici o

imagine concretă, oricât mă străduiam.

Orice-ar fi, gândeam eu, cred că aş putea să plec chiar de tot în Creta şi să trăiesc cu *fosta Creta Kano* — doar noi doi. Am privit o vreme cele două ghiduri de pe masă şi geamantanul cel nou de la picioarele mele. Ele m-au ajutat să întrevăd *o posibilitate* mai concretă. Doar de aceea ieşisem în oraş, nu? Am plecat de acasă cu ideea vagă a unei posibilităţi, dar am cumpărat ghidurile şi geamantanul. Cu cât priveam mai mult obiectele luate, cu atât mi se părea perspectiva mai fermecătoare, îmi venea să las totul baltă şi să plec cât mai repede de acolo. Era simplu. Dacă aş fi rămas în Japonia, aş fi stat mai tot timpul casă şi aş fi aşteptat să se întoarcă Kumiko. Numai că ea *ffd*-scris clar în scrisoare că nu se mai întoarce, să n-o aştept şi n-o caut. Orice s-ar spune, aş avea totuşi dreptul s-o aşte numai că ajungeam să mă închid de tot în mine dacă făceam așa ceva - deveneam şi mai singuratic, mai derutat, mai lipsit de vlagă. Problema cea mare era că nu avea nimeni nevoie de mine aici. Poate că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să plec cu sora Maltei Kano în insula Creta. După cum spusese şi ea, era soluţia optimă pentru amândoi. Am mai privit o dată geamantanul de la picioarele mele. Încercam să mă imaginez cu geamantanul în mână, coborând din avion pe aeroportul Iraklion (numele aeroportului din insula Creta) împreună cu sora Maltei Kano, trăind liniştit într-un sat de pe insulă, mâncând peşte şi înotând în marea albastră. Pe când visam cu ochii deschişi la peisaje parcă desprinse dintr-o vedere, am simţit conturându-se în capul pieptului un nor solid, care se răspândea treptat, în timp ce mergeam pe strada aglomerată din Shinjuku, cu geamantanul cel nou în mână, am simţit un nod în gât şi n-am mai putut respira. Parcă nici mâinile şi nici picioarele nu mă mai ascultau.

După ce-am ieşit din restaurant, l-am lovit cu geamantanul în picior pe un individ care venea grăbit din direcţie opusă. Era un tip solid, îmbrăcat cu un tricou gri, iar pe cap purta o şapcă de baseball. Avea căşti în urechi, probabil asculta muzică. Mi-am cerut scuze, dar individul, înfuriat, m-a îmbrâncit zdravăn. Deoarece m-a luat pe nepregătite, mi-am pierdut echilibrul, am căzut şi m-am lovit cu capul de zid. Mi-a aruncat o privire şi apoi şi-a văzut mai departe de drum fără să schiţeze vreun gest. Am fost tentat o clipă să mă iau după el, dar am renunţat repede la gândul acela. N-avea nici un rost. M-am ridicat, am oftat din rărunchi, mi-am şters praful de pe pantaloni şi am luat iar geamantanul în mână. Cineva a cules cărţile de pe jos şi mi le-a dat. Era

o bătrânică mică de statură, cu pălărie fără boruri. Era foarte caraghioasă pălăria ei. Când mi-a dat cărțile, ^a clătinat doar din cap de câteva ori, fără să spună nimic. Pălăria ei caraghioasă și compasiunea din priviri mi-au amintit, flu știu de ce, de pasărea-arc - pasărea care trăiește undeva, într-un colț de pădure.

Mă durea puțin capul, dar cu excepția unui cucui, n-am P^ațit nimic. M-am gândit imediat că cel mai bun lucru era să ¹¹¹ ă duc acasă și să nu mai hoinăresc prin asemenea locuri, [^]ebuia să ajung pe aleea aceea liniștită. Ca să-mi schimb puțin starea de spirit, am cumpărat de la ^ochioșcul din gară un ziar și dropsuri cu lămâie. Am scos portofelul

din buzunar și am plătit, mi-am pus ziarul la subsuoară și am luat-o spre intrarea de la peron, în clipa aceea, am auzit din spate o voce de femeie: — Hei, domnule! Domnul înalt cu pată pe față!

Pe mine mă striga, deci. Era fata de la chioșc. Nu știu de ce, dar m-am întors spre ea.

— Ați uitat să luați restul.

Mi-a întins restul de la o mie de yeni, l-am luat și i-am mulțumit.

— Vă rog să mă scuzați că am pomenit de pata de pe fața dumneavoastră, dar nu mi-a venit altceva în minte și m-a luat gura pe dinainte.

Am clătinat din cap, zâmbind și lăsând-o să înțeleagă faptul că nu trebuia să se simtă jenată pentru atâta lucru. Mi-a privit fața câteva clipe și apoi a spus:

— Ați transpirat tot. Nu cumva vă e rău?

— E cald și am umblat mult, de aceea am transpirat. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

Am urcat în tren și am început să citesc ziarul. Abia după câteva clipe mi-am dat seama că nu mai citisem așa ceva de mult timp. Nu cumpăram ziare. Când avea chef de citit, Kumiko își mai cumpăra câte unul și mi-l aducea seara și mie, dar pe mine nu mă interesa decât rubrica „Oferte de muncă”. De când a plecat Kumiko, n-a mai avut cine să-mi aducă ziare.

N-am găsit nimic care să mă intereseze. L-am răsfoit de la prima până la ultima pagină, dar n-am găsit nici o informație care să mi se pară utilă, așa că l-am împăturit la loc. Mi-am ridicat apoi privirile pe afișele lipite în tren și mi-a sărit în ochi numele lui *Noboru Wataya* pe coperta-reclamă a unei reviste săptămânale: „Știre senzațională - Noboru Wataya participă la alegerile politice”. Am rămas multă vreme cu ochi*

și fixați pe numele respectiv. Va să zică individul intrase ca lumef j în politică — un motiv serios pentru care merita să plec diȘi Japonia, am gândit eu atunci.

Am coborât din tren cu geamantanul gol în mână și am! un autobuz spre casă. Mi s-a părut ca o cochilie goală, dar < răsuflet ușurat când m-am văzut în casă. Mi-am tras suflet puțin și apoi am intrat în baie să fac un dus. În baie nu era nici urmă de Kumiko — nici periuța ei de dinți, nici caș de baie, nici fardurile. Nu mai erau nici ciorapi și chiloți la uscat, și nici măcar șamponul pe care-l folosisese ea.

În timp ce mă ștergeam cu prosopul, mi-am dat seama că ar fi trebuit să cumpăr revista săptămânală în care era publicat articolul despre Noboru Wataya. Începusem să mă întreb ce naiba putea scrie acolo. Pe urmă am clătinat din cap și mi-am spus că dacă Noboru Wataya voia să se facă politician, n-avea decât. Oricine are în țara asta dreptul să devină politician dacă dorește, în plus, deoarece Kumiko fugise de acasă, eu nu mai aveam practic nici o legătură cu el și nici nu știam măcar cu ce partid ține. De fapt, nu știam nici de partea cui urma să fiu. Nu conta, *puteam să iau totul de la început.*

Nu-mi puteam nicicum scoate din cap titlul de pe coperta revistei. Toată după-amiaza am făcut ordine în dulapul din perete și în bucătărie, dar oricât încercam să mă gândesc la altceva și să-mi găsesc de lucru ca să nu am timp nici să respir, în fața ochilor nu aveam decât numele lui Noboru Wataya scris cu ideograme mari pe reclama din revistă, îmi stăruia în minte și nu puteam scăpa nicicum de imaginea aceea. Am auzit telefonul sunând în camera de alături, dar l-am lăsat să sune. Nu m-am sinchisit să răspund pentru că refuzam să-i recunosc existența, și de aceea încercam să mă prefac că nu-l aud. Mi-a fost imposibil. Am pornit, resemnat, spre cel mai apropiat magazin și am cumpărat revista. M-am așezat pe scaunul din bucătărie și am citit articolul în timp ce-am băut un ceai rece. Scria că renumitul economist și analist Noboru Wataya urma să participe la alegerile pentru Camera Reprezentanților, anunțându-și candidatura pentru prefectura Niigata, circumscripția electorală X. Se făcea o analiză amfinuntită și concretă a candidatului, publicându-se date legate de cariera lui - studii, lucrări, activitatea desfășurată în mass-roedia în ultimii câțiva ani. La alegerile trecute a candidat Pentru Camera Reprezentanților în prefectura Niigata unchiul ^{Sa}u, Yoshitaka Wataya, dar a anunțat că se retrage din motive ue sănătate. Dată fiind importanța poziției, nu putea să-i urmeze decât o

persoană influentă ca nepotul său. Părerile specialiștilor erau foarte favorabile nepotului. Datorită poziției puternice a actualului membru Wataya, celebrității și tinereții lui Noboru Wataya, succesul acestuia din urmă părea garantat. „* puțin așa scria în revistă. „Șansele domnului Noboru Wataya ¹¹ cursa viitoarelor alegeri sunt de nouăzeci și cinci la sută. Ar ^ai fi câteva condiții care se cer îndeplinite, dar se pare că ^{rs}oana în cauză este dispusă să plece urechea, așa că nu sunt motive de îngrijorare." Cam așa ceva afirma „o persoană locală influentă".

J

În revistă erau publicate și opiniile lui Noboru Wataya, deși * acesta se întinsese cam mult cu argumentările. El susținea că " nu e decis categoric să participe la cursa alegerilor, deși recunoaște că s-a pus problema. Ar trebui să i se mai lase timp de gândire pentru că nu i se pare chiar simplu să accepte propunerea pe loc. Există probabil o mare diferență între ce așteaptă el de la lumea politică și ce așteaptă lumea politică de la el. De aceea, de-abia urmează să înceapă discuțiile și să se pună la punct unele detalii. Numai dacă ambele părți cad de acord și sunt mulțumite de tratative, acceptă să participe la alegeri ca membru în Camera Reprezentanților. Chiar dacă se ajunge aici și va fi ales, nu vrea să fie doar un simplu membru. Are doar treizeci și șapte de ani, iar dacă își alege cariera de politician, perspectivele de viitor sunt foarte largi. El are propriile puncte de vedere și este capabil să pledeze pentru ele și să acționeze conform propriei strategii, atingându-și țelul în cel mult cincisprezece ani. Ca politician, trebuie să lupte ca Japonia să ajungă în cursul secolului XX să-și definească o nouă identitate, să-și promoveze o poziție definitorie. Primul lui scop este scoaterea Japoniei din situația de țară margi-nalizată, vrând să facă din ea un model politic și cultural demn de urmat. Cu alte cuvinte, trebuie schimbată structura, trebuie* lichidată ipocrizia și instaurate logica și morala. Nu de vorbe goale și de retorică ambiguă e nevoie, ci de fapte concrete care'. să conducă spre o imagine clară. A sosit momentul în care, trebuie să ne făurim o asemenea imagine clară și este de, datorită politicianilor să stabilească un consens popular, național. Dacă noi continuăm să guvernăm fără o ideologie limpede și-concretă, țara aceasta se va duce de râpă și va ajunge semene cu o meduză uriașă purtată de apă. Eu nu sunt oml idealurilor și visurilor, ci al faptelor concrete, eu vorbesc și simplu despre „ceea ce trebuie făcut neapărat". Pentru ac eu dispun de un plan de măsuri și am de gând să-l expun la momentul oportun, în funcție de

evoluția situației.

Articolul din revista săptămânală părea în linii genei favorabil lui. Noboru Wataya e cunoscut ca politician, nomist, analist și redutabil orator. E tânăr, *de* familie bi iar ca politician ar avea un viitor foarte promițător. De ac nu se poate spune că strategia lui pe termen lung e vorl

goală, ci chiar poate deveni o realitate palpabilă. Foarte mulți dintre suporterii așteaptă cu nerăbdare decizia lui de a intra în cursa electorală. Cu toate că ar putea exista mici probleme legate de faptul că e divorțat și nu s-a recăsătorit - considerate ca defecte de către unii mai conservatori — tinerețea și competent[^] compensează cu prisosință minusurile. Posibil să obțină ?: voturi feminine, deci ne așteptăm la mai mult din partea lui. Apicolul se încheia cu un ton puțin cam sarcastic însă : „Există și unii care opinează că în actuala cursă electorală, domnul Wataya nu face decât să moștenească circumscripția electorală a unchiului său și să tragă foloase din politica lipsită de ideologie pe care de altfel o critică, înaltele opinii politice ale domnului Wataya au o deosebită putere de convingere, dar rămâne de văzut câtă eficacitate vor avea în activitatea propriu-zisă și nu ne rămâne decât să le apreciem în funcție de orientarea viitoare”.

După ce am citit articolele legate de Noboru Wataya, am aruncat revista în coșul de gunoi. Am început imediat după aceea să-mi bag în geamantan îmbrăcăminte și tot felul de mărunțisuri pentru plecarea în insula Creta. Habar nu aveam cât era de rece iarna în Creta. Uitându-mă pe hartă, am văzut că e aproape de Africa, dar și în Africa putea fi destul de frig în unele zone. Am scos o jachetă din piele și am băgat-o în geamantan; apoi două pulovere, două perechi de pantaloni, două cămăși cu mâneci lungi, trei cămăși cu mâneci scurte, o haină de tweed, tricouri, pantaloni scurți, șosete, lenjerie de corp, pălărie, ochelari de soare, costum de baie, prosoape și trusa de baie. Geamantanul nu s-a umplut decât pe jumătate. Nu-mi dădeam seama de ce aș mai fi avut nevoie.

Deocamdată n-am mai pus altceva, l-am închis și în felul acesta am început și eu să realizez că de fapt o să părăsesc Japonia. Plec din casa asta, plec din țara asta. Am privit o vreme geamantanul cel nou, cu o bomboană de lămâie în gură. Mi-am amintit în clipa aceea că soția mea nu și-a luat nici o valiză când a plecat de acasă. A plecat doar cu geanta de umăr ?i cu fusta și bluza luate de la curățătorie în dimineața aceea

senină de vară. Bagajul ei a fost mult mai mic decât ceea ce ^{av}eam eu acum în fața ochilor.

M-am gândit apoi la meduze. Noboru Wataya spunea că »dacă noi continuăm să guvernăm fără o ideologie limpede și concretă, țara aceasta se va duce de râpă și va ajunge să semene cu o meduză uriașă purtată de apă". Oare Noboru Wataya a privit vreodată, atent, o meduză de aproape? Probabil că nu. Eu, în schimb, am avut parte de o asemenea experiență. Când m-am întâlnit cu Kumiko, de dragul ei am văzut cu propriii mei ochi meduze din toate colțurile lumii, deși nu le puteam suferi. Ea le-a privit fascinată, le-a analizat mișcarea lină și delicată fără să scoată un cuvânt, oprindu-se îndelung în fața fiecărui acvariu. Deși era prima noastră întâlnire, ea a uitat cu totul de prezența mea.

Se aflau acolo tot soiul de meduze, de diferite mărimi și forme — rotunde, ovale, romboide, fusiforme, altele arătau ca niște stafii. Kumiko a fost de-a dreptul extaziată. Ca să-i fac plăcere, i-am oferit până și o carte despre meduze. Probabil că Noboru Wataya nu știa că unele meduze au cartilaje, altele au mușchi, unele au nevoie de oxigen iar altele nu, sau că unele au aparat excretor. Sigur nu și-a pus problema că meduzele pot avea spermatozoizi și ovule, că se mișcă atât de grațios datorită tentaculelor, fără să se lase purtate de valuri la voia întâmplării. Nu spun toate astea ca să iau apărarea meduzelor, dar trebuie să recunoaștem că au și ele voința lor de a trăi.

Ia ascultă, domnule Noboru Wataya! Pe mine nu mă deranjează că vrei să devii politician, în fond, ești liber să faci ce dorești. Vreau doar să-ți atrag atenția că ai folosit o metaforă complet nepotrivită și nu se face să disprețuiești meduzele.

Pe la ora nouă seara a sunat pe neașteptate telefonul. Nu am ridicat receptorul imediat, ci am rămas cu privirile ațintite pe el, întrebându-mă cine putea fi la ora aceea. Cine și ce voia de la mine?

M-am gândit că nu putea fi decât *femeia misterioasă de la telefon*. Nu știu de ce, dar eram aproape sigur, pentru că doar ea mă putea căuta din camera aceea întunecată. Mai plutea și acum mirosul acela greu al petalelor de flori. Era femeia toare de sex la orice oră. Mi-am amintit cuvintele ei: „îți orice, am să-ți ofer ce nu-ți oferă soția ta". Până la urmă ntt am ridicat receptorul. A sunat de zece ori, apoi s-a oprit și i a sunat de douăsprezece ori, după care a tăcut. Liniștea c s-a lăsat era parcă mult mai profundă decât cea de dinain A început să-mi bată inima mai tare și

am rămas o vreme privirile ațintite la vârfurile degetelor. Sângele care pornea la inimă și ajungea până la ele avea de străbătut un traseu destul de lung. Mi-am lipit palmele de față, ușor, și am oftat din toți rărunchii. În liniștea adâncă ce învăluia camera nu se auzea decât ticăitul sec al ceasului. M-am dus în dormitor, m-am așezat pe marginea patului și am privit geamantanul cel nou. Insula Creta? Da, plec neapărat în Creta. M-am săturat să mai trăiesc aici și să mă cheme Toru Okada. Eu, cel care am fost cândva Toru Okada, plec în insula Creta cu cea care a fost cândva Creta Kano. Am rostit vorbele cu voce tare ca să se audă bine. Dar pentru cine le rostisem oare? Nici eu nu știam prea bine, dar au fost oricum adresate *cuiva*. Ceasul anunța nestingherit trecerea timpului prin tic-tacul lui neîntrerupt, care rezona parcă la unison cu bătăile inimii mele.

16

Singurul lucru neplăcut care s-a petrecut la Mai Kasahara acasă

Părerile trăsnite ale lui Mai Kasahara despre sursa căldurii

— Domnule Pasăre-arc!

Era o voce de femeie. Mi-am apropiat receptorul de ureche și m-am uitat la ceas. Era ora patru după-amiaza. Când a sunat telefonul, dormeam pe canapea, ud learcă. Trăsesem un pui de somn scurt și neplăcut, încă mai aveam senzația că cineva stătuse călare pe mine tot timpul cât am dormit. Oricine o fi fost, a așteptat până am adormit, s-a așezat apoi pe mine și s-a ridicat și-a plecat cu câteva clipe înainte de a mă trezi.

— Alo! ganguri vocea în șoaptă. Am avut impresia că sunetul a trecut printr-un strat subțire de aer înainte de a ajunge la mine. Mai Kasahara la telefon.

— Bună! încercam să o salut, dar nu eram capabil să articulez cuvintele ca lumea. Ceea ce am reușit să scot trebuie să-i fi părut un fel de geamăt.

— Ce făceai ? întrebă ea insinuant.

— Nimic. Am îndepărtat puțin receptorul ca să-mi dreg j glasul. Nimic. Dormeam.

— Te-am trezit?

— Sigur că m-ai trezit, dar nu-i nimic, nu dormeam prea profund.

Mai Kasahara a ezitat o clipă și apoi m-a întrebat:

— N-ai vrea să treci pe la mine, domnule Pasăre-arc ? Am închis ochii și în bezna minții au început să plutească diverse culori și forme.

— Bine, trec.

— Fac plajă în curte, așa că poți intra prin spate.

— Am înțeles.

— Ești cumva supărat pe mine ?

— S-ar putea, nu știu ce să zic. Oricum, mai întâi fac un duș, mă schimb și apoi trec pe la tine. Vreau să stăm puțin de vorbă.

Am făcut un duș rece ca să-mi limpezesc creierii, m-am spălat apoi cu apă caldă și la sfârșit iar un duș rece. Am reușit să mă trezesc procedând astfel, dar trupul mi-l simțeam tot amorțit și greoi. Și în timpul dușului mi-am simțit picioarele tremurând și a trebuit de câteva ori să mă prind de suportul pentru prosoape sau să mă așez pe marginea căzii. Eram cu siguranță mai obosit decât credeam. M-am spălat apoi pe cap. Deoarece nu-mi trecuse cucuiul, mi-am amintit de individul acela tânăr care m-a îmbrâncit pe strada din cartierul Shinjuku. Chiar nu înțelegeam de ce făcuse așa ceva. De ce naiba există oameni care nu încap de alții? Deși evenimentul cel neplăcut se petrecuse doar cu o zi în urmă, aveam senzația că trecuse cel puțin o săptămână... ba chiar două.

După ce-am ieșit de sub duș și m-am șters cu prosopul, m-am spălat pe dinți și m-am uitat în oglindă. Pata aceea vineție stăruia încă pe obrazul meu drept, fără să-și fi schimbat deloc nuanța — nu era nici mai închisă, nici mai deschisă. Pe globul ocular am zărit niște firișoare subțiri roșii, iar sub ochi, cercăne adânci. Aveam obrații supti, iar părul era prea lung. Arătam ca un cadavru proaspăt înviat care încerca să se strecoare afară din cimitir.

Mi-am pus un tricou și pantaloni scurți, pălărie și ochelari de soare.

Afară am constatat că era încă foarte cald. Tot ce trăia pe pământ, tot ce se vedea și avea formă tânjea după o ploicică, dar pe cer nici urmă de nori. Nu se simțea nici o pală de vânt, iar aleea părea învăluită într-o pătură de aer fierbinte și greu respirabil. Era pustiu ca de obicei și m-am bucurat, Pentru că nu aveam chef să mă întâlnesc cu nimeni pe o zi călduroasă ca asta și mai ales cu fața pe care-o aveam.

În grădina casei părăsite, pasărea sculptată stătea cu privirile ațintite

spre cer și cu ciocul în sus, ca de obicei. Arăta ft'ai murdară și mai obosită decât ultima oară când o văzusem, ^{la*} privirea ei părea mult mai încordată. Mi-a lăsat impresia că se concentra asupra unei priveliști deprimante care plana sus pe cer. Dacă aș fi putut, aș fi ajutat-o să-și întoarcă privirea ^{în} altă parte, dar așa cum era ținută ea locului, nu avea de ales. Buruienile înalte care împrejmuiau statuia erau nemișcate precum corul dintr-o tragedie greacă, cu răsuflarea tăiată, în așteptarea unei profeții. Antena TV de pe acoperiș își înfipsea și ea apatic tentaculele argintii în căldura sufocantă. În lumina aspră a verii, totul părea uscat și stors de vlagă.

După ce-am aruncat o privire prin grădina casei părăsite, am intrat în curtea lui Mai Kasahara. Stejarul proiecta o umbră rece asupra peluzei, dar Mai Kasahara o evitase ca să se bălăcească în razele fierbinți ale soarelui. Stătea întinsă pe spate. Avea pe ea un costum de baie ciocolatiu, foarte sumar, ale cărui petice de pânză erau prinse între ele prin șnururi extrem de subțiri. M-am întrebat cum poate o ființă umană înnota în așa ceva. Purta aceiași ochelari de soare pe care-i avea când ne-am întâlnit prima oară, iar fața îi era brăzdată de sudoare. Sub scaunul de grădină erau un prosop mare de baie, o cutie cu loțiune de plajă și câteva reviste. Lângă ea am văzut două cutii goale de Sprite, din care una îi servea ca scrumieră. Peluza găzduia și un furtun de cauciuc cu o stropitoare în capăt, furtun ce nu mai fusese strâns de la ultima folosire. Când m-am apropiat, Mai Kasahara s-a ridicat și a întins mâna să închidă radioul. Era mai bronzată decât data trecută, dar nu era un bronz pe care să-l capeți doar în câteva ore de plajă la sfârșit de săptămână. Fiecare porțiune a trupului ei, din cap până-n picioare, era frumos bronzată. Se pare că n-a mai făcut altceva în ultima vreme, inclusiv perioada în care am rămas eu în fântână, decât să stea la soare. Am aruncat o privire prin curte. Era la fel de frumoasă ca și până acum, peluza aranjată, bazinul tot fără apă, de ți se făcea sete numai când îl vedeai așa uscat.

M-am așezat pe un scaun lângă ea și mi-am scos o bomboană de lămâie din buzunar. Din cauza căldurii, hârtia se lipise de ea, -

Mai Kasahara mă privi câteva clipe fără să spună nimic, i dar apoi întrebă:

— Ce-ai pățit domnule Pasăre-arc? Ce-i cu pata aia obrazul tău? E un semn, nu?

— Da, cred că da. Nu știu ce s-a întâmplat. Pur și simplu m-am trezit cu

el.

Mai Kasahara s-a ridicat într-un cot și m-a privit în Și-a șters cu mâna transpirația de pe față și și-a pus ochi de soare pe nas. Din cauza lentilelor închise la culoare nu i j mai vedeau ochii deloc.

— Chiar nu bănuiești de unde te-ai pricopsit cu ea?

— N-am nici cea mai vagă idee!

— Chiar nici una?

— Am ieșit din fântână și când am ajuns acasă și m-am uitat în oglindă, am văzut-o. Asta-i tot.

— Te doare ?

— Nici nu mă doare, nici nu mă mănâncă, dar e puțin cam caldă.

— Te-ai dus la doctor?

— Probabil că mi-aș pierde timpul de pomană, am răspuns eu clătînând din cap.

— Probabil, spuse Mai Kasahara. Nici eu nu pot suferi doctorii.

Mi-am scos pălăria și ochelarii de soare și mi-am șters sudoarea de pe frunte cu batista. Tricoul meu gri se pătase la subsuoară de la transpirație.

— Grozav costum de baie!

— Mulțumesc.

— Tare se mai face economie de material, în zilele noastre! Parcă e făcut din rămășițe.

— Când nu e nimeni acasă, îmi scot și sutienul.

— Da ?!

— Oricum nu e mare lucru dedesubt, spuse ea pe un ton de parcă se scuza.

Da, așa e, avea sâni cam mici.

— Ai înotat vreodată cu chestia asta pe tine ?

— Niciodată. Nu știu să înot. Dar tu, domnule Pasăre-arc, Știi să înoți?

— Da, știu.

— Cât de departe poți înota?

— Departe, am spus eu, mutându-mi bomboana pe limbă.

— Zece kilometri ?

— Poate... M-am imaginat câteva clipe înotând în mare, pe ^lisula Creta, în ghidul turistic scria că plaja de acolo este albă-albă, iar apa mării de culoarea vinului. Nu-mi dădeam Prea bine seama cum arată o mare care are culoarea vinului. Nu cred că arăta rău. Mi-am mai șters o dată transpirația de P^e frunte și am întrebat-o pe Mai:

Nu e nimeni acasă acum ?

√ J~Au plecat ieri la casa noastră de vară din Izu. Toți vor ^a înoate la sfârșit de săptămână. „Toți” înseamnă părinții și «atele meu mai 'mic.

— De ce nu te-ai dus cu ei ?

A dat ușor din umeri. Apoi și-a scos din prosopul de baie țigările Hope, chibriturile și și-a aprins o țigară.

— Arăți îngrozitor, domnule Pasăre-arc.

— Mi se pare logic să arăt îngrozitor... după atâtea zile petrecute în fundul fântânii, fără mâncare și fără băutură. Cine n-ar arăta așa?

Mai Kasahara și-a scos ochelarii de soare și s-a întors cu fața la mine. I se mai vedea tăietura adâncă de lângă ochi.

— Ești supărat rău pe mine ?

— Nu neapărat. Am o mulțime de lucruri la care trebuie să mă gândesc înainte de a mă supăra pe tine.

— S-a întors soția ta ? Am clătinat din cap.

— Mi-a trimis o scrisoare în care scria că nu se mai întoarce niciodată.

Și dacă a spus că nu se mai întoarce, atunci să știi că nu se mai întoarce.

— Adică e genul de om care o dată ce a luat o decizie, nu mai revine asupra ei ?

— Exact.

— Bietul de tine! S-a ridicat, a întins mâna și a pus-o ușor pe genunchii mei. Bietul de tine, domnule Pasăre-arc! Știi, bănuiesc că n-o să mă crezi, dar intenționez să te scot din fântână până la urmă. Am vrut doar să te sperii puțin, să te chinui un pic. Voiam să văd dacă știi să țipi.

Voiam să văd cât rezisti în lumea aia a ta.

N-am știut ce să spun, așa că am dat doar din cap.

— Ai crezut că vorbeam serios când te-am amenințat că te las să mori acolo?

În loc să-i răspund, am mototolit hârtia în care fusese „; ambalată bomboana, într-un târziu am zis:

— Nu știu ce să spun. Mi se părea că vorbești serios, d în același timp parcă voiai doar să mă sperii. Când te afli fundul unei fântâni și vorbești cu cineva de afară, de deasupra sunetul pare distorsionat, așa că nu se pot surprinde chiar toate nuanțele vocii. De fapt nu știu ce aveai de gând până urmă. Realitatea este alcătuită din diverse straturi, așa poate în cea de acolo chiar intenționezi să mă omori, dar în : de aici, nu. Depinde la care realitate te referi tu și la care refer eu.

Am aruncat ghemotocul de hârtie în cutia goală de Spr

— Aș vrea să te rog ceva, domnule Pasăre-arc, spuse ea arătând spre furtunul de pe peluză. Vrei să fii amabil să iei furtunul ăla și să arunci niște apă pe mine? E îngrozitor de cald și mă țacănesc dacă nu mă ud din când în când.

M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre furtunul a'lrjstru din plastic de pe peluză. Era cald și moale. Am luat-o JK după tufișuri și am deschis robinetul. La început a țâșnit d;ir apă caldă, de la soare, dar s-a răcit treptat. Mai Kasahara j-a întins pe peluză și am udat-o.

A închis ochii și s-a lăsat scăldată.

— Ce senzație plăcută îți dă apa asta rece! Ce-ai zice, dumnule Pasăre-arc, dacă te-ai uda și tu un pic?

— Țsta nu-i costum de baie, am zis eu, dar Mai Kasahara părea foarte încântată de apa rece și parcă mă compătimea că trebuia să suport căldura aceea îngrozitoare fără să mă răcoresc puțin. Mi-am scos tricoul transpirat, m-am aplecat și mi-am pus furtunul pe ceafă. Am luat și o înghițitură de apă. Era rece și foarte bună la gust.

— Este apă de fântână ? am întrebat.

— Normal! Ajunge sus prin pompare. E grozavă, nu? E atât de rece! Poți să bei liniștit. La un moment dat a venit un individ de la Sanepid și după ce a verificat calitatea apei, a spus că rareori a întâlnit apă atât de curată în Tokyo. Era de-a dreptul uimit! Nouă ne e totuși puțin cam frică să bem din ea din pricina caselor ăstora îngrămădite una în alta. Nu știi niciodată ce poate ajunge în apă.

— Nu ți se pare ciudat că fântâna lui Miyawaki este secată, iar a voastră are apă? Și încă ce apă! De ce e atât de mare diferența? Vă desparte doar o alee îngustă.

— Da, ai dreptate, spuse Mai Kasahara ridicând capul. Poate s-a întâmplat ceva în subteran, ceva care a modificat cursul apei și a dus la secarea fântânii lor. Nu știu motivul.

— S-a întâmplat vreodată ceva rău la tine acasă ? am întrebat. Mai Kasahara s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Singurul lucru neplăcut din casa mea, din ultimii zece ani să zicem, este plictiseala.

După ce am udat-o cu apă, Mai s-a șters cu prosopul și m-a întrebat:

— N-ai vrea să bei o bere ?

— Ba da, i-am răspuns eu.

A adus două cutii de Heineken din casă și am băut fiecare câte una.

— Spune-mi, domnule Pasăre-arc, ce planuri ai de-acum încolo ?

— Nu m-am hotărât încă, dar s-ar putea să plec de aici, să plec chiar din Japonia.

— Să pleci din Japonia? Unde?

— În insula Creta.

— Are asta vreo legătură cu femeia aceea, *Creta și nu mai știu cum* ?

— Da, într-un fel.

Mai Kasahara s-a gândit câteva clipe la cele auzite.

— Creta și nu mai știu cum te-a scos din fântână ?

— Creta Kano. Da, ea m-a scos.

— Ai mulți prieteni, domnule Pasăre-arc, nu?

— Nu prea mulți. Chiar sunt renumit pentru cât de puțini prieteni am.

— Știi ce nu înțeleg? Cum de-a aflat Creta Kano că erai în fântână?

Doar n-ai spus nimănui că aveai de gând să cobori acolo. Cum de și-a imaginat că erai acolo?

— Nu știu.

— Da, dar pleci oricum în insula Creta, nu?

— Nu m-am hotărât încă dacă să merg sau nu, dar este și asta o *posibilitate*.

Mai Kasahara și-a aprins o țigară. Apoi și-a atins tăietura de lângă ochi cu vârful degetului mic.

— Știi, domnule Pasăre-arc, tot timpul cât tu ai stat în fântână, eu am făcut plajă, am privit casa părăsită și m-am gândit la tine. Vedeam cu ochii minții cum te apropii tot mai mult de moarte, îmi imaginam cum o să mori de foame în bezna aceea. Numai eu știam că erai acolo și că nu aveai cum să ieși. Și când mă gândeam la asta, știam *exact* cum te simțeai, cât erai de panicat, cât îți era de teamă, înțelegei ce vreau să-^{*} spun ? Eu simțeam că în felul acesta mă apropiam *foarte multa* de tine. Crede-mă, nu aveam de gând să te las să mori, dar voiam să te mai țin așa o vreme, până la limita suportabilul Zău că atât voiam. Să văd cum te stingi puțin câte puțin cum ajungi la capătul puterilor. Am considerat că ar fi fo lucrul cel mai bun - și pentru tine, și pentru mine.

— Ascultă la mine, dacă m-ai fi ținut până la limita supor bilului, te-ar fi tentat să mergi până la capăt. Ar fi fost ml mai ușor decât ți-ai fi imaginat. Dacă ajungeai până acolo, mai aveai să-mi dai doar un brânci și gata cu mine ! Și pe urmă ai fi fost în stare să-ți spui ție însăși că a fost cel mai bun lucru - și pentru mine, și pentru tine. Am mai luat o înghițitură de bere. Mai Kasahara s-a gândit câteva clipe, mușcându-și buzele:

— S-ar putea să ai dreptate, nici eu nu mai sunt sigură. Mi-am pus tricoul transpirat și ochelarii de soare și i-am mulțumit pentru bere.

— Știi, domnule Pasăre-arc, aseară, după ce-au plecat de-acasă ai mei, am coborât în fântână și-am stat acolo vreo cinci-șase ore. Nici nu m-am mișcat.

— Deci tu ai luat scara.

— Da, spuse Mai încruntată. Eu am luat-o.

Mi-am întors privirile spre peluza cea mare. Pământul îmbibat de umezeală emana parcă un fel de vapori. Mai Kasahara a aruncat chiștocul în cutia goală de Sprite.

— În primele două-trei ore n-am simțit nimic deosebit. Normal, mă deranja puțin că mă aflam într-un loc învăluit în beznă totală, dar nu m-am speriat. Eu nu sunt ca fetele care încep să țipe pentru nimica toată. Nu era numai întunericul însă, iar tu ai stat acolo câteva zile, domnule Pasăre-arc. Știi foarte bine că nu ai de ce te teme acolo jos, dar după două-trei ore, mărturisesc că începusem să știu din ce în ce mai puțin cine eram și ce făceam, în intervalul de timp în care am stat acolo, mi-am dat seama că *ceva* din mine, din interiorul trupului meu, creștea tot mai mult. Aveam senzația că acel *ceva* din mine creștea precum rădăcinile unui copac într-un ghiveci de flori, iar după ce ajungea suficient de mare, mă sfâșia în bucăți. Acela ar fi fost sfârșitul meu, asemenea ghiveciului de flori care s-ar fi făcut țandări. Orice-ar fi fost acel *ceva*, stătea în mine cuminte în timp ce făceam plajă, dar când ^a dat de beznă, a început să crească de parcă ar fi găsit acolo ^{un} fel de sursă de hrană. A ajuns mare, mare și m-am speriat mgrozitor. Am încercat să-l țin pe loc, dar n-am putut. Abia atunci mi-am dat seama ce speriată eram. Cred că n-am fost ^aȘa de îngrozită în viața mea. Lucrul acela din mine, acea ^ehestie albă și scârboasă ca o bucată de grăsime, începea să mă domine, să mă devoreze. *Lucrul acela scârbos* a fost mic la început, domnule Pasăre-arc.

Mai Kasahara a tăcut câteva clipe și și-a privit mâinile de Parcă și-ar fi amintit ce pățise în ziua aceea.

— Am fost speriată rău de tot. Cred că asta am vrut - să simți și tu la fel și să aud cum te devorează *lucrul acela scârbos*.

M-am prăbușit într-un scaun de grădină și m-am uitat la Mai Kasahara, care era cam golașă în costumul ei de baie. Avea șaisprezece ani, dar arăta la trup ca o fată de treisprezece sau paisprezece ani. Sâni și șoldurile erau departe de a fi formate. În timp ce-i priveam trupul, m-am gândit la desenele făcute din câteva

linii, care sugerau, într-o manieră cam ciudată, realitatea. Cu toate acestea, Mai Kasahara avea ceva care o făcea să pară matură.

Nu știu ce mi-a venit s-o întreb:

— Ai avut vreodată senzația că ești pângărită de ceva?

— Pângărită? M-a privit mijindu-și ochii. Adică pângărită fizic, violată?

— Fizic, psihic...

Mai Kasahara și-a privit trupul și apoi s-a uitat la mine.

— Fizic, nu, adică sunt virgină. Am lăsat eu un băiat să mă pipăie o dată, dar peste haine.

N-am făcut nici un comentariu.

— Psihic, nu știu ce să zic. Nu știu pentru că nu mi-e clar ce înseamnă.

— Nici eu nu prea știu cum să-ți explic, întrebarea a fost dacă ai simțit așa ceva vreodată sau nu. Dacă n-ai simțit, probabil că nici n-ai fost pângărită psihic.

— De ce-mi pui asemenea întrebări?

— Pentru că sunt persoane care trăiesc cu o asemenea senzație, iar asta dă naștere la tot felul de probleme complicate. Aș vrea să te mai întreb ceva: de ce te gândești mereu la moarte?

A băgat o țigară în gură și a scăpărat chibritul cu o singură mână, cu multă dexteritate. Apoi și-a pus ochelarii de soare.»

— Adică tu nu te prea gândești la moarte, domnule Pasăre-f arc?

— Ba da, mă gândesc la moarte, dar nu tot timpul, ci uneori... ca orice om, de altfel.

— Uite care e părerea mea, domnule Pasăre-arc! spuse MS Kasahara. Fiecare se naște cu un ceva care se află chiar miezul existenței persoanei respective. Și acel ceva, orice-ar fi el, devine ca o sursă de căldură care străbate interiorul soanei. Și eu am așa ceva, ca toată lumea, de altfel, dar une îmi scapă de sub control. Crește sau se micșorează în țână zdruncină cumplit. Mi-aș dori din tot sufletul să-i fac și pe alții să conștientizeze existența celui ceva, dar se pare că nu pot pentru că ceilalți nu înțeleg. Cred că nu din pricină că nu sunt eu capabilă să explic foarte bine, ci pentru că nu știe lumea să asculte. Se prefac doar că ascultă, dar în realitate, nu ascultă. Uneori mă înfurii cumplit și fac gesturi necugetate.

— Gesturi necugetate ?

— Da, să zicem că te țin pe tine în fântână sau merg pe motocicletă în spatele individului care conduce și îi astup ochii.

Și-a atins rana de la ochi când a făcut afirmația.

— De aceea ați avut accidentul de motocicletă? am întrebat. Mai Kasahara m-a privit întrebătoare, de parcă n-ar fi auzit ce-am spus, deși sunt absolut convins că a auzit totul. Nu puteam descifra ce se citea în privirile ei din pricina ochelarilor de soare, dar pe chip s-a așternut un văl inexpressiv, ca uleiul turnat peste apă stătută.

— Ce-a pățit individul?

Mai Kasahara a rămas cu privirile ațintite asupra mea, cu țigara în gură. Sau cel puțin aveam impresia că-mi privește intens pata de pe obraz.

— Trebuie să răspund la întrebare, domnule Pasăre-arc?

— Numai dacă vrei. Tu ai adus vorba despre asta, iar dacă nu vrei să mai vorbești, nu mă deranjează.

Mai Kasahara părea că stă pe gânduri dacă să-mi spună sau nu. A tras mult fum în piept și i-a dat drumul încet. Și-a scos apoi ochelarii, și-a întors fața spre soare și a închis ochii strâns. Privind-o, am avut senzația că timpul își încetinește scurgerea puțin câte puțin — *de parcă i s-ar fi defectat arcul*.

— A murit, zise ea într-un târziu, cu voce plată și resemnata.

— A murit ?

Mai Kasahara a scuturat scrumul pe jos. Și-a luat apoi Prosopul și și-a șters transpirația de pe față. Până la urmă, ca și cum și-ar fi amintit că are de îndeplinit o sarcină de care uitase, a zis repede și sacadat:

— Mergeam cam repede. Eram aproape de Enoshima. Ana privit-o fără să scot un cuvânt. Ținea câte un colț al

Prosopului în fiecare mână și își ștergea obrații din când în când. Printre degetele ei se înălța fumul alb de țigară. Deoarece vântul nu adia deloc, fumul se ridica drept în sus, ca un ^{se}mnal miniatural. Aveam impresia că nu știa dacă să plângă

sau să râdă. A ezitat parcă la linia de demarcație dintre cele două stări, dar n-a alunecat în nici una din extremități. Mai Kasahara și-a adunat puterile, a pus prosopul jos și a tras din țigară. Era aproape ora cinci, dar căldura nu slăbea deloc în intensitate.

— Eu l-am omorât pe băiatul acela, spuse ea. Bineînțeles că n-am vrut, dar am împins lucrurile prea departe. Tot timpul făceam prostii, dar le luam ca pe o joacă. Când urcam pe motocicletă, ba îi acopeream ochii, ba îl gădilam. Nu s-a întâmplat nimic până într-o bună zi...

Mai Kasahara a ridicat ochii și m-a privit.

— Oricum, domnule Pasăre-arc, nu mă simt pângărită. Am vrut doar să mă apropiu de chestia aceea *scârboasă*, s-o scot din mine și s-o fac țândări. Dacă nu împingem lucrurile puțin mai departe, n-avem cum să scăpăm de ea. E singura cale și trebuie să-i oferim o momeală ca lumea. A clătinat ușor din cap. Nu cred că am fost pângărită, dar nici izbăvită de păcate. Nimic nu mă mai poate mântui acum, domnule Pasăre-arc.

Lumea este complet goală pentru mine și totul în jur mi se pare fals.

Singurul lucru care nu e fals este chestia aceea *scârboasă* din mine.

Mai Kasahara trăgea regulat aer în piept, fără să scoată un sunet. În jur, tăcere deplină. Nu se auzeau nici păsări, nici insecte, nimic. Se lăsase peste grădină o liniște mormântală, de parcă lumea într-adevăr se golise

de orice conținut.

Mai Kasahara se întoarse brusc spre mine ca și când și-ar fi amintit de ceva. Îi dispăruse orice urmă de expresie de pe chip, de parcă ar fi spălat-o cu apă.

— Domnule Pasăre-arc, te-ai culcat cu femeia aia, Creț», Kano?

Am dat doar din cap.

— Îmi scrii și mie din insula Creta ?

— Sigur că-ți scriu dacă plec, dar încă nu m-am hotărât

— Dar ai de gând, nu ?

— Cred că plec până la urmă.

— Vino încoace, domnule Pasăre-arc, spuse Mai Kasahi ridicându-se în capul oaselor.

M-am sculat de pe scaunul meu și m-am apropiat de fai

— Ia loc aici, spuse Mai. M-am așezat lângă ea.

— întoarce-te cu fața la mine, domnule Pasăre-arc.

M-a privit îndelung și apoi mi-a pus o mână pe genunchi, iar cealaltă pe pata de pe obraz.

— Bietul de tine, Pasăre-arc, spuse ea aproape șoptit. Știu că treci prin multe și că nu prea poți face ceea ce-ți place. Asta e, n-ai de ales. Nici cu ploaia n-ai ce face, dacă e să plouă, atunci plouă și gata. Acum închide ochii bine, ca și când ar fi lipiți.

Am închis ochii.

Mai Kasahara mi-a atins pata de pe obraz cu buzele. Erau buze mici și subțiri, foarte frumos croite. Apoi și-a trecut limba peste pata de pe obraz, încet de tot, nescăpându-i nici măcar un milimetru. Mâna pe care a pus-o pe genunchi a rămas acolo, nemișcată. Atingerea caldă și umedă venea parcă de departe, de dincolo de munți și câmpii. Mi-a luat mâna și a dus-o lângă ochiul ei. I-am mângâiat cicatricea care avea vreun centimetru. Vârfurile degetelor mele au preluat vibrațiile din mintea ei și am simțit un tremur ușor, un tremur care tânjea parcă după ceva.

Probabil că ar fi trebuit să o ia cineva în brațe pe fata asta și să o țină strâns. Altcineva, nu eu, cineva care să aibă ce să-i ofere.

— Dacă pleci în insula Creta, să-mi scrii, domnule Pasăre-arc. Îmi place grozav să primesc scrisori lungi, dar nu-mi scrie nimeni.

— O să-ți scriu.

Cel mai simplu lucru Răzbunare sofisticată Obiectul din cutia chitarei

A doua zi dimineața m-am dus să-mi fac poze pentru pașaport. După ce m-am așezat pe scaunul din studio, fotograful s-a uitat la mine cu ochi de expert. S-a îndepărtat imediat fără să spună nimic și s-a întors cu un fel de pudră albă pe care mi-a aplicat-o pe pata de pe obrazul drept. După ce s-a asigurat că nu se mai vede, a reglat foarte atent luminile și unghiul din care urma să mă fotografieze. Am privit fix obiectivul și la indicațiile fotografului am schițat un zâmbet ușor. M-a anunțat apoi că pozele sunt gata în două zile și pot să merg după ele. M-am dus acasă și i-am telefonat unchiului meu ca să-i spun că s-ar putea să lipsesc câteva săptămâni. Mi-am cerut scuze că l-am anunțat în ultimul moment. I-am mărturisit apoi că Kumiko m-a părăsit brusc și din scrisoarea pe care mi-a trimis-o reieșea că nici nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată. Eu, la rândul meu, intenționam să plec o perioadă și nu-mi dădeam seama cam cât de mult o să lipsesc. După ce i-am explicat în linii mari cam cum se prezintă situația, unchiul meu a căzut pe gânduri, cu receptorul în mână. *

— Eu am crezut până acum că voi doi vă înțelegeți foar bine, spuse el oftând.

— Ca să fiu cinstit, și eu am crezut la fel.

— Dacă nu vrei, nu-mi răspunde la întrebare... Kumiko avut vreun motiv ca să te părăsească? J

— Cred că are pe altcineva.

— Așa simți tu?

— Nu e ce simt eu, ci ceea ce mi-a scris ea însăși în scrisos

— Aha. Mă rog, dacă așa stau lucrurile...

— Cam așa stau.

Cronica păsării-arc

357

A mai oftat o dată adânc.

— Nu te-ngrijora din pricina mea, i-am spus eu pe un ton aparent liniștitor. Nu sufăr, dar aș vrea să plec o perioadă de aici. Dacă schimb locul, mi se schimbă și starea de spirit și vreau să mă gândesc foarte bine la ceea ce am de făcut de-acum încolo.

— Vrei să mergi într-un loc *anume*?

— Cred că am să plec în Grecia. Niște prieteni care locuiesc acolo m-au

invitat mai de mult să merg la ei. Minciuna aruncată m-a făcut să mă simt puțin cam ciudat, dar mi s-a părut imposibil să i prezint situația clar, în așa fel încât să o poată înțelege. Minciuna mi s-a părut mult mai potrivită pentru moment.

— Bine, nu mă deranjează pentru că nu am de gând să închiriez casa altcuiva. Poți să-ți lași liniștit lucrurile acolo. Ești încă tânăr, ai viitorul în față, așa că poți să pleci unde vrei, chiar dacă e mai departe. Grecia, ziceai? Cred că-i frumos acolo.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dacă ți se ivește ocazia să închiriezi apartamentul în lipsa mea, te rog să te descotorosești cum crezi de cuviință de lucrurile din el. Nu am nimic de valoare.

— Stai liniștit, o să mă gândesc bine ce fac. Are vreo legătură întrebarea pe care mi-ai pus-o data trecută - cea despre „fluxul blocat” - cu plecarea lui Kumiko?

— Păi, cred că are... de la o vreme am început și eu să cred că are.

Unchiul meu căzu pe gânduri câteva clipe.

— Aș putea să trec pe la tine într-una din zile ? Aș vrea să văd cu ochii mei ce se întâmplă. Oricum n-am mai fost de mult pe la tine.

— Poți să treci când vrei, n-am nimic special de făcut. După ce-am închis telefonul, mi-am simțit inima grea. Un flux ciudat m-a purtat pe alte căi în ultimele luni, iar linia de demarcație dintre lumea mea și cea a unchiului meu semăna cu un zid gros și înalt, un zid special care separa două lumi. Unchiul meu se afla în *lumea lui*, eu eram în *lumea mea*.

După două zile a venit în vizită. Mi-a văzut imediat pata ^e pe obraz, dar n-a zis nimic, a mijit doar ochii. Probabil că ^m știa ce să zică. Mi-a adus cadou o sticlă de whisky și o cutie ^u *kamaboko*¹ asortate, cumpărate de la magazinul Odahara.

- Turte din pastă de pește.

Ne-am așezat amândoi pe verandă. Am mâncat *kamaboko* și am băut whisky.

— E grozav să ai o verandă, zise unchiul meu, dând din cap de câteva ori. Eu nu am așa ceva la apartament și mi se face dor din când în când. Orice s-ar spune, veranda are și ea farmecul ei.

A privit o vreme luna de pe cer. Era o lună nouă albă și subțire - parcă ar fi ascuțit-o cineva cu câteva clipe în urmă. Privind-o, mi s-a părut

oarecum ciudat că plutea mereu pe cer.

— Apropo, de unde și cum te-ai pricopsit cu pata aceea? Întrebă brusc unchiul meu.

— Nu prea îmi dau seama. Am luat apoi o gură de whisky. A apărut din senin acum vreo săptămână. As vrea să-ți pot explica mai detaliat, dar nu știu nici eu.

— Ai fost la doctor? Am clătinat din cap.

— Nu știu ce să zic, dar mă întreb și eu dacă nu e vreo legătură între *asta* și plecarea lui Kumiko.

Iar am clătinat din cap.

— Pata a apărut după plecarea lui Kumiko, dacă e să pun evenimentele în ordine, dar nu văd nici o legătură între cele două.

— Eu n-am mai auzit de pete care să apară brusc și să nu li se poată explica motivul.

— Nici eu n-am auzit și nici nu-ți pot explica de ce am impresia că am început să mă obișnuiesc cu ea. Normal că mai întâi m-am speriat, a fost un adevărat șoc. Mi se făcea rău când mă uitam în oglindă și mă întrebam cum o să trăiesc așa toată viața. Pe măsură ce trece timpul însă, nu mă mai deranjează și am ajuns chiar să-mi spun că nu-i chiar atât de groaznică. Nu știu de ce.

— A, da?

Unchiul mi-a privit o vreme, cu oarecare suspiciune, pata, de pe obrazul drept.

— Dacă zici tu... nu mă bag, dar va fi problema ta pe viață, și Dacă vrei, îți recomand un doctor.

— Îți mulțumesc mult, dar n-am de gând să merg la *doctot*. deocamdată. Chiar dacă mi-o vede, nu cred că are ce să-i

Unchiul și-a încrucișat brațele și a privit cerul câteva momente. Stelele nu se vedeau, ca de obicei, dar se distinge clar luna nouă.

— Îmi pare rău că n-am mai stat de vorbă cu tine pe îndelete de foarte mult timp și nici n-am apucat să te mai întreb cum te înțelegi cu Kumiko. Credeam că vă este bine. Pe de altă parte nici nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-rni fierbe oala.

Îl înțelegeam foarte bine.

A scuturat puțin gheața din pahar, a luat o înghițitură și a pus paharul jos.

— Nu prea îmi dau seama ce naiba se întâmplă în jurul tău, zise el, dar sunt prea multe deodată — fluxul blocat, poate nu-ți priește casa, te-a

părăsit Kumiko, ți-a apărut din senin pata aceea pe față, pleci o vreme în Grecia... Deci, te-a părăsit soția și ți-a apărut pata. Și pe mine m-a părăsit soția, dar nu mi-a apărut nici o pată. Dacă nu vrei să-mi dai detalii, n-am cum să-ți explic, și nici nu vreau să mă vâd cu forța în suflul tău. Părerea mea este că mai întâi și mai întâi trebuie să acorzi prioritate lucrului pe care tu îl consideri a fi cel mai important.

— Asta și încerc să fac, dar toate sunt foarte complicate și încâlcite. Aș vrea să reușesc să le rezolv unul câte unul, dar nu știu cum de nu le pot descâlci.

Unchiul zâmbi.

— Să știi că fiecare are o șmecherie și dacă nu o găsești, ajungi să iei decizii greșite. Cei mai mulți pătesc lucrul acesta. După ce ai dat greș, te apuci să vorbești prostii sau să dai vina pe alții. Nu pot să sufăr asemenea atitudini și, ca să fiu cinstit, am văzut destule în viața mea. Apropo de șmecherii, poate ți se pare cam deplasat cuvântul, dar să știi că este esențial să începi prin a da la o parte tot ce nu ți se pare important. Să zicem că te gândești să rezolvi ceva de la A la Z. Nu-i nevoie să începi cu A, poți începe și cu XYZ. Tu spui că nu poți rezolva lucrurile pentru că sunt teribil de încâlcite. Păi, atunci începe cu cel de la suprafață, care e mai la îndemână. Dacă ești deja hotărât și știi ce vrei, nu are importanță de unde începi să le descâlcești. N-are decât să zică cine ce vrea, tu trebuie să acorzi timp suficient lucrului care te interesează, chiar dacă ți se pare că e o prostie.

Afacerea mea nu este cine știe ce, am și eu patru-cinci restaurante în Ginza. Discuția ar putea părea meschină, dar Problema este că pe mine nu mă interesează fiecare restaurant ¹¹¹ parte, ci toate la un loc și asta ar fi, să zicem, șmecheria sau strategia mea. Aici se pune problema *reușitei sau eșecului și* Privind astfel lucrurile, eu nu am avut niciodată eșecuri. Mi-am pus propria strategie în practică, indiferent de cum m-au judecat alții, adică cei dispuși să sară peste niște etape ca să ajungă mai repede la țintă. Eu n-am făcut ca ei. Am acordat cel mai mult timp prostiilor și mi-am dat seama că lucrurile merg mult mai bine în felul acesta. A mai băut o gură de whisky.

— Hai să luăm un exemplu. Imaginează-ți că vrei să deschizi un bar sau un restaurant - nu are importanță ce anume - și ai posibilitatea de a alege între mai multe locuri în care să fie amplasat. Trebuie neapărat să te hotărăști pentru unul dintre ele. Cum procedezi?

Am stat puțin și m-am gândit, după care am spus:

— Mai întâi aş face nişte calcule estimative legate de chirie, de împrumut, de suma care trebuie restituită lunar, m-aş gândi la câte mese aloc clienţilor, la consumul pe persoană, la ce renovări se cer făcute, la cheltuieli pentru personal, pierderi şi profit, diverse.

— De aceea pierd cei mai mulţi, spuse el râzând. Îţi spun cum procedez eu. Găsesc un loc care îmi place, mă postez în faţa lui şi timp de o zi, două, trei, patru - nu contează câte -stau acolo şi privesc feţele trecătorilor şi mă plimb pe strada respectivă iară să fac altceva. Nu trebuie să mă gândesc la nimic, nu socotesc nimic, mă uit doar la chipurile trecătorilor. ; Această etapă poate dura cel puţin o săptămână şi în intervalul respectiv de timp îmi trec prin faţa ochilor trei-patru mii de persoane. Dar cred că acord şi mai mult timp pentru asta, poate chiar mai mult de o săptămână, încep să înţeleg încetul cu încetul, de parcă mi se ia ceaţa de pe ochi — înţeleg ce fel J de oameni circulă pe acolo şi la ce nivel se ridică locul respectiv. Dacă nu corespunde standardelor mele, pun capăt investigaţiei! şi gata. Merg în altă parte şi o iau de la capăt. Dacă eu consider că locul respectiv mă satisface sau cel puţin pot să ajung la compromis satisfăcător, gândesc că am prins succesul de coadă după care ţin cu dinţii de el şi nu-i mai dau drumul. Dar să ajung aici, trebuie să stau ca prostul să mă uit la feţele trecătorilor şi pe ploaie, şi pe ninsoare. Am timp suficient pentru socoteli şi pe urmă. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar eu sunt un individ realist şi nu cred nimic până nu văd totul cu ochii mei. Teoria, valoarea, socotelile, logica şi mai ştiu eu ce principii sunt pentru cei care nu au ochi cu care să privesc în jur. Află de la mine că cei mai mulţi nu se uită cu propl ochi şi chiar nu înţeleg de ce. Oricine poate dacă vrea.

— Deci nu e vorba doar de atingerea magică.

— Ba da, şi asta, spuse el râzând, dar nu numai atât. După părerea mea, dacă ai ceva de făcut, trebuie-să te gândeşti mai întâi la partea cea mai simplă a lucrului respectiv. De exemplu, te postezi la un colţ de stradă şi priveşti în fiecare zi, nemişcat, chipurile trecătorilor. Nu e cazul să iei o decizie pripită. Poate nu-i chiar plăcut, dar sunt şi lucruri cărora trebuie să le acorzi foarte mult timp.

— Vrei să spui că ar fi bine să mai stau pe-aici ?

— Nu, nu vreau să zic că trebuie să stai sau să pleci. Dacă vrei să mergi în Grecia, n-ai decât, dacă vrei să rămâi aici, poţi să rămâi. Tu iei decizia. Vreau doar să zic că părerea mea este că ai făcut un pas foarte înţelept când te-ai căsătorit cu Kumiko şi a fost şi pentru ea foarte bine.

De ce naiba s-a stricat căruța atât de brusc? Nu înțeleg, dar probabil că nu înțelegi nici tu.

— Așa e, habar nu am.

— De aceea eu cred că ar fi mai bine să te autodisciplinezi și să privești cu ochii tăi până înțelegi. Să nu-ți fie teamă că pierzi timp. A acorda timp din belșug unui lucru înseamnă, aș putea spune, răzbunare sofisticată.

— *Răzbunare* ? am întrebat eu surprins. Ce fel de *răzbunare* ?
Răzbunare pe cine?

— O să înțelegi tu între timp, spuse el râzând.

Am stat de vorbă pe verandă mai bine de o oră. La un moment dat, unchiul s-a ridicat, a zis că a stat cam mult și a plecat imediat. După ce am rămas singur, m-am rezemat de stâlpul verandei și am privit absent grădina și luna. Simțeam cum inhalam acel aer realist pe care l-a lăsat în urma lui. Datorită lui am reușit și eu să respir ușurat după atâta amar de vreme.

După câteva ore însă, aerul realist a început să se rarefieze și în jurul meu s-a lăsat din nou un văl de tristețe. Oricum, unchiul meu trăia în lumea lui, iar eu trăiam în lumea mea.

Unchiul îmi spusese să mă gândesc la lucruri simple mai i, dar mie îmi era cumplit de greu să fac distincție între ^sniplu și complicat. De aceea, în dimineața următoare, după 1° a trecut ora de vârf, am luat trenul spre Shinjuku. M-am hotărât să stau nemișcat și să privesc chipurile trecătorilor, ^u știam la ce o să-mi folosească, dar oricum era mai bine jtecât să nu fac nimic. Dacă privitul fețelor se înscriseră în "crurile simple, atunci cel mai bine era să experimentez.

N-aveam nimic de pierdut. Dacă reușeam, măcar știam și eu ce înseamnă un lucru „simplu”.

În prima zi mi-am pierdut două ore întregi stând pe gardu-lețul din piatră al unei grădini de flori din fața gării Shinjuku ? și privind la chipurile trecătorilor. Treceau însă mult prea mulți și mult prea repede. Mi-a fost imposibil să privesc pe îndelete măcar un singur chip. Mai rău a fost faptul că la un moment dat s-a apropiat de mine un vagabond și a început să turuie vrute și nevrute. Și-a făcut rondul pe-acolo și un polițist care mă privea cu suspiciune, așa că am renunțat la zona aceea -aglomerată din preajma gării și am decis să aleg un loc mai potrivit pentru un astfel de studiu.

Am luat-o pe pasajul subteran dinspre partea vestică a ! gării și după ce

am hoinărit o vreme pe acolo, am găsit o ? piațetă în fața unei clădiri înalte, în mijlocul ei se afla o " sculptură mică, înconjurată de bănci frumoase. M-am așezat pe o bancă și am privit în tihnă la cei care treceau pe lângă mine. Pe-aici nu mai era atât de multă lume și nici n-am mai , văzut vagabonzi cu sticle de whisky îndesate în buzunare. Am stat acolo toată ziua, cu o mică pauză la prânz, când mi-ana -' cumpărat gogoși și cafea de la Dunkin' Donuts. Am plecat ' acasă puțin înainte de a se termina programul salariaților, ca să nu prind aglomerație în mijloacele de transport.

La început mi-au atras atenția bărbații cu tendință de chelire, datorită instructajului prețios făcut de Mai Kasahara pentru firma aceea de peruci. Fără să vreau, privirile mi se fixau pe capetele bărbaților și mă trezeam clasificându-i în cele trei categorii: *pin, bambus, prună*. M-a tentat la un moment dat să-i telefonez lui Mai Kasahara și să o chem să facenj ^ treaba asta împreună.

După câteva zile de antrenament, am ajuns să stau și s| privesc lumea fără să mă gândesc la nimic. Cei mai mult dintre cei care treceau prin piațetă erau bărbați și femei a lucrau la companiile din clădirea cea înaltă. Bărbații, cu s< viete în mână, purtau cămăși albe și cravate, iar majorital femeilor aveau pantofi cu tocuri înalte. I-am văzut și pe patru de restaurante și magazine din clădirea respectivă, precum pe clienții lor. Nu au lipsit nici familiile care-și duceau să privească panorama orașului prin telescopul de la ultii etaj al clădirii. Mai erau și unii care se foiau pe-acolo, apai fără nici o treabă. Cei mai mulți pășeau alene, așa că avei

destul timp la dispoziție ca să le studiez chipurile. Dacă vreunul dintre ei îmi stârnea interesul dintr-un motiv sau altul, rămâneam cu ochii pironiți pe chipul lui și apoi îl urmăream cu privirea.

Timp de o săptămână am făcut același lucru - plecam de acasă dimineața pe la zece, după ce trecea ora de vârf, ajungeam la piațeta respectivă și stăteam nemișcat pe bancă până la ora patru după-amiaza, privind la chipurile trecătorilor. Abia după ce in-am antrenat ca lumea, mi-am dat seama că pot privi chip după chip, golindu-mi capul complet de gânduri, ca și cum aș fi scos dopul unei sticle. N-am vorbit cu nimeni și nimeni nu a intrat în vorbă cu mine. Nu mă gândeam la nimic, nu simțeam nimic. De multe ori am avut senzația că devenisem pârțicică integrantă a băncii din piatră.

O singură dată mi-a adresat câteva cuvinte o femeie între două vârste,

subțirică, bine îmbrăcată. Purta o rochie roz, mulată pe corp, ochelari de soare cu ramă de baga, pălărie albă și în mână ținea o poșetă albă din macrame. Avea picioare frumoase și niște sandale albe splendide. Era destul de machiată, dar nu țipător. M-a întrebat dacă aveam vreo problemă, pentru că mă vedea în fiecare zi stând acolo singur. I-am spus că nu s-a întâmplat nimic, că mergeam acolo ca să studiez chipurile trecătorilor. M-a întrebat dacă o făceam cu un scop anume și i-am spus că nu urmăream nimic.

S-a așezat lângă mine, a scos din poșetă un pachet de Virgini a Slims și a aprins o țigară cu o brichetă mică de aur. Mi-a oferit și mie o țigară, dar am clătinat din cap în semn de refuz. Și-a scos apoi ochelarii de soare și mi-a privit chipul, fără să spună nimic. Se uita la pata de pe obrazul meu drept. Am privit-o și eu fix în ochi, dar nu am putut descifra absolut nimic în ei. N-am văzut decât două pupile negre care funcționau conform legii firii. Avea un nas mic și ascuțit, buze subțiri și rujate cu multă grijă. Mi-a fost foarte greu să-i apreciez vârsta, dar cred că avea vreo patruzeci și ceva de ani. Părea ^ult mai tânără decât la prima vedere, dar ridurile de lângă ^as trădau un fel de plictiseală.

— Ai bani? întrebă ea.

— Bani ? am întrebat eu extrem de surprins. Cum adică bani ?

— Pur și simplu voiam să știu dacă ai bani sau dacă ești lefter.

Nu sunt chiar lefter deocamdată.

Își strânse buzele în colțul gurii de parcă voia să analizeze mai bine cele afirmate de mine, apoi m-a privit din nou cu luare-aminte. A dat din cap, și-a pus ochelarii de soare, a aruncat țigara pe jos, s-a ridicat grațios de pe bancă și a plecat fără să arunce măcar o privire în direcția mea. Am privit-o uimit cum dispăre în mulțime. O clipă mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu fie în toate mințile, dar am revenit la sentimente mai nobile când mi-am amintit că arăta ca scoasă din cutie. Am strivit sub talpa pantofului țigara aruncată pe jos și am trecut în revistă lumea din jurul meu, care părea să fie aceeași ca și până acum. Oamenii se învârteau de colo-colo, fiecare cu treburile lui. Eu nu știam cine sunt ei, iar ei nu știau cine sunt eu. Am oftat adânc și mi-am văzut de activitatea mea mai departe, golit complet de alte gânduri.

Mi-am petrecut astfel unsprezece zile în total. În fiecare zi mâncăm la prânz gogoși și beam cafea, iar în decursul orelor pe care le pierdeam în piațetă, nu făceam decât să privesc chipul trecătorilor. Cu excepția conversației fără sens pe care am avut-o cu femeia aceea arătoasă, nu s-

a apropiat nimeni dintr-o dată, mine și n-am vorbit cu nimeni în acest timp. N-am făcut nimic special și nici nu mi s-a întâmplat nimic ieșit din comun, dar chiar și după acest interval de timp în care am încercat să-mi golesc creierii de toate problemele, tot n-am fost în stare să ajung la vreo concluzie. Eram la fel de dezorientat și incapabil : să rezolv chiar și cea mai simplă problemă.

În a unsprezecea seară mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Era duminică și am rămas în piațetă până mai târziu. Cei care veneau duminică în Shinjuku se deosebeau mult de cei cursul săptămânii și nu mai aveau de luptat nici cu orele vârf. Am zărit la un moment dat un tânăr cu o cutie de chita neagră. Era de statură medie, purta ochelari cu rame ne din plastic, părul lung până la umeri, haină și pantaloni din do și-și târșăia tenisii jerpeliți. A trecut pe lângă mine uitându-se drept înainte, cu privirile lipsite de orice expresie. M-a izt ceva când l-am văzut, mi-a tresărit inima. Aș fi știu pe individ mi-am zis. L-am mai văzut undeva. Mi-am amintit după câteva clipe că era cântărețul pe care îl văzusem în barul din Sappo Sigur era el.

M-am ridicat imediat și am pornit după el. Pentru că me încet, l-am ajuns imediat din urmă. Am lăsat o distanță vreo zece pași între noi și mi-am potrivit mersul după al lui. Mă gândeam foarte serios să intru în vorbă cu el. Dar ce să-i spun? Să-i spun că l-am ascultat cântând la Sapporo cu trei ani în urmă. El ce-ar fi putut să-mi zică? Doar să-mi mulțumească eventual. Și apoi? Să-i spun că soția mea avortase în noaptea aceea și că m-a părăsit, că și-a găsit un amant? Nu, nu merge. M-am decis să-l urmăresc fără să-l abordez deocamdată și să văd ce se întâmplă mai târziu. Poate-mi venea vreo idee în timp ce mergeam în urma lui.

A luat-o în direcția opusă gării, a trecut dincolo de șirul de clădiri înalte, a traversat autostrada Ome și s-a îndreptat spre Yoyogi. Nu știam la ce se gândea, dar îmi era clar că se gândea profund la ceva. Am avut impresia că zona îi era familiară și și-a văzut de drum fără nici o ezitare și fără să privească în jur. Mergea în același ritm, drept înainte.

Mergeam în urma lui și mă gândeam la ziua în care Kumiko avortase. Eu eram în Sapporo, pe la începutul lui martie. Pământul era tare și înghețat și din când în când mai cădea câte-un fulg de nea. Amintirile m-au purtat înapoi pe acele străzi, când îmi simțeam plămânii plini de aer rece și când vedeam aburi ieșind din gurile trecătorilor.

Mi-am dat brusc seama că acela fusese momentul în care începuse să se

schimbe ceva. Da, cu siguranță a fost punctul de cotitură, după care fluxul din jurul meu a început să trădeze o schimbare evidentă. Da, avortul lui Kumiko a avut o semnificație majoră pentru amândoi, deși la momentul respectiv n-am fost capabil să-i realizez importanța adevărată. Pe mine mă preocupa atunci *avortul*, iar lucrul cu adevărat esențial era cu siguranță altul.

Trebuia să o fac. Am simțit că asta trebuia să fac, că era cea mai bună soluție pentru amândoi. Dar mai e ceva, ceva ce tu nu știi, ceva ce nu pot rosti în cuvinte chiar acum. Nu-ți ascund absolut nimic, dar pur și simplu nu-mi dau seama dacă ⁶ real sau nu și de aceea nu-l pot încă îmbrăca în cuvinte. Dacă stau și mă gândesc acum, acel *ceva* era real și sigur avea mai degrabă legătură cu *sarcina* decât cu avortul. Ce să fi fost? Oare ce o tulburase pe Kumiko atât de mult? Se culcase ^{cu} alt bărbat și credea că-i copilul lui? Nu, ea însăși a spus că ⁿⁱ« nu se punea astfel problema. Fusese cu siguranță copilul [^]eu. Dar era un *ceva* pe care nu mi-l puteam mărturisi și care ^a avut cu certitudine legătură cu plecarea ei de acasă. Totul ^a Pornit de la acel *ceva*.

Habar nu aveam despre ce secret era vorba, habar nu aveam ce mi se ascundea. Eu am fost doar cel părăsit și lăsat în beznă. Tot ce știam cu siguranță era că ea nu se va întoarce la mine atâta vreme cât nu eram capabil să rezolv misterul aceluia *ceva*. Simțeam cum se conturează în mine furia, o furie îndreptată spre acel *ceva* pe care nu-l puteam desluși. Mi-am îndreptat spatele, am inspirat adânc și mi-am calmat mental bătăile inimii, dar furia își croia drum prin toate cotloanele trupului meu precum apa care se infiltrează peste tot. Era o furie învăluită de amărăciune. N-aveam cum să o izbesc de ceva ca să se facă țandări și nici nu știam vreo metodă prin care să o risipesc.

Bărbatul își vedea de drum, cu pași egali. A traversat linia ferată Odakyu, a luat-o pe o stradă cu magazine, a trecut printr-un templu shintoist, a parcurs un labirint de alei. Mergeam în urma lui, potrivit-mi pasul în funcție de situație. Era limpede că nu mă observase. N-a privit în jurul lui nici măcar o dată. Bărbatul acela avea ceva care-l deosebea de lumea obișnuită. Nu numai că n-a privit în urmă, dar nici măcar în lături. Părea foarte concentrat. Oare la ce se gândea? Sau poate nu se gândea la nimic?

La un moment dat a pătruns într-o zonă necirculată, cu căsuțe din lemn cu etaj. Străduțele erau înguste și întortocheate, iar casele dărăpănate înghesuite unele în altele. Mi se părea ciudat că nu văd urmă de om pe

străduțele acelea. Cam jumătate dintre case aveau la intrare scânduri bătute în cuie și tăblițe care anunțau că sunt prinse în planul de sistematizare. Ici-colo se vedeau și terenuri virane năpădite de buruieni, împrejmuite de garduri din sârmă. Cred că așa arăta și o gură din care lipseau câțiva dinți. Probabil că zona era trecută în 'l' planul de demolare și urmau să se construiască aici clădiri noi. j] La intrarea uneia dintre casele locuite am văzut îngrămădit niște ghivece cu zorele și alte flori. Lângă ele o tricicletă, ia la fereastra de la etaj erau puse la uscat un prosop și costum de baie. Pisicile care bântuiau peste tot parcă — suferestre, la intrări — mă priveau cu ochi ciudați. Deși era încă seara devreme, n-am văzut țipenie de om. Habar nu avea unde mă aflu, nu mai știam nici măcar unde e nordul și und sudul, dar presupuneam că eram în zona ce forma bine cunfl cutul triunghi Yoyogi, Sendagaya și Harajuku. Nu eram foa sigur însă.

În orice caz era o zonă din centrul orașului care fusese complet neglijată, poate din pricina faptului că circulația era dificilă pe asemenea străzi înguste. Ediliile orașului trecuseră zona cu vederea. Când am pătruns acolo, am avut senzația că am dat timpul înapoi cu douăzeci-treizeci de ani. Mi-am dat seama că auzisem mașini trecând până nu demult, dar zgomotul dispăruse complet. Parcă fusese înghițit de ceva. Bărbatul cu chitara și-a croit drum prin labirintul de străduțe și a ajuns la un moment dat în fața unei case din lemn. A deschis, a intrat și a tras ușa după el. Din câte mi-am dat seama, nu o încuiase. Ceasul arăta ora șase și douăzeci de minute. M-am rezemat de gardul din sârmă de vizavi și am ținut casa sub observație o vreme. Era o construcție tipică din lemn, cu etaj și îmi imaginam cam cum erau aranjate camerele și care era atmosfera dinăuntru. Locuisem și eu într-o casă asemănătoare în vremea studenției. Exista probabil un dulăpior cu încălțăminte la intrare, o toaletă comună, o bucătărie mică și casa nu putea fi locuită decât de studenți sau de muncitori fără familii. Clădirea aceea nu dădea însă nici un semn că ar fi locuită. Pe plăcuța din lemn furniruit de la intrare nu scria nici un nume. Se vedea doar o pată albă, lungă și subțire, acolo unde fusese cândva un nume. Toate ferestrele erau bine închise, cu perdelele trase deși nu se întunecase de tot.

Probabil că și căsuța respectivă era trecută în planul de sistematizare și de aceea nu mai locuia nimeni în ea. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci ce căuta acolo omul cu chitara? Mă așteptam să deschidă o fereastră după ce-a intrat, dar nici o mișcare nicăieri.

N-avea rost să-mi mai pierd timpul stând gură-cască pe alea aceea părăsită. M-am îndreptat spre ușa de la intrare și am împins-o. Intuisem bine - nu o încuiase și s-a deschis ușor spre interior. Am rămas în prag câteva clipe ca să mă obișnuiesc cu întunericul din hol. Nu distingeam absolut nimic, "in pricina ferestrelor închise, era înăbușeală și aer închis. Aerul stătut, de mucegai, mi-a amintit de fundul fântâniei. *ram lac de transpirație și cămașa era udă toată. Am ezitat o^lipă, apoi am pășit înăuntru și am închis ușa încet. Voiam ^{Sa} găsec niște etichete sau plăcuțe cu nume (în caz că exista |*Șa ceva în casa aceea), fie pe cutii poștale, fie pe rafturile din Dulapul cu încălțăminte, dar n-am apucat. Mi-am dat seama că ^{Cf}ieva mă urmărea atent cu privirea.

Imediat în dreapta se afla dulapul cu încălțăminte și *cineva* stătea dincolo de el, de parcă voia să se ascundă. Mi-am ținut respirația și am încercat să străpung întunericul cu privirile. Cel de-acolo era tânărul cu chitara, îmi era clar că se ascundea încă de când a intrat în casă. îmi simțeam inima în gât, bătând nebunește, ca un ciocan lovind un cui. Ce făcea acolo? Mă aștepta pe mine oare? Am încercat să-l salut și tocmai mă pregăteam să-i spun că voiam să-l întreb ceva...

în clipa aceea ceva m-a izbit peste umăr, cu forță. Nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat, dar am simțit durerea cu o intensitate ieșită din comun. Am rămas locului, perplex, în următoarea clipă am realizat ce se întâmpla. Bărbatul a țâșnit de după dulapul cu încălțăminte cu agilitatea unei maimuțe și m-a lovit cu o bătă de baseball. Am încercat să evit a doua lovitură, dar prea târziu. De data aceasta m-a lovit peste mâna stângă. Nu mă durea pentru că nu o mai simțeam pur și simplu. Parcă se topise în eter.

Imediat după aceea, ca gest reflex probabil, m-am trezit lovindu-l cu piciorul. Nu am practicat niciodată artele marțiale, dar am avut un prieten în liceu, foarte bun karatist, care m-a învățat niște elemente de bază. Mă puneă în fiecare zi să exerseze lovituri cu piciorul, nimic altceva, dar îmi cerea să lovesc cât mai departe, cât mai sus, cât puteam de tare. Mi-a atras atenția că trebuia să știu măcar atâta lucru în caz de forță majoră. Avusese dreptate. Preocupat de bâta lui, bărbatul nu s-a gândit probabil nici o clipă că l-aș putea ataca cu piciorul. Nici eu nu știam prea bine unde ținteam și cred că nici nu-l loveam prea tare, dar individul era prea șocat de inițiativa mea. A rămas cu bâta în aer de parcă s-ar fi întrerupt curgerea timpului și m-a privit fix cu niște ochi lipsiți de orice expresie. Am profitat de ocazie și i-am ars una în vintre,

d* data aceasta cu forță și cu mare precizie. S-a încovoiat durere. În clipa aceea i-am smuls bâta din mână și l-am lovit cu piciorul în coaste. El a încercat să-mi prindă piciorul, i-am tras câteva lovituri la rând, în același loc, apoi i-am și câteva cu bâta peste coapse. Individul s-a prăbușit cu geamăt surd.

La început l-am bătut de teamă să nu mă bată el, dar duj ce s-a prăbușit, am constatat că spaima se transformase într» fel de furie turbată. Furia aceea înăbușită pe care am simți pe când mergeam în urma lui și mă gândeam la Kumiko scă; parcă de sub control și se transformase într-
ură fără de margini. Continuum să dau în el cu bâta și gura îi era toată înspumată. Au început să mă doară umărul și brațul stâng și asta m-a înfuriat și mai tare. Bărbatul avea chipul schimonosit de durere, dar făcea eforturi desperade să se ridice de jos. Nu-mi puteam mișca brațul stâng, așa că am aruncat bâta, m-am urcat asupra lui și am început să-i ard pumni în față. L-am lovit cu pumnul până mi-au amorțit degetele și au început să mă doară. Aveam de gând să-l bat până-l lăsam fără cunoștință. L-am apucat apoi de gât și l-am lovit cu capul de dușumeaua din lemn. În viața mea nu mă mai bătusem cu cineva. Niciodată, dar niciodată n-am dat în cineva cu toată forța. Acum nu găseam altă soluție și nici nu mă mai puteam opri. Instinctul îmi spunea să mă opresc. A fost de-ajuns. Bărbatul nu era în stare să se ridice în picioare, iar eu nu mă puteam opri. Aveam senzația că m-am despecat în două, că „eu” de aici nu avea puterea să-l oprească pe „eu” de acolo. M-au trecut fiori reci.

Am observat la un moment dat că bărbatul zâmbea. Eu îl loveam și el îmi zâmbea. Cu cât îl loveam mai tare, cu atât zâmbea mai larg și până la urmă a izbucnit într-un râs neputincios - sângele îi curgea din nas și din buze și se înecase cu propria salivă. E nebun, m-am gândit eu. Am încetat să-l mai lovesc și m-am ridicat de pe el.

Am privit în jur și am văzut cutia chitarei proptită de dulapul cu încălțăminte. L-am lăsat răsând și m-am îndreptat spre cutia chitarei. M-am aplecat, am deschis clamele și am ridicat capacul. Nu era nimic înăuntru. Era complet goală -mei chitară, nici lumânări. Omul mă privea în timp ce râdea și tușea. Deodată am simțit că mi se taie respirația. Aerul cald și umed dinăuntru devenise insuportabil. Și mai era mirosul de mucegai, propria mea transpirație, mirosul de sânge și salivă, furia și ura mea - toate mă copleșeau de-a dreptul. Am deschis ușa și am ieșit afară, trăgând-o după mine. Nici acum nu se vedea nimeni prin preajmă.

Singura care se mișca era ⁰ Pistică mare, maro, care-și croia drum spre terenul viran, 'gnorându-mă.

"oiam să dispar de-acolo până nu pune cineva ochii pe tt'ine. Nu știam încotro s-o apuc, dar am început să merg și am

. ^ destul de repede o stație de autobuz de unde se putea

JUng la gara Shinjuku. Speram să mă calmez și să-mi limpe-

^{6sc} mîntea înainte de a veni autobuzul, dar nu reușeam. N-am putut nici

să mă calmez, nici să-mi fac ordine în gânduri, îmi tot spuneam: *Je fapt*

n-am încercat decît să privesc chipurile oamenilor". M-am tot uitat la

cei care treceau pe stradă, așa cum îmi sugerase unchiul meu. Nu

doream decît să descâlcesc firele complicate ale vieții mele, asta a fost

tot. Când am urcat în autobuz, pasagerii s-au întors toți deodată spre

mine. Pe * fețele tuturor se citea șocul, dar imediat după aceea și-au ;

îndreptat privirile în altă parte. Am presupus că din pricina petei de pe

obraz, dar mi-am dat imediat seama că șocul le ,, fusese provocat de

petele de sânge de pe cămașa mea alba * (individului îi cursese mult

sânge din nas) și de bâta de baseball < pe care o țineam încă în mână.

-1?

Până la urmă am dus bâta acasă și am aruncat-o în dulap. |

N-am putut închide ochii toată noaptea. Mă dureau cumplit ț umărul și

brațul stîng, unde mă lovise individul, și au început' să se umfle, iar în

pumnul drept îmi rămăsese senzația că-l bat v în continuare. Era

înceștat, gata de atac. Am încercat să-l^ relaxez, dar nu răspundea

comenzilor. Cât despre somn, na~. era vorba că nu puteam adormi, ci

mai degrabă că nu voianș,' să adorm. In starea de tensiune în care eram,

sigur aveam s^* visez lucruri ciudate. Ca să mă calmez, m-am așezat la

mas\$ din bucătărie și am sorbit câte puțin din whisky-ul pe care mi-l

adusesse unchiul meu, ascultând muzică la casetofon. Aveam chef să

vorbesc cu cineva. Am pus telefonul pe masă și att rămas cu privirile

ațintite pe el ore în șir. Haide, sună, te rog sună, îi ziceam. Cred că

atunci nu m-ar fi deranjat nici măcar femeia misterioasă. Putea să fie și

cea mai lipsită de sens conversație, scârboasă, odioasă, orice numai să

vorbesc. j

Telefonul n-a sunat. Am terminat jumătatea de sticlă whisky care

rămăsese și după ce s-a crăpat de ziuă m-: băgat în pat. Mă rugam să

dorm fără vise, măcar o dată

Bineînțeles că am visat și a fost un vis îngrozitor, așa mă și așteptasem.

A apărut bărbatul cu chitara, în prima a visului lucrurile s-au petrecut ca

și în realitate — l urmărit, am deschis ușa de la intrare, am simțit lovitură bi apoi l-am tot lovit până m-am săturat. Ce-a urmat apoi mai fost cum se întâmplase în realitate. După ce am încetat lovesc și m-am ridicat, bărbatul a scos din buzunar un rânând prostește. Era un cuțit mic și ascuțit. Lama lui a câteva clipe în dâra de lumină a amurgului care se st:

printre perdele. Sclipirea era albă ca un os. Bărbatul nu a scos cuțitul ca să mă atace. După ce s-a dezbrăcat de tot, a început să-și jupoaie propria-i piele de parcă descojea un măr. Mâna i se mișca repede și râdea tot timpul. Sângele îi țâșnea tot mai tare, formând pe dușumea o baltă neagră, amenințătoare. Și-a jupuit pielea de pe brațul stâng cu mâna dreaptă, iar cu mâna stângă, gata jupuită, a trecut la brațul drept. Chiar și după ce n-a rămas din el decât o masă roșie de carne, continua să râdă prostește prin gaura aceea neagră care fusese până nu cu mult înainte gură, iar globii oculari i se mișcau convulsiv. Pielea jupuita a început apoi să se târâie spre mine, de parcă o enervase râsul anormal al individului, încercam să fug, dar picioarele nu voiau să se miște. Pielea însângerată a ajuns la picioarele mele, a început să se cațere pe mine și s-a lipit de pielea mea, acoperind-o. Mirosea peste tot a sânge coagulat. Picioarele, trupul, fața - tot corpul mi-a fost repede acoperit de pielea bărbatului. Mi-am dat seama că nu mai vedeam nimic, iar hohotele anormale reverberau în hăul întunecat, în clipa aceea m-am trezit. Eram panicat și înspăimântat, de fapt aveam impresia că pierdusem controlul asupra propriei mele existențe. Degetele îmi tremurau cumplit, dar în același timp îmi dădeam seama că ajunsesem la o concluzie. *Nu puteam și nici nu era cazul să fug.* Asta a fost concluzia la care am ajuns. Oriunde aș fugi, *mă va urmări.* Absolut oriunde.

18

Vești de la Creta Kano

Ceea ce s-a desprins de la marginea lumii

Veștile bune se spun în șoaptă

M-am gândit bine și am decis să nu plec în insula Creta. Crf o săptămână înainte de a pleca în Grecia, cea care a fost cândva Creta Kano a venit seara la mine, cu o sacoșă plină cu mâncare? și a pregătit masa. în timpul cinei nu prea am vorbit, dar dupărî ce am terminat de strâns, i-am spus că nu puteam pleca cu ea?' în insula Creta. Mi s-a părut că vestea pe care i-am dat-o ntt, a surprins-o câtuși de puțin. O luase ca pe o decizie firească]-normală. Mi-a zis în timp ce-și trecea degetele prin părul tuni scurt:

— îmi pare foarte rău că nu vii cu mine, domnule Okads,« dar asta e, n-am ce face. Pot să plec și singură în insula CretâJ; să nu-ți faci griji din pricina mea.

— Ai terminat cu pregătirile pentru plecare?

— Cred că mi-am pregătit în mare tot ce îmi este necesar*, pașaportul, biletul de avion, cecurile de călătorie, valiza. Orii nu am cine știe ce bagaje.

— Ce-a zis sora ta?

— Noi două suntem foarte apropiate și ne este foarte să stăm departe una de alta, dar Malta Kano este puternică, că știe să aprecieze dacă ceva este spre binele meu. Mi-a

un zâmbet cald în timp ce mă fixa cu privirea. Deci, do: Okada, consideri că ar fi mai bine să rămâi singur aici,

— Da, cred că da. M-am ridicat să fac cafea și am ibricul pe *aragaz*. Pot să *plec* de aici, dar mi-am dat șea: *nu pot fugi*. Pot merge oricât de departe, dar nu pot fugi pare bine că pleci în insula Creta, pentru că tu ai de punct diverse probleme legate de trecut și ești decisă să începi o viață nouă. Eu nu am o asemenea țintă.

— E vorba de Kumiko?

— Poate.

— Ai de gând să aștepți aici în speranța că se întoarce ? M-am rezemat de chiuveță și așteptam să fiarbă apa, dar rbea tare greu.

Să fiu cinstit, nici eu nu știu cum e mai bine să procedez. Habar nu am, dar pot să-ți spun că am înțeles încetul cu încetul *ceva*. îmi este clar că trebuie să fac ceva, că nu pot sta cu rînăinile-n sân în așteptarea întoarcerii lui Kumiko. Dacă vreau să se întoarcă, îmi este foarte clar că trebuie să fac ceva concret, cu propriile mele mâini.

— Da, numai că nu prea știi încă ce ai de făcut.

— Ceva, ceva se conturează parcă în jurul meu, am zis eu dând din cap. Cel puțin așa simt acum. în toată nebuloasa asta trebuie să fie ceva care

să prindă formă, dar nu pot pune cu forța mâna pe ea și nici nu o pot scoate cu forța. Cred că mai aștept să se limpezească lucrurile pentru a-mi da bine seama despre ce e vorba.

Sora Maltei Kano a pus mâinile pe masă și s-a gândit un pic la cele afirmate de mine.

— Dar nu e deloc simplu să aștepți.

— Știu. Probabil că o să-mi fie mult mai greu decât presupun. Rămân singur aici, cu o mulțime de probleme nerezolvate și nici măcar nu știu dacă le pot rezolva. Și trebuie să tot aștept. Dacă vrei să știi, îmi vine să las totul baltă și să plec cu tine în insula Creta, să încerc să uit totul și să încep o viață nouă. De aceea mi-am cumpărat geamantan și mi-am făcut Poze pentru pașaport. Mi-am pregătit și bagajul. Chiar aveam de gând să plec din Japonia, dar am senzația că ceva mă reține *aici*, presentimentul că nu trebuie să plec. Mă rog, aș zice că »ⁿu pot fugi de-aici".

Sora Maltei Kano a dat din cap fără să spună nimic. 7- Aparent, lucrurile sunt extrem de simple, aproape prostești, mea și-a găsit un amant și a fugit de acasă. Vrea să eze și, după cum pretinde și Noboru Wataya, este un "cru obișnuit în lumea asta. Dacă nu m-aș gândi la una și la ^a 'Ș, probabil că aș pleca cu tine în insula Creta și as începe ^{vla}ta nouă.

Adevărul e însă că lucrurile nu sunt chiar atât pe cât par și știu foarte bine asta. Cred că știe și De Noboru Wataya, dar el îmi ascunde ceva și tocmai pe acel *ceva* vreau să-l scot la lumină.

Am renunțat la cafea, am luat ibricul de pe foc, m-am îndreptat spre masă și am privit-o pe sora Maltei Kano în ochi.

— Cred că aș vrea s-o aduc pe Kumiko înapoi acasă dacă aș putea. Dacă nu voi reuși, simt că mă risipesc, că nu mă mai pot numi ființă umană. Tocmai am început să înțeleg foarte bine lucrul acesta, deși nu-mi este foarte clar cum se poate realiza.

Sora Maltei Kano și-a privit atentă mâinile, apoi a ridicat ochii și s-a uitat la mine. Și-a țuguat buzele nerujate și apoi a zis:

— Tocmai de aceea voiam să *te* iau în insula Creta cu mine, domnule Okada.

— Ca să nu fac așa ceva? A dat ușor din cap.

— Dar de ce nu vrei să fac asta?

— Pentru că este foarte periculos, spuse ea pe un ton liniștitor. Pentru că există aspecte riscante în ceea ce vrei tu să faci. Încă mai ai timp să te răzgândești, putem pleca amândoi în insula Creta și acolo am fi în siguranță.

Priveam absent chipul nou al Cretei Kano. Nu era machiată, nu avea gene false. Preț de câteva clipe n-am mai știut ce-i cu mine, de parcă mă învăluiseră o ceață deasă. M-am pierdut pe mine, mi s-a pierdut propriul „eu”, începusem să mă întreb în sinea mea: *Unde mă aflu? Ce naiba fac aici? Cine-i femeia asta?* Am revenit însă repede la realitate. Stăteam la masa din bucătăria mea și îmi ștergeam transpirația cu prosopul meu. Am simțit o ușoară amețelă.

— Domnule Okada, ți-e rău ? mă întrebă fosta Creta Kano cu vădită îngrijorare în glas.

— Stai liniștită, mă simt bine.

— Domnule Okada, nu știi dacă o vei putea aduce pe Ki; înapoi, dar tot ce pot să-ți spun este că nu cred că vei fi *rai* fericit sau că ea va fi mai fericită decât înainte, chiar da reușești să o aduci. Nu ai nici o garanție. Te-ai gândit oricum nu veți mai trăi ca înainte? Știi doar zicala cu ciorfi încălzită...

Mi-am adus mâinile în dreptul ochilor și mi-am împletit degetele, apoi le-am dat drumul, în jur nu se auzea absolut nici un zgomot. Am încercat să mă adaptez pe mine la propria mea existență.

— Da, m-am gândit și eu la asta. Știu că se poate foarte bine să nu mai recuperezi ceea ce ai pierdut, oricât ai lupta. Există asemenea posibilități și probabilități, iar cele mai multe dintre lucruri nu se pun în mișcare decât prin posibilități și probabilități.

Sora Maltei Kano și-a întins o mână peste masă și mi-a luat ușor mâna.

— Date fiind lucrurile pe care le știi și ceea ce simți, dacă vrei să rămâi aici, probabil că e mai bine să rămâi. Decizia îți aparține, domnule Okada. Dacă nu poți pleca în insula Creta, mie o să-mi pară rău, dar înțeleg foarte bine prin ce treci. O să ai parte de *diverse*, o să ți se întâmple multe, dar orice ai păți, te rog să nu mă uiți. Dacă ți se întâmplă ceva, te rog să-ți amintești de mine. O să mă gândesc și eu la tine.

— O să-mi amintesc, am zis.

Fosta Creta Kano și-a ținut buzele și părea că-și caută cuvintele în eter. Apoi mi-a zis calmă:

— Domnule Okada, după cum știi foarte bine, aceasta este o lume sângeroasă, a violenței. Nu ai cum să rezisti dacă nu ești puternic, în același timp, trebuie să pleci urechea la orice sunet, nu ai voie să treci nimic cu vederea. Este foarte important. Înțelegi ? în cele mai multe dintre situații, veștile bune se spun în șoaptă. Te rog să nu uiți lucrul

acesta.

Am dat din cap.

— Ar fi bine să-ți găsești șurubul, domnule Pasăre-arc, zise fosta Creta Kano. La revedere!

Aproape de sfârșitul lunii august am primit o vedere din insula Creta. Era cu timbru și ștampilă de Grecia. Fusese cu siguranță trimisă de fosta Creta Kano. Nu-mi aminteam să am altă cunoștință acolo. Nu scria pe vedere numele expeditorului și de aceea m-am gândit că poate nu s-a hotărât încă asupra noului nume. Numai cei care nu au nume nu au cum să și-l scrie. Ce m-a șocat însă nu a fost doar faptul că nu era scris numele expeditorului, dar nici pe vedere nu scria absolut nimic ¹¹¹ afară de numele și adresa mea - cu pix albastru. Mai era ⁰ Ștampilă a poștei din insula Creta. Vederea colorată reprezenta un peisaj de pe coasta insulei. Plaja albă și îngustă era înjprejmuită de munți stâncoși, iar pe plajă se zărea o singură femeie tânără care stătea la soare. Marea era de un albastru ¹¹²chis, pe cer pluteau niște nori albi de parcă i-ar fi luat cineva

și i-ar fi pus acolo, iar deasupra lor un nor mai mare care-ți lăsa impresia că vrea să pornească la drum.

Se pare că fosta Creta Kano a ajuns în cele din urmă în insula Creta. Mă bucuram foarte mult pentru ea. Probabil l că-și găsea acolo un nume nou și totodată o nouă identitate, după care începea o viață nouă. Cu toate acestea, nu mă uitase, și tocmai faptul că nu mi-a scris nici măcar un rând îmi confirma presupunerea.

Ca să-mi omor timpul, m-am apucat să-i scriu o scrisoare. Neștiind numele și adresa ei, nu aveam cum să o pun la poștă, dar aveam chef să scriu cuiva o scrisoare.

N-am mai primit nici un semn de viață de la Malta Kano de multă vreme, se pare că și ea s-a evaporat din lumea mea. N-am idee de ce, dar oamenii de aici, din lumea mea, se desprind brusc unul câte unul de marginea ei și pleacă în lumea de acolo. Probabil că acolo unde merg ei există o margine adevărată a lumii. Eu îmi petrec zilele fără să fac absolut nimic deosebit și cu toate că nu fac nimic special, mărturisesc că am băgat de seamă până și eu că ziua care a trecut nu seamănă cu cea care urmează. Nu citesc ziarele, nu mă uit la televizor și nu prea ies din casă. Mă mai duc uneori la bazin să înot. Nu mai primesc ajutor de șomaj, economiile s-au cam terminat, dar nici nu am nevoie de cine știe câți bani pentru viața de zi cu zi (deși cred că aici viața e ceva mai

scumpă în comparație cu cea din insula Creta). Am să mai rezist o vreme cu ceea ce mi-a lăsat mama moștenire. Nici semnul de pe fața nu a suferit vreo modificare, dar adevărul e că pe măsură ce trece timpul, nici nu mă mai deranjează atât de mult. Dacă mi-a fost dat să trăiesc de-acum încolo cu el pe față, atunci să trăiesc așa, adică vreau să spun că știu că *trebuie* să trăiesc cu el. Nu știu de ce spun lucrul acesta, dar așa am ajuns «J gândesc. Oricum, trăiesc liniștit, cu urechile ciulite.

Îmi aminteam uneori de noaptea în care m-am culcat Creta Kano, dar ciudat mi se părea faptul că amintirea ei învăluită în ceață totală. Sunt sigur că am ținut-o în bra toată noaptea și am făcut sex în câteva reprize. Asta ș* precis că s-a întâmplat. Dar după câteva săptămâni, a încej să se contureze ceva care semăna cu un răspuns. Nu-mi put aminti exact cum era trupul ei și nici cum am făcut sex cu' Și mai ciudat e faptul că îmi aminteam mult mai clar detaliile din noaptea când am făcut sex cu ea în vis - adică în lumea ireală - și nu mai știam aproape nimic din noaptea în care am făcut sex cu ea în realitate, îmi stăruia în minte imaginea din camera aceea ciudată de hotel, când era îmbrăcată cu rochia albastră a lui Kumiko și s-a urcat deasupra mea. Avea două brățări la mâna stângă, care zăngăneau cu un sunet sec. Și acum îmi amintesc cât de tare mi se făcuse penisul. M-a frapat lucrul acesta pentru că nu mi se mai întâmplase niciodată să fie atât de mare și de tare. L-a luat în mână și l-a băgat delicat în vagin, iar apoi a început să se unduiască circular. Mai simt și acum senzația provocată de atingerea rochiei lui Kumiko pe care o purta. La un moment dat însă, locul ei a fost luat de femeia misterioasă de la telefon. Mi-am dat seama de schimbare după căldura și alcătuirea vaginului. Mă simțeam de parcă as fi intrat într-o altă încăpere. „Te rog să uiți totul, de parcă ai fi dormit, ai fi visat, te-ai fi tăvălit în noroi cald”, îmi șoptise ea la ureche, în clipa aceea am ejaculat.

Probabil că avea o semnificație lucrul acela și tocmai pentru că însemna ceva îmi stăruia în minte de atâta vreme, amintirea depășind granițele realității și rămânând clară în memoria mea. Atunci n-am înțeles ce semnificație ar fi putut avea. Stăteam cu ochii închiși și încercam să mă adun. Am oftat adânc.

La începutul lunii septembrie am primit un telefon de la curățătoria din fața gării. Persoana mă ruga să mă duc să ridic lucrurile de la curățat.

— Lucrurile? Nu cred că am lăsat nimic la curățat, am zis.

— Ba da, ați lăsat. Vă rog să veniți să le luați. E plătit totul, doar trebuie

să le ridicăți. Sunteți domnul Okada, nu?

I-am confirmat că eu sunt și că acesta era numărul de telefon. M-am dus la curățătorie plin de îndoială. Proprietarul asculta ca de obicei muzică la casetofon în timp ce călca o cămașă, în universul meschin al curățătoriei din fața gării nu se schimbasese absolut nimic. Nu era nici curățătorie de lux, dar nici de calitate inferioară; nici cea mai bună, dar nici cea mai Proastă; nici n-a progresat, dar nici n-a regresat; nu era nici lăudată, dar nici denigrată; nu a adăugat nimic, dar nici nu a renunțat la ceea ce avea. De data aceasta se cânta *Drumul Sfânt Sânu Sânu* a lui Burt Bacharach. Nu mai auzisem de mult timp melodia asta.

Când am intrat în curățătorie, proprietarul a rămas cu fierul de călcat în mână și nu și-a putut desprinde privirile de pe chipul meu. În primele clipe n-am înțeles ce se întâmpla, dar mi-am dat imediat seama că l-a șocat pata de pe obrazul meu. Cred că este normal să reacționeze astfel o persoană care vede pe nepusă masă o pată pe obrazul cuiva. Nu era prima oară când surprindeam o asemenea reacție.

— Am avut un mic accident, am încercat eu să-i explic.

— Îmi pare rău, regret din tot sufletul. După ce-a privit câteva clipe fierul de călcat pe care-l ținea în mână, l-a pus pe suport, îmi lăsa impresia că voia să ia asupra lui vina acelei pete.

— Se vindecă?

— Nu știu.

A băgat apoi bluza și fusta lui Kumiko într-o pungă mare de plastic și mi le-a înmânat. Erau lucrurile pe care le purtase Creta Kano.

— Le-a lăsat la dumneavoastră o femeie cu părul scurt? am întrebat eu, trecându-mi mâna prin păr și lăsând o distanță de vreo trei centimetri între degete.

— Nu, mai lung, răspunse proprietarul, arătând cu mâna până pe la umăr. Era îmbrăcată într-un costum maro și purta o pălărie roșie din scai. A plătit și m-a rugat să vă telefonez când sunt gata.

I-am mulțumit și am plecat acasă. Eu avusesem de gând să -

1 le las Cretii Kano. Doar le acceptase ca plată pentru partida de sex și nici eu n-aveam ce face cu ele acum. N-am prea înțeles de ce-a pus-o pe Malta Kano să le ducă exact la curățătoria aceea. Oricum, le-am băgat în dulap, alături de celelalte lucruri ale lui Kumiko.

I-am scris o scrisoare locotenentului în rezervă Mamiyai I-am explicat că mi-a apărut o pată pe obraz. Poate că nu s-a fi convenit să-i scriu tocmai lui despre așa ceva, dar n-avea* cui să-i scriu. Mai întâi i-am

mulțumit pentru vizita pe care mi-o făcuse și i-am povestit că soția mea a fugit de-acasă exa în ziua aceea. I-am scris că Kumiko avea deja o aventură câteva luni când m-a părăsit, că eu am stat în fundul ui fântâni ca să pot gândi în liniște, că acum trăiesc sing singurel, că amintirea pe care mi-o lăsase domnul Honda a ftf doar o cutie de whisky goală. Am primit răspuns la scrisoare după vreo săptămână, scria că-i părea rău de ce mi s-a întâmplat și regreta din; sufletul că nu am avut timp să stăm de vorbă mai mult. Adevărul e că și mie-mi părea foarte rău. Mă rog, niște treburi urgente îl obligaseră să se întoarcă la Hiroshima în aceeași seară. Scrisoarea pe care i-am trimis-o acum îl bucura nespun dintr-un anumit punct de vedere, și anume că ne-am cunoscut datorită domnului Honda și că întâlnirea ne putea fi benefică amândurora. Era convins că amintirea pe care trebuia să mi-o înmâneze - respectiv cutia cea goală — nu fusese decât un pretext pentru ca domnul Honda să ne pună în legătură, ceea ce însemna că acel cadou începuse să capete și pentru mine sens.

M-a uimit teribil faptul că ați coborât în fântână, scria el mai departe, cu atât mai mult cu cât și pe mine mă atrag grozav fântânile. Mă trec fiori când mă gândesc cât de periculoasă este o asemenea aventură, dar vă spun sincer că și eu privesc în adâncurile celor care îmi ies în cale și chiar mă gândesc să încerc să cobor într-una fără apă. Cred că am nevoie de o experiență inedită și dacă aș intra într-o asemenea fântână, aș aștepta să mi se întâmple ceva, să dau peste ceva ieșit din comun. Nu mă aștept ca prin asta să-mi refac viața pentru că sunt deja prea bătrân, dar as vrea să înțeleg motivul pentru care /ni-am irosit-o. Aș vrea să merg înapoi pe firul ei și să văd cu propriii mei ochi de ce mi s-a întâmplat așa ceva. Și în caz că nu as reuși să văd și m-as pierde și mai rău, nu mi-ar păsa absolut deloc. Nu știu câți ani mai am de trăit, dar as putea să trăiesc cu povara aceea până la capăt.

îmi pare teribil de rău că v-a părăsit soția, dar nu vă pot da nici un sfat, dat fiind că eu am iubit o perioadă foarte scurtă din viață și am trăit în cea mai mare parte a timpului singur, fără să am vreo legătură cu ceea ce se numește cămin. De aceea nici nu mă consider capabil să vorbesc despre Qsemenea lucruri. Dacă dumneavoastră, domnule Okada, °nsiderați că e mai bine să o mai așteptați o vreme, eu vă sfătuiesc să o așteptați. N-as putea să-mi argumentez sfatul, dar asta e părerea mea. Știu cât e de greu să continui să "ăiești în locul în care ai fost părăsit și cât este de cumplit

Se ntirnentul singurătății atunci când realizezi că de fapt nici

" Știi ce vrei de la lumea asta.

, *Mi-aș dori să vin cât mai repede posibil la Tokyo și să ne "tâlnim, dar momentan mi-e greu să mă deplasez pentru că* ¹⁷¹ *ceva probleme la un picior și trebuie să aștept să se vindece.*

"â doresc sănătate.

Mai Kasahara nu s-a mai arătat de multă vreme. Ultima oară când a venit la mine era pe la sfârșitul lui august. A sărit zidul ca întotdeauna și a intrat prin grădină. M-a strigat și apoi ne-am așezat amândoi la taclale, pe verandă.

— Domnule Pasăre-arc, știi că de ieri au început să demoleze casa aceea părăsită care a fost a lui Miyawaki?

— A cumpărat cineva locul ?

— Nu știu.

Am luat-o cu Mai Kasahara pe alee și am ajuns până în spatele casei. Se vedea limpede că începuse demolarea. Șase muncitori cu căști de protecție pe cap scosese deja ușile și ferestrele, chiuvețele și aparatele electrice. I-am privit amândoi o vreme. Păreau deprinși cu o asemenea activitate, pentru că lucrau sistematic, fără să scoată o vorbă. Pe cer se vedeau niște nori care anunțau parcă sosirea toamnei. Cum o fi oare toamna în insula Creta ? mă întrebam eu. Probabil că și pe-acolo plutesc nori ca aceștia.

— Oare oamenii ăștia astupă și fântâna ? întrebă Mai Kasahara.

— Probabil că^da. N-ar avea nici un sens să lase acolo un lucru nefolositor, în primul rând pentru că este foarte periculos.

— Da, pentru că mai sunt unii care se gândesc să intre în ea, spuse Mai Kasahara cu oarecare seriozitate în glas.

Când i-am văzut fața bronzată, mi-am amintit cum mi-a mângâiat pata de pe obraz în ziua aceea toridă. Parcă îi simțeam și acum degetele atingându-mi obrazul.

— Domnule Pasăre-arc, văd că ai renunțat la insula Creta.

— M-am hotărât să rămân aici și să aștept. ...

— Păi ai zis odată că soția ta nu se mai întoarce. N-ai spt așa?

— Da, mă rog, e cu totul altă problemă.

Mai Kasahara miji puțin ochii și mă privi drept în față Cicatricea de la ochi părea mai adâncă.

— Domnule Pasăre-arc, de ce te-ai culcat cu Creta

— A trebuit s-o fac.

— Și asta-i cu totul altă problemă ?

— **Da.**

A oftat din rărunchi.

— La revedere! spuse ea. Ne mai vedem noi cândva, nule Pasăre-arc.

— La revedere! am zis.

— Domnule Pasăre-arc, spuse ea după o oarecare ezitare, „știi că mă gândesc să mă întorc la școală.

— A, deci te-ai răzgândit. A dat din umeri ușor.

— La *altă* școală. Nu am chef să mai merg la fosta mea școală. Cea nouă e puțin mai departe, așa că s-ar putea să nu nt mai întâlnim o vreme.

Am dat din cap. Am scos o bomboană de lămâie din buzunar și am băgat-o în gură. Mai Kasahara s-a uitat puțin în jur și și-a aprins o țigară.

— Domnule Pasăre-arc, te amuză să te culci cu tot felul de femei?

— Nu e vorba de așa ceva.

— Da, mi-ai mai spus.

— îhî, am mârâit eu.

— E, lasă, nu te mai chinui să-mi spui prostii. Vreau doar să știi că datorită ție m-am decis să mă întorc la școală. Nu glumesc.

— De ce ? am întrebat.

— De ce ? Și eu mă întreb același lucru. A mijit iar ochii și m-a privit.

Poate pentru că am vrut să mă întorc într-o lume mai normală. Te rog să mă crezi, domnule Pasăre-arc, m-am distrat foarte bine cu tine. Nu glumesc, ești un tip grozav, numai că mai faci și lucruri anormale. Ești... cum să zic, imprevizibil. De aceea nu m-am plictisit nici o clipă cât am fost împreună și nici nu-ți dai seama cât de mult mi-a priit lucrul acesta. Când nu te plictisești, nu trebuie să te gândești la tot felul de lucruri stupide. Am dreptate ? Din punctul ăsta de vedere, m-am simțit foarte fericită în preajma ta, dar să fiu sinceră, ^ai făcut și o mulțime de tâmpenii care m-au scos din pepeni.

— Ce anume ?

— Cum să-ți spun, uneori când mă uit la tine, am senzația că lupți din rășputeri să faci ceva *pentru mine*. Știu că sună ciudat, dar când se întâmplă așa ceva, mă simt foarte aproape de tine, simt că transpirăm în același timp. Înțelegi ce vreau ^{să} spun? Pari întotdeauna distant, de parcă nu s-ar întâmpla ⁿimic, de parcă n-ar avea legătură cu tine, dar în realitate nu ^ești așa. În felul tău, lupți cât poți de mult, chiar dacă alții nu observă lucrul acesta când se uită la tine. Dacă n-ai fi avut un W, nu te-ai fi dus până în fundul fântânii, nu? Dar, de fapt, ⁿu ai luptat pentru

mine, ci te-ai dat de ceasul morții încercând să te bați cu una, cu alta, și singurul motiv pentru care o faci e să o găsești pe Kumiko. Așa că nu văd de ce să mai transpir atâta pentru tine. Știu foarte bine asta, dar nu pot să nu cred că o faci *pentru mine*, domnule Pasăre-arc. S-ar putea ca tu să lupți *de fapt* în același timp pentru mai multă lume, nu numai pentru Kumiko. Și de aceea mi se pare că uneori arăți ca un idiot veritabil. Asta e părerea mea, domnule Pasăre-arc. Și când te văd făcând așa ceva, mă crispez toată, mă enervez și ajung să mă simt sleită. Nu am senzația că poți câștiga astfel. Dacă ar trebui să pun pariu, îmi pare rău, dar n-aș paria pe tine. Îmi placi foarte mult, dar nu vreau nici să dau faliment.

— Înțeleg foarte bine ce spui.

— Nu vreau să te văd ducându-te de răpă, dar nici nu vreau să mai transpir pentru tine, oricum nu mai mult decât până acum. De aceea m-am hotărât să mă întorc la o lume ceva mai normală. Recunosc însă că dacă nu te-aș fi cunoscut aici - aici, în fața casei părăsite — nu cred că lucrurile ar fi stat așa. Nu m-as fi gândit niciodată să mă întorc la școală. Cred că încă aș mai hoinări prin lumea asta nu tocmai normală. Așa că, din acest punct de vedere, domnule Pasăre-arc, ție îți datorez totul. Să nu mai crezi că ești inutil pe lumea asta.

Am dat din cap. Nu mă mai lăudase nimeni de foarte multă vreme.

— Nu dai mâna cu mine ? întrebă Mai Kasahara.

I-am strâns mâna mică și bronzată. Am realizat din nou cât era de mică. E încă un copil, mi-am zis eu.

— La revedere, domnule Pasăre-arc! spuse Mai Kasahara încă o dată.

De ce nu te-ai dus în insula Creta? De ce nu ai fugit de-aici?

— Fiindcă nu se poate paria pe mine.

Mai Kasahara și-a retras mâna și m-a privit o vreme **de** parcă vedea ceva ciudat.

— La revedere! Sper să ne mai vedem! spuse ea.

Casa părăsită a fost demolată în vreo zece zile, locul rama viran. Nu mai era nici urmă, de parcă nici n-ar fi fost vreodată așa ceva acolo, iar fântâna dispăruse și ea. Au fost smul buruienile și copacii din grădină, iar statuia păsării dusă undezi O fi fost oare aruncată ? Pentru pasăre poate ar fi fost mai bi< așa. Gărdulețul fragil care despărțea aleea de grădină a înlocuit de un gard înalt și solid din lemn. Nu se mai vedea nimic prin el.

Într-o după-amiază de pe la jumătatea lunii octombrie m-am dus la

bazin. Când am rămas singur, am văzut ceva care aducea cu propria mea fantomă. Dădeau întotdeauna muzică acolo, iar atunci au transmis două cântece vechi de-ale lui Frank Sinatra: *Dream* și *Little Girl Blue*. N-am stat să ascult melodiile, dar le-am auzit în timp ce-am făcut de câteva ori, dus-întors, bazinul lung de douăzeci și cinci de metri. Atunci am văzut fantoma. Am avut un fel de revelație.

Când am realizat ce se întâmplă, m-am trezit într-o fântână uriașă. Nu mai înotam în bazin, ci pe fundul acelei fântâni. Apa în care mă aflam părea grea și caldă. Eram singur-singur-rel, iar sunetul ei reverbera ciudat, era cu totul altfel decât de obicei. M-am oprit din înotat, m-am lăsat să plutesc și am privit în jurul meu, iar apoi mi-am ridicat privirile. Datorită forței de emersiune a apei pluteam fără nici un efort. În jurul meu, totul era învăluit într-o beznă deasă și exact deasupra capului meu se zărea un petic frumos de cer. Mi s-a părut ciudat faptul că nu-mi era teamă și că pluteam pe apa din fundul unei fântâni. Singurul lucru care m-a uimit a fost că nu-mi dădusem seama până atunci că aceea era una dintre fântânile lumii, iar eu eram unul dintre „eurile” lumii. Pe peticul de cer care era o frântură din univers, sclipeau frumos o mulțime de stele care se băteau tăcute la gura fântânii, încercând să sfredelească întunericul dinăuntru. Am auzit apoi vântul trecând pe deasupra și am distins pe aripile lui o voce care striga o altă voce. O auzisem cu multă vreme în urmă. M-am îndreptat și eu spre ea și am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Posibil ca vocea mea să nu fi fost în stare să pună în mișcare aerul din lumea aceea.

Fântâna era înspăimântător de adâncă. Când am ridicat ochii spre deschizătură, în capul meu s-au răsturnat toate cu fundul în sus și am avut senzația că privesc drept în jos de pe vârful unui coș înalt de casă. Am reușit totuși să rămân o vreme calm și liniștit. Mi-am întins mâinile și picioarele în apă și am tras serios aer în piept de câteva ori. Trupul meu s-a încălzit dinspre înăuntru și mă simțeam atât de ușor de parcă ^{mă} susținea ceva. Eram înconjurat, sprijinit, păzit.

Nu știu cât timp a trecut, dar s-au ivit zorile fără să mă ^{avertizeze} prin vreun sunet. Dăra de lumină violacee care a apărut la marginea gurii circulare și-a schimbat încet-încet nuanțele, lățindu-se tot mai mult și aducând cu ea stingerea treptată a stelelor. Câteva stele sclipitoare au mai rezistat o vreme pe cer, dar până la urmă au început să pălească și chiar să dispară la un moment dat. Am privit în sus, plutind mai departe pe apa cea grea, și am văzut marele astru luminos. Nu strălucea prea tare

și aveam senzația că-l văd prin niște ochelari de soare foarte închiși la culoare. Ambii ochi îmi erau protejați de lumina orbitoare printr-o forță inexplicabilă.

Puțin după aceea, soarele a ajuns chiar deasupra fântânii. Sfera aceea uriașă suferise o schimbare ușoară, dar evidentă. -A fost o clipă ciudată în care am crezut că axul central al timpului fusese cuprins de un tremurat puternic. Mi-am ținut respirația și am mijit ochii din dorința de a vedea exact ce urma să se întâmple. Până la urmă, am văzut într-un colțișor din partea dreaptă a soarelui o pată neagră care semăna cu un semn, iar semnul acela mânca treptat din soare la fel cum acesta topise cu lumina lui întunericul nopții. Este eclipsă de soare, mi-am zis eu, și eclipsa se va petrece chiar acum, sub ochii mei.

N-a fost însă o eclipsă totală pentru că pata aceea neagră a mâncat din soare cam pe jumătate, după care s-a oprit. În plus, pata nu avea conturul frumos, așa cum se vede de obicei la o eclipsă de soare. Cred că nici nu s-ar putea numi eclipsă, dar nu știu ce alt nume i-aș putea atribui fenomenului respectiv. Mi-am încordat privirile și am încercat să deslușesc ce se afla în interiorul acelei pete, de parcă eram supus unui test Rorschach. Dar pata aceea avea și nu avea formă, era *ceva* și parcă totuși nu era *nimic*, în timp ce o priveam, am început; să mă îndoiesc treptat de propria mea existență. Am respirat;^ adânc de câteva ori, mi-am reglat bătăile inimii, mi-am cufund degetele de la mână în apa aceea grea și le-am mișcat încet ca să mă asigur că totul este în regulă. Mă aflam la bazine din cartier și în același timp pe fundul fântânii, fusesem *ras* rul unei eclipse de soare care, de fapt, nu fusese eclipsă.

Am închis ochii și în acel moment am auzit undeva depărtare niște zgomote înăbușite. Au fost atât de vagi început încât nu am fost prea sigur că le auzeam. Le percepe ca pe niște cuvinte nedeslușite care treceau prin zid. Treptat \ au început să prindă un contur tot mai clar, de parcă cine\ apucase să regleze lungimea de undă a radioului. Fosta Crt| Kano îmi atrăsese cândva atenția că „veștile bune se spui șoaptă”. Mi-am ciulit urechile și mi-am concentrat întreaga atenție asupra acelor cuvinte, încercând să le pricep sensul. Numai că nu erau voci de oameni, ci nechezat de cai. Erau și ei undeva, pe întuneric, supărați mai știu eu din ce pricină și nechezau îngrozitor, fornăiau și băteau pământul cu copitele. Parcă încercau cu tot dinadinsul să-mi transmită un mesaj prin sunetele și mișcărilor lor. Nu înțelegeam nimic, în primul rând, nu-mi era clar ce căutau caii într-un asemenea loc și nici de ce prezentam eu

interes pentru ei.

Nu găseam nici o explicație. Am închis ochii în speranța că îi puteam vedea. Da, toți caii pe care-i vedeam erau în grajd, întinși pe paie, în agonie, cu spume la gură. Treceau cu siguranță printr-o suferință de nedescris.

Mi-am amintit brusc de moartea cailor în timpul eclipselor de soare. Eclipsa ucide caii. Citisem despre asta într-un ziar și i-am povestit și lui Kumiko în seara în care s-a întors târziu acasă, când am aruncat mâncarea gătită de mine. Caii o iau razna din pricina soarelui și sunt îngroziți pur și simplu, iar unii dintre ei își găsesc cu adevărat sfârșitul în asemenea momente.

Când am deschis ochii, soarele dispăruse și nu se mai vedea deasupra capului meu decât vidul de formă circulară. Tăcerea a învăluit fundul fântânii. Era atât de adâncă și trainică, încât părea să înghită totul în jurul ei. Aveam senzația că nu mai pot respira și am tras aer adânc în piept, dar în clipa aceea am simțit un miros de flori. Mirosul pe care-l emanau florile acelea multe - foarte multe în bezna adâncă - era senzual și-mi amintea parcă de un vis, de un fragment de vis. În următoarea clipă i-am simțit cum îmi inunda plămâni, atacându-i cu putere, ^irișoarele mici de polen îmi înțepau gâtul și nările.

Era același parfum pe care-l simțisem plutind în camera

^08 - de la florile din vaza aceea mare de pe masă, care se

ar^{ar}nesteca ușor cu mirosul de scotch din pahar. Apoi, femeia

^udată de la telefon: „Există în tine un punct mort”. Am privit

*ⁿjur din reflex, dar în bezna nu se zărea nici o siluetă, deși

lî. sⁱm^mteam prezența foarte distinct. Era ceva care acum își

ac^{ac}ea simțită prezența foarte bine, acum dispărea. A împărtășit

¹¹ mine un pic bezna aceea și, ca dovadă, a lăsat în urma ei

Parfumul florilor. Apoi a dispărut.

Mi-am tras puțin răsuflarea și am plutit pe apă, care con-^{nu}a să-mi

sustină greutatea de parcă voia să mă încurajeze tacit. Mi-am pus

ambele mâini pe piept, am închis ochii și încercat să mă concentrez, îmi

auzeam inima bătând puternic, în urechile mele răsună ca și cum bătea

inima altcuiva. Chiari dacă era inima mea, bătăile se auzeau din altă

parte, de parcaj exista în mine un punct mort. Așa îmi spusese ea.

Da, în mine era un punct mort.

îmi scăpa categoric ceva din vedere.

Ea mă cunoștea cu siguranță foarte bine.

Situația s-a schimbat brusc. Am înțeles totul, de parcă mi J s-ar fi dezvăluit în plină zi. Lucrul acela devenise clar și concis * în lumina aceea. Am inspirat adânc și am dat drumul aerului | încet-încet. Aerul expirat s-a întărit ca o piatră incandescentă, t Nu mai aveam nici o îndoială. *Femeia aceea fusese Kumiko*. De, ce naiba nu observasem până atunci ? Am clătinat puternic ditt; cap - în apă. Normal, dacă-ți pui mîntea la contribuție, înțelegi. Am înțeles foarte clar. Kumiko s-a întors spre mine în încăperea aceea ciudată și îmi tot transmitea disperată un mesaj: ? „Află-mi numele”.

Kumiko era închisă în camera aceea întunecată și cerea să> fie salvată, dar nu era nimeni altcineva care să o poată scăpa ; de acolo, pentru că în lumea aceasta largă eram singurul care?, ar fi putut face așa ceva. Pentru că o iubeam și pentru că și, ea mă iubea. Dacă îi descopeream numele, poate găseam o metodă de a o scoate din ascunziș și de a o scăpa de lumefci aceea a întunericului. Nu numai că nu l-am descoperit, dar a»." fost chiar capabil să ignore telefonul care sunase. Probabil că n&', o să mi se mai ivească a doua șansă de-acum încolo. " * *

încercam să-mi stăpânesc emoția și tremuratul, dar în c' aceea a pus stăpânire pe mine teama — s-a strecurat fără un avertisment. Apa din jur s-a răcit brusc și m-am *șira* împresurat de niște *lucruri* scârboase și alunecoase asemei meduzelor. Bătăile inimii îmi răsuna puternic în urechi. Mi-amintit clar toate obiectele din camera aceea. Bătaia ușă îmi ardea parcă urechile, iar sclipirea de o clipă a cuțiți care captase lumina de pe coridor îmi făcea și acum pielei găină. Acela era peisajul care o ascundea pe Kumiko sau ea însăși ținea în captivitate zona aceea întunecată, mi-am înghițit saliva, s-a auzit un zgomot de parcă ar fi cineva de afară într-un obiect găunos. De golul acela î foarte teamă, dar îmi era în același timp frică și să-l

Până la urmă teama a dispărut undeva la fel de brusc, apăruse. Am expirat încet aerul înghețat din plămâni inspirat aer proaspăt. Apa din jurul meu s-a încălzit din nou, revenind la temperatura dinainte și o dată cu asta, am simțit ridicându-se în adâncul sufletului meu *ceva* care semăna cu o bucurie imensă. Kumiko îmi spusese că nu o să ne mai întâlnim și de aceea nu-mi puteam explica cum de-a trecut ea tocmai pe la picioarele mele. Nu avusese nici un motiv să mă părăsească, ba dimpotrivă, avea mare nevoie de mine și îmi era clar că mă caută, dar nu-mi dădeam seama de ce nu putea exprima asta în cuvinte. Tocmai de

aceea încerca prin diverse metode și forme să îmi transmită, disperată, un mesaj secret.

Gândind astfel, pieptul începu să mi se încălzească și toată gheața dinainte părea că se topește. Mă inundau amintiri și senzații care au luat cu ele ghemul de sentimente ce mă copleșiseră înainte, învăluindu-mi ușor, într-o membrană subțire, trupul aflat în beznă. A, asta era deci. Era acolo și aștepta să întind doar mâna. Nu-mi dădeam seama cam de cât timp și de câtă forță aveam nevoie, dar ceea ce știam era că nu trebuia să rămân pe loc, ci să găsesc metoda prin care să întind mâna spre lumea aceea. Asta ar fi trebuit să fac. *Când e de așteptat, trebuie să aștepți.*

Doar așa ceva îmi spusese și domnul Honda.

Se auzea susurul surd al apei. Înainta cineva ca un peste și la un moment dat am simțit un braț puternic ținându-mă strâns. Era paznicul bazinului de înot cu care mai conversasem de nenumărate ori până atunci.

— Nu vă simțiți bine ?

— Ba da.

Nu mai era fundul fântâniei, ci bazinul de înot din cartier, lung de douăzeci și cinci de metri. Mirosul de dezinfectant și ecoul apei care reverbera în tavan m-au făcut să-mi revin într-o clipă. Pe marginea bazinului stăteau câteva persoane care mă priveau de parcă s-ar fi întâmplat ceva. I-am explicat Paznicului că mi s-a pus un cârnel la picior și de aceea am plutit liniștit pe apă. Paznicul mi-a spus că ar fi mai bine să ^{le}s din apă și să mă odihnesc puțin.

I-am mulțumit cât am putut de respectuos.

M-am așezat pe margine și m-am rezemat de zid. Am închis ochii și am stat nemișcat, gândindu-mă la ce mi se întâmplase j^{ai} devreme. Plăsmuirea care mi-a adus cele câteva clipe de ^{er}icire mai persista ca o pată însorită pe un loc umbros. *Ea ^{er}& acolo*, mi-am zis eu și nu avea cum să-mi scape, cum să mă ^{ar}ască cu totul în beznă. Era clar că mai rămăsese și ceva ^ad, frumos, prețios. *Ea era acolo*. Am înțeles și eu în sfârșit.

388

Haruki Murakami

Poate sunt un învins, poate mă pierd, poate nu ajung nicăieri, i Poate că, oricâte eforturi as fi făcut, nu mai aveam cum să recuperez ceea ce pierdusem, poate că nu făceam decât să zgândăresc fără rost în cenușă și singurul care nu observa" lucrul acesta eram tocmai eu. Poate nu mai era nimeni de partea mea în lumea asta. „Nu-i nimic”, am zis eu cu voce fermă, întorcându-mă spre cineva de acolo. „Măcar pot spune și eu un

lucru: trebuie să aștept ceva, trebuie să găsesc ceva."

Mi-am ținut suflarea și am ciulit urechile pentru că aveam de gând să prind vocea aceea slabă care se auzea acolo. Urechile mele deslușeau un ecou slab ce se auzea dincolo de stropii de apă, de muzică și de râsetele celor prezenți. Cineva striga *pe* altcineva cu o voce care de fapt nu era voce, folosind cuvinte care de fapt nu păreau a fi cuvinte.